

1

แผนการ

"รูกฆาต!" เสียงหนึ่งประกาศชัยชนะ

"แกล่เล่นฉันทึ่เผลอ" อีกเสียงหนึ่งค้าน

"พ่อไม่เอยากเล่นก็เลิกเล่นเถอะ น้าเปื้อ"

"อีกเกม่น้าอีกเกม" ผู้สูงวัยกว่าไม่ยอมแพ้ แต่เด็กหนุ่มหรี่ตามอง

"คิคอะไรเรื่อยเปื่อยอยู่ละสิ"

"พ่อจะลักพาตัวเจ้าชาย"

"หา!"

เสียงอุทานที่ตามด้วยเสียงหัวเราะคังคับเกรียนเล่มเล็กๆ ที่เทียม
ค้วยม้าซึ่งกำลังจอดบนเนินหญ้าสีเขียวสด

"นี่ไม่ใช่เรื่องล้อเล่น เฟริน เคอบอโรว์" เสียงขริ้มเกรียคของ
ชายวัยกว่าห้าสิบ หัวล้านของเขาทอประกายสะท้อนแสงตะวัน นัยน์ตา
สีน้ำตาลเข้มเหลือบมองผู้เป็นลูก

เฟริน เคอบอโรว์ หนุ่มน้อยวัยสิบห้า นัยน์ตาสีน้ำตาล สีเดียว
กับเรือนผมสั้นยุ่งเหยิง ส่องประกายขบขันจนเห็นได้ชัด แต่ต้องสะกด

อารมณ์อย่างยากเย็น โดยเฉพาะเมื่อเห็นสีหน้าจริงจังของคนเป็นพ่อ
ต้องรีบแสวงเป็นหน้าไปทางอื่นก่อนจะปล่อยพรีออกมา

"ข้าอะไรนักหนา เฟริน" เสียงเรียวยาวอย่างไม่สบอารมณ์ของ
ผู้เป็นพ่อดังขึ้นอีกครั้ง

"คำความคิดของท่านมาคัส เคอบอโรวันะสิ ถามได้"

เฟรินตอบทันทีหลังจากหัวเราะจนเจ็บท้องไปหมด

"นี่พ่อ...ฉันนะไม่เคยว่าพ่อเลย พ่อจะให้โมยหมาขโมยไก่ หลอก
คัมคูนชาวบ้าน หรือแม้แต่ลักพาตัวเจ้าสาวก็ได้ แต่ไฉนรายการลักพาตัว
เจ้าชายนี้..."

พูดแล้วเจ้าตัวก็หัวเราะก๊ากกักขึ้นมาอีก

"พ่อไปเอาความคิดสุดเยียมยอคนี่มาจากไหน ฉันละนับถือพ่อ
จริงๆ สมฉายา มาคัส ยอดนักคัม"

ว่าแล้วเจ้าตัวก็รีบกลืนเสียงหัวเราะ แต่ก็อดพูดต่อไม่ได้

"แต่ไม่แน่นะพ่อ ถ้างานนี้สำเร็จ มีหวังได้เลื่อนขั้นเป็นราชานักลัก"

แล้วเจ้าตัวก็ระเบิดเสียงหัวเราะดังลั่น ขณะที่ผู้เป็นพ่อได้แต่
ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน และกักฟันกรออๆ พร้อมส่งสายตาคุๆ ไปยังเจ้าลูกชาย
จอมปากมอม

"พ่อได้แล้ว เฟริน บอกแล้วว่าไม่ได้ล้อเล่น ฉันพูดจริงทำจริง แก
คิดว่าคนอย่างฉันจะลักพาตัวเจ้าชายไม่ได้หรือไง" มาคัสชักหงุดหงิด

เฟรินหยุดหัวเราะ และปาดน้ำตาแห่งความขบขันออก แล้วหัน
มองเมื่อเห็นที่ท่าจริงจังของอีกฝ่าย

"เอาจริงหรือพ่อ" เฟรินถามอย่างสงสัย แต่พอคิดถึงความคิ
พิศดารนั้นอีก เขาก็ปล่อยก้ากออกมาอีกจนได้

"จริง แล้วบอกซะก่อนว่าฉันเคยทำสำเร็จมาแล้วด้วย" น้ำเสียง

เครียดจริงจัง ผิดแต่ว่าคนเป็นลูกกลอกตาล้อเลียนอย่างไม่อยากจะเชื่อ

"แล้วพ่อจะเอาไป จะบุกเข้าปราสาทไหนล่ะ จะเอาปริญ์โรเวน แห่งเจมิโน ปริญ์อาเธอร์แห่งซาลาเรส ปริญ์คาลาแห่งคานาวาล ปริญ์ซาเบรียนแห่งเวนอล หรือปริญ์ไมนอสแห่งแอเรียสละ ไม่นับรวม คินแดนแห่งเคมอสซึ่งไม่มีใครอยากไป มีประเทศยี่สิบสี่ประเทศ มี เจ้าชายเจ้าหญิงรอให้ไปขโมยตัวเพียบ พ่ออยากเอาประเทศไหนว่ามาได้เลย" เฟรินวาคไม้วาคมีโอโฆษณาเต็มตัวอย่างขี้เล่น ขณะที่ผู้เป็นพ่อส่งประกายตาคูกว่าเค็มปรัมแล้วปรัมอีก

"แกไม่ต้องพูดดีเฟริน แกคงนึกว่าฉันล้อเล่นละสิ บอกแล้วว่าฉันเอาจริง"

"พ่อ" เฟรินร้องพร้อมส่ายหัวซ้ำๆ อย่างอ่อนใจ "ฉันกลางวันไปได้ พ่อจะไปแอบลอบเข้าวังขโมยตัวเจ้าชายได้ไงกัน ทหารยามเฝ้ากันฟรีค ดีไม่ดียังไม่ทันถึงกำแพงวังก็ได้เจอ..." ว่าแล้วเจ้าตัวก็ยกมือปาดคอตเองให้รู้กันว่าหมายถึงอะไร

"หิ" มาคัสหัวเราะในลำคออย่างดูแคลน "แถมจะดูถูกฉันมากไป เฟริน ฉันจะบอกให้ จะขโมยเจ้าชายสักคนไม่ต้องถ่อไปถึงวังหรอก ถ่อไปถึงวังจะเจอเจ้าชายหรือเปล่าก็ยังไม่แน่"

คราวนี้เรียกความสนใจจากเฟรินได้จริง นัยน์ตาสีน้ำตาลคมกุ่มนั้นเป็นประกายกล้าด้วยความสนใจ ดวงหน้าขี้เล่นเริ่มสงบลงเป็นครั้งแรก เป็นผลให้ผิวหน้าสีอ่อนของหนุ่มน้อยคู่อิจจนคิดจะสวยภายใต้แสงแดดจัดจ้า แต่ถึงกระนั้นรอยแผลเป็นจางๆ ใต้ตาซ้ายมันก็บ่งบอกถึงความสมบุกสมบันของเจ้าตัวเป็นอย่างดี ดวงหน้าอ่อนใสนั้นจึงแลดูกร้านโลกและน่าเกรงขามโดยเฉพาะยามที่ไม่มีรอยยิ้ม

"พ่อหมายความว่า..." คิ้วเข้มขมวดเข้าหากันอย่างใช้ความคิด

ขณะที่เจ้าตัวเผลอยกนิ้วขึ้นลูบรอยแผลเป็นใต้คางซ้ายอย่างเคยชิน "อย่าบอกนะว่า...พ่อหมายถึง โรงเรียนพระราชินีแห่งเอคินเบิร์ก"

มาคัสคิดนึ้อย่างถูกใจ

"แกชักเริ่มได้เชื่อฉลาดจากฉันไปบ้างนิดหน่อยแล้วละ เฟริน"

"อาจจะเป็นเชื่อบ้าง" เด็กหนุ่มพึมพำเบาๆ อย่างปลงสังเวช

"แกว่าอะไรนะ" มาคัสท้วงอย่างไม่แน่ใจ

"ฉันว่าลูกไม้ก็ต้องหล่นไม่ไกลต้น" คนกะล่อนเริ่มเอาตัวรอดตามประสา แต่นัยน์ตาคมกล้าที่ส่องประกายขบขันคู่นั้นทำให้ผู้เป็นพ่อวางใจไม่ลง

"ใช่ ฉันหมายถึงโรงเรียนพระราชินีละ ไปตามทางนี้ถึงแยกหน้า แยกไปทางขวาก็จะเข้าเมืองเอคินเบิร์ก ไปถึงที่นั่น อยากรู้ได้ เจ้าชายก็คนก็หาได้ มันต้องเอาได้สักคนหรอกน่า ถึงตอนนั้นละก็...หึๆ เรียกกลมได้ลม เรียกฝนได้ฝนละ ไม่อยากรวยก็ต้องรวยกันอี้อ้อ"

เฟรินฟังแผนการของผู้เป็นพ่อแล้วถอนหายใจหนักอย่างปลงสังเวช...ใจนี้กกลัวแต่ว่าจะเรียกกลมได้เฮอริเคน เรียกฝนได้ได้ฝนเท่านั้นละ กับแผนการอันนี้

"พ่ออ..." เฟรินลากเสียงยาวอย่างเอือมระอา "ไอ้โรงเรียนพระราชินีนั่นนะ มีแต่พวกลูกเศรษฐีกับขุนนางเท่านั้นที่ไปเรียน เจ้าชายตัวจริงมีไปเรียนซะที่ไหนละ"

"ทำไมจะไม่มี" มาคัสขำขึ้นทันควัน

"โธ่! พ่อ ถ้าฉันเป็นเจ้าชายนะ ฉันมีปัญญาเรียกอาจารย์ไปสอนที่วังโน่นแล้ว เรื่องอะไรต้องถ่อสังขารมาถึงเอคินเบิร์ก"

"แกจะไปรู้อะไร" ผู้เป็นพ่อทำเสียงเยาะและอธิบายต่ออย่างอคทน "เจ้าชายทุกคนต้องมาเรียนที่นี้กันทั้งนั้นละ มันเป็นข้อตกลง

ระหว่างพระราชากับโฮคิง"

"ข้อตกลงระหว่างพระราชากับโฮคิง? แล้วพ่อไปตรัสรู้กับเค้าได้ไงล่ะ"

"วะ!" น้ำเสียงของผู้เป็นพ่อชักโมโห "ฉันจะรู้มาอย่างมันเรื่องของฉัน เอาเป็นว่าฉันรู้ก็แล้วกันนะ"

"ฉันไม่ไคว่อะไร เพียงแต่กลัวถูกคนเค้าตำหนิเอาให้เสียชื่อเคอบอโรว์ ยอคนักคัมเท่านั้นละ"

มาคัสแยกเขี้ยวหงุดหงิดใส่ลูกชายตัวเจ้าปัญหา ก่อนวิเคราะห์สถานการณ์ต่อไป

"เอาเป็นว่า ยังไงเจ้าชายต้องอยู่ในเอคินเบิร์กแน่ มีปัญหาแต่ว่าจะหาตัวเจอได้ยังไงเท่านั้นละ เจ้าชายตัวจริงคงปนๆ อยู่ในหมู่นักเรียนที่นั่น"

"อยากรู้พ่อก็เข้าไปสืบ ก็แค่นั้น"

เฟรินเปรยอย่างคนหมดความสนใจพร้อมกับเริ่มหาหวอดอย่างเบื่อหน่าย ก่อนจะเลิกทิวเมื่อเห็นมาคัสคิ้วป๊าะอย่างถูกใจ

"งั้นก็เอาตามนี้ แ่เข้าไปสืบในโรงเรียน ฉันสืบอยู่ข้างนอก" น้ำเสียงบอกถึงความมั่นใจในแผนการของตน เล่นเอาคนเป็นลูกหายว่องเป็นปลิดทิ้ง

"ฉัน..." เฟรินเอามือชี้หน้าตัวเอง "ล้อเล่นน่าพ่อ...ฉันเคยเข้าเรียนกับเขาที่ไหน แ่มที่นั่นเปื้ออย่างนั้น ไม่ไปละ"

"ไม่ออกไปก็ต้องไป ฉันตัดสินใจแล้ว แ่เข้าไปสืบลู่ทางข้างใน ฉันคุลาคเลาข้างนอก ถึงเวลาทั้งในทั้งนอกลงมือพร้อมกัน" ว่าแล้วเจ้าตัวก็คิ้วป๊าะขึ้นมาอีก

"พ่อเข้าไปสืบข้างใน ฉันสืบข้างนอก" เจ้าตัวคีตอรอง

"อะ! ฉันแก่ปานนี้แล้ว แกจะให้เข้าไปเรียนข้างในได้ไง แกรู้รีเปล่า เข้าเรียนโรงเรียนพระราชานะเสียดะตังค์ไม่น้อยนะ ฉันอุทิศส่ำลงทุนส่งแกเข้าไป อย่าทำให้เสียเงิน"

"แต่พ่อนะพี่หลงขี้ลืม ถ้าพ่อส่งฉันเข้าไปแล้วเกิดลืมฉันเหมือนตอนลืมแม่ทิ้งไว้ที่ พอร์ตูลูกัส จะทำไง แถมเข้าไปแล้วออกมาไม่ได้ มันถูกคีย์ เลยนะพ่อ"

"บ๊ยะ! อะไรจะตื่นตูมขนาดนั้น แกนะเป็นลูกสุดที่รักคนเดียวของ มาคัส เดอเบอว์ร็อคนี่ มันใจในตัวเองหน่อยสิ...ฉันอาจจะลืมแม่แกแต่จะยังงี้ก็ไม่มีทางลืมแม่แน่ๆ"

เฟรินแยกเขี้ยวอย่างหงุดหงิดขณะพึมพำออกมา

"ตอนแม่ พ่อก็พูแบบนี้" เจ้าตัวตัดพ้อ

"ฉันรู้แหละว่า พ่อจะพยายามสลัดฉันทิ้งตามเมืองต่างๆ มาหลายทีแล้ว นี่ถ้าไม่ใช่อาศัยเท้าตุ๊กแกของฉัน ไม่รู้ปานนี้กลายเป็นเด็กเร่ร่อนอยู่ที่เมืองไหน"

มาคัสยิ้มน้อยๆ ก่อนจะตัดบทอย่างรำคาญใจ

"อะ! ไหนภูมิใจในเท้าตุ๊กแกตังหนี่ของแกนั่น แล้วยังจะบ่นหา สวรรค์วิมานอะไรอีกล่ะ"

"ก็กลัวเท้าตุ๊กแกของฉันมันจะรู้ความเจ้าเล่ห์อันร้ายกาจของพ่อไม่ได้ล่ะสิ"

2

ซานเมืองเอดิเนเบิร์ก

ม้าเทียมเกวียนเล่มเล็กควบคู่ลงๆ มาจนเข้าเขตเมืองเอดิเนเบิร์ก
ซึ่งเป็นรัฐอิสระที่ไม่ขึ้นกับการปกครองของแคว้นใด เมืองที่เล็กที่สุด
ที่มีพรมแดนทางบกเชื่อมกับอาณาจักรเคมอส และเป็นรัฐอิสระรัฐเดียว
ที่ได้รับการอารักขาคุ่มครองเป็นพิเศษจากไฮคิง กษัตริย์แห่งกษัตริย์
อัศวินแห่งปราชญ์ ผู้ได้รับการนับถือว่าเป็นผู้นำในการต่อต้านการ
รุกรานจากจอมปีศาจเอวิคอสแห่งเคมอส

เอดิเนเบิร์กอยู่ภายใต้การดูแลของมหาปราชญ์เลโมธิผู้ได้รับ
การนับถือจากทุกคน เชื่อกันว่าเขาเป็นเพียงคนเดียวที่มีอำนาจทาง
เวทมนตร์เท่าเทียมเอวิคอส เป็นเหตุให้เอดิเนเบิร์กเป็นเมืองเดียวที่ถูก
รุกรานจากเอวิคอสน้อยที่สุด จนมีตำนานเชื่อกันว่าเวทมนตร์ของเอวิคอส
จะเสื่อมภายใต้แสงสว่างแห่งเอดิเนเบิร์ก

เกวียนแล่นผ่านทุ่งหญ้าเขียวขจี สองข้างทางเป็นทุ่งกว้างมองเห็น
ฟาร์มแกะ ฟาร์มวัว ฟาร์มม้า ตลอดจนบ้านหลังเล็กหลังน้อยซึ่ง
ขนานไปกับถนนเล็กๆ ที่คดเคี้ยวเป็นเนินขึ้นๆ ลงๆ เส้นเดียว โดยวิ่ง

ตรงไปสิ้นสุดลงที่กำแพงสี่ทามหิมาซึ่งถูกล้อมไปด้วยลำธารสายเล็กๆ

"พ่อ ตัวเมืองอยู่หลังกำแพงนั้นหรือ ทำไมกำแพงมันถึงได้ใหญ่นักละ" เฟรินอุทาน ขณะที่คนเป็นพ่ออ้าปากค้างกับภาพที่เห็นอยู่ตรงหน้า

"ตลอดทางที่ผ่านมา แกเห็นตัวเมืองไหมละ" ผู้เป็นพ่อย้อนถาม ขณะที่พยายามบังคับคนไม่ให้แสดงความตื่นเต้นออกมาให้คนเป็นลูกเห็น

"ไม่...พ่อ"

"ถ้าไม่ ตัวเมืองมันก็ต้องอยู่หลังกำแพงสิวะ ไม่เห็นน่าถามเลย แลผมมีเกวียนเป็นโขงวิ่งตรงไปตามถนนพริบพริบขนาดนี้ ยังไงก็...ไม่หลงแน่"

พ่อลูกหยุดบทสนทนาไปทันที ขณะที่สายตาจับอยู่ที่กำแพงซึ่งดูเหมือนจะใหญ่โตขึ้นเรื่อยๆ เมื่อเกวียนแล่นไปตามถนนเล็กๆ แล้วจอดลงบนเนินหญ้าห่างกำแพงราวครึ่งไมล์ซึ่งสามารถมองเห็นประตูกำแพงใหญ่เบื้องหน้าลิบๆ มาคัสพยายามบังคับเกวียนเข้าไปให้ใกล้กว่าที่เป็นอยู่ แต่ก็จำเป็นต้องจอดนิ่งอยู่เพียงนั้นเพราะขยับต่อไปอีกไม่ได้ เนื่องจากเบื้องหน้ามีเกวียนมากมายติดกันเป็นแพยาราวกับพื้นพรมปูลาดบนถนนดินแดง

"เค้ามีตลาดนัดในเมืองกันหรือไงนี่" เฟรินขยับปากถามแม้จะรู้ว่าไม่ใช่ นัยน์ตาคมเข้มสีน้ำตาลกวาดไปรอบๆ บริเวณ ก็เห็นแคมป์ใหญ่อยู่ต้งทั้งระยะตามทุ่งหญ้า ดอกเคสีข้างทางราวกับรอรับเสด็จใครสักคน ผู้คนพลุกพล่านไปหมดราวกับจะมีงานมหกรรม รอยยิ้มจึงปรากฏอยู่บนริมฝีปากสวยก่อนขยับตัวเข้าไปใกล้คนเป็นพ่อ

"พ่อๆ ขโมยม้าแทนไหม ม้าดีๆ ทั้งนั้น"

คนเป็นพ่อพยักหน้าหงิกๆ อย่างเห็นคิตาม แต่เพียงครู่ก็ชักสีหน้า

หงุดหงิดเมื่อนึกขึ้นได้ว่าถูกลูกชายตัวแสบสัพยอกเข้าให้

"อย่าทำเสียเส้น เจ้าชายกับม้ามันเทียบกันได้ที่ไหน"

"คิดยาวเหยียดก็ ฉันทออกไปยึดเส้นยึดสายหน่อยแล้วกัน" น้ำเสียงบอกว่าไม่อยากรังอยู่เฉยอีกต่อไป

"อย่าหาเรื่องล่ะ"

"มีแต่เรื่องมาหาฉัน ฉันเคยหาเรื่องที่ไหนกันล่ะ พ่อก็"

มาคัสเริ่มแยกเขี้ยวใส่คนเป็นลูก แต่ยังไม่ทันได้ตะเพิด ร่างปราดเปรียวของคนเป็นลูกก็กระโดดลงจากเกวียนหายแวบไปแล้ว พอตัวแสบหายไป เขาก็เริ่มสอศส่ายส่ายตามองไปยังรอบๆ บริเวณ โดยเฉพาะม้าสวยๆ เทียมเกวียนที่จอดอยู่ข้างๆ อย่างห้ามใจไม่อยู่

"สองเล" เสียงผู้หญิงคนขายไอศกรีมบอกราคา เฟรินควานหา เศษศตางค์ในกระเป๋าส่งให้ พร้อมรับไอศกรีมโคนรสช็อกโกแลตมาถือเอาไว้ ปากถามเสียงแจ้ว

"พี่สาว ข้างโน้นมีงานเลี้ยง ตลาดนัด หรือพระราชาสถีจรีไรทำไมคนถึงได้เยอะแยะนักล่ะ"

หญิงวัยกลางคนเจ้าของเกวียนขายไอศกรีมเลิควมมองเฟรินอย่างเอ็นดูระคนขบขัน ในใจก็คิด เด็กหนุ่มตรงหน้านี้มีดวงตาสดใสและน่ารักน่าเอ็นดู

"มาถึงนี้แต่ไม่รู้กับเค้าหรรษาหรือเรานะ"

"ฉันเดินทางผ่านมากับพ่อ"

"เป็นพวกยิปซีเร่ร่อน หรือพวกนักคนตรีล่ะ"

เฟรินขยับตัว เหลือบมองหน้าคนถามก่อนก้มลงเลียไอศกรีมเป็นการเลี้ยงคำตอบ

"ยังงี้ก็ถือว่าเดินทางมาได้จังหวะ ที่เอดินเบิร์กเนีย ในหนึ่งปี วันสำคัญที่สุดก็วันนี้ละ วันรับสมัครงานนักเรียนใหม่ของโรงเรียนพระราชอาเอดินเบิร์ก"

"วันรับสมัครงานนักเรียน!"

"ใช่ ปีหนึ่งมีแค่ครั้งเดียว ก็อย่างที่เห็น ลูกท่านหลานเธอ...ลูกขุนนาง นักปราชญ์ นักรบ ประชาชนชาวบ้าน แห่กันมาสมัครเพียบ เข้าที่นี้ได้ก็เหมือนเปิดทางไปสู่ความสำเร็จในอนาคตโน่นแหละ"

"หือ...จ้ะในหมู่เกวียนโทรมๆ นี่ก็มีพวกเจ้าชายมาสมัครจริงๆ นะสิ"

คนขายไอศกรีมจ้องมองเฟรินที่ถามคำถามพิสดาร แล้วหัวเราะเบาๆ

"มีสิ...ปีนี้ได้ข่าวว่ามีเจ้าชายเจ้าหญิงองค์สำคัญมาสมัครหลายองค์ซะด้วย โรงเรียนพระราชอาเอดินเบิร์กนี้มีชื่อเสียงมากนะ แม้แต่ไอคิงยังจบการศึกษาที่นี่เลย"

"ไอคิงเนี่ยละ ศิษย์เก่าเอดินเบิร์ก" เฟรินทวนคำแล้วมิวปากหืออย่างขบใจ "จ้ะใครเข้าเรียนที่นี่ได้ก็ยี่คนาคูสิทำ"

"ก็จ้ะสิ...ไม่จ้ะจะมีเกวียนต่อคิวขบวนกันยาวเหยียดอย่างนี้เรอะ จะเข้าที่นี้ได้ไม่ใช่ง่ายๆ นะ บอกไว้ซะก่อน"

เฟรินยิ้มอย่างสนใจมากขึ้น

"หมายความว่า ต้องสอบเข้า?"

"ไม่ใช่สอบเข้าธรรมดา แต่เป็นการคัดเลือกตัวจากสิ่งวิเศษสี่อย่างคือ คาบแห่งกษัตริย์ คทาแห่งนักรบ แหวนแห่งปราชญ์ และมงกุฎแห่งใจ"

"ฟังพิลึก น่าจะเป็นคาบแห่งนักรบ คทาแห่งปราชญ์ มงกุฎแห่ง

กษัตริย์ แล้วก็แหวนแห่งใจมากกว่าละมั้ง"

หญิงคนขายไอศกรีมหัวเราะรับกับความคิดเห็นของเฟริน

"คาบแห่งกษัตริย์ คทาแห่งนักรบ แหวนแห่งปราชญ์ แล้วก็มีงู
แห่งใจจริงๆ ลูกชายฉันเข้ารับการทดสอบปีที่แล้ว" ว่าแล้วคนพูกก็
ชักเริ่มมีอารมณ์น้อยๆ น้ำเสียงจึงฟังดูห้วนกว่าตอนแรก "เกือบจะเข้า
ได้อยู่แล้วเชียว อีกนิดเดียวเท่านั้นเอง...เฮ้อ!"

"นิดเดียว แล้วไปสอบตกที่ไหนล่ะ"

"ก็หลังจากถูกเลือกจากสิ่งวิเศษแล้วต้องไปสอบสัมภาษณ์กับ
จอมปราชญ์เลโมธินี่สิปัญหานัก"

"นั่นหมายความว่าคัดสัมภาษณ์สินะ" นัยน์ตาของคนที่เล่นพราว
ระยิบอย่างนึกขึ้น ขณะที่คุณฟังชักฮึดฮัดเมื่อนึกถึงสิ่งที่ค้างคาใจ

"นั่นสิ กับแค่สัมภาษณ์ไม่เห็นจะต้องเคร่งครัดอะไรกันนักหนา
แยจริงๆ เชียว"

จบคำพูดคนขายไอศกรีมเงยหน้ามองเด็กหนุ่ม แต่ก็เห็นเพียง
หลังไวกว้างของร่างอันปราดเปรียวไปกับฝูงชนที่เดินกันขวักไขว่อยู่บริเวณ
นั้น

"พ่อ แผนการพ่อใช้ไม่ได้แล้วละ...เปลี่ยนแผนใหม่เหอะ"

เฟรินว่าพลากระโดดขึ้นเกวียนเล่มเล็กสี่ล้อของตัวเองที่ดูจะ
ยิ่งชิดหนักเข้าไปอีกเมื่อถูกขนาบด้วยเกวียนใหญ่หุ่หุ่ทั้งสองข้าง

"บ๊ะ! ทำไมจะใช้ไม่ได้ ชื่อแฉฉฉก็สมัครเข้าไปแล้วด้วย"

"หา! สมัครแล้ว พ่อรู้หรือเปล่าว่าเค้าไม่ใช่เดินเข้าก็เข้าได้นะ
พ่อ" น้ำเสียงบอกอารามตกใจ

"ไม่ต้องกลัวไปนะ เฮ้! นี่เครื่องเพิ่มพลังแม่เหล็กไฟฟ้า" คนเป็น
พ่อโยนเจ้าสิ่งนั้นให้พร้อมคำอธิบาย

"เครื่องเพิ่มพลังแม่เหล็กไฟฟ้า?"

"ใช่สิ เคี้ยวตอนแกลุกไอ้ของวิเศษอย่างน้ำมันมันคัดเลือก
เพียงแค่ว่าเปิดสวิทช์นี้ ตรงนี้ แล้วขยับตัวนิดหน่อย ขยับไปใกล้ของ
อะไรก็ได้สักอย่าง ไอ้ของน้ำมันมันก็จะส่องแสงสว่างแล้ว ค่านแรง่าย
จะตาย" ว่าพลางสาธิตพลางจนคนเป็นลูกเริ่มเกาหัวแกรกๆ ด้วยความ
งุนงง

"พ่อไปรู้มาจากไหนเนี่ย" เฟรินกลืนน้ำลายขณะตามองหน้า
ผู้เป็นพ่อ

"ฉันจะไปรู้จากไหนมันเรื่องของฉัน แกร็บไปก็แล้วกัน ซ่อนเอา
ไว้ได้ข้อมือหรือสาบเสือก็ได้" ไม่ว่าเปล่า ยังพยายามมองหาที่ซ่อนให้
ขณะที่เฟรินได้แค่กะพริบตาปริบๆ อย่างเคาเหตุการณ์ต่อไปไม่ออก

"ผ่านด่านฟิลิกนี้ได้ ยังต้องสอบสัมภาษณ์"

"สัมภาษณ์ก็สัมภาษณ์สิวะ กลัวอะไร นี่แกดูนี่ซะก่อน" ว่าแล้ว
มาดส์ก็คว้าหนังสือบางๆ ขึ้นมาแล้วโยนให้

"เฉลยคำตอบข้อสอบสัมภาษณ์จากปราชญ์เลโมอี" เฟรินหยิบ
หนังสือขึ้นมาอ่านแล้วแทบกลืนน้ำลายไม่ลงคอ ผันใจเปิดเข้าไปดูข้างใน
อย่างไม่ใคร่จะเต็มใจนัก

"มีของสี่อย่าง มงกุฎ คาบ คทา แหวน ให้เลือก หนึ่งใน...ของที่
ต้องการมากที่สุด สอง...ของที่ไม่ต้องการมากที่สุด สาม...ของที่จะ
เอาไปใช้แลกกับตำแหน่งพระราชา สี่...ของที่จะเอาตำแหน่งพระราชา
ไปแลก ถ้าต้องการไปอยู่ป้อมอัศวินให้เลือกเอาคำตอบในหน้าสอง ถ้า
ต้องการไปอยู่ปรางค์แห่งปราชญ์ให้เลือกคำตอบหน้าสาม ถ้าต้องการ
ไปอยู่ปราสาทขุนนางให้เลือกคำตอบหน้าสี่ ถ้าต้องการไปอยู่แผ่นดิน
ประชาชนให้เลือกคำตอบหน้าห้า" เฟรินกะพริบตาปริบๆ แล้วเงยหน้า

มองคนเป็นพ่ออย่างต้องการคำตอบที่กระจ่างชัดมากกว่านี้

"ยังทำหน้าังเป็นโก๋ตาแตก แถ่จริงๆ เลย ทำไปไม่มีเชื่อความ
ฉลาดจากฉันไปบ้าง เอาแต่โง่เหมือนแม่แถ่ แถ่นี้ก็ยังไม่เข้าใจ"

"ก็แล้วไอ้ป้อมอัศวิน ปรากฏการปราชญ์ ปราสาทขุนนาง กับ
แผ่นดินประชาชนนี้มันอะไรละพ่อ ฉันไม่เห็นไฉนมาก่อน"

"วะ! ก็แล้วมีอะไรที่แถ่เคยไฉนมาก่อนมากนักรึ ก็ไอ้โรงเรียน
เนี่ยเป็นโรงเรียนกินนอน ไอ้สี่ชื่อหรรษาเนี่ยมันก็แค่หอพักเท่านั้น จะ
เลือกอะไรก็เลือกๆ สักอัน อย่าเรื่องมาก อ้อ...หรือถ้าแถ่อยากเลือก
เหมือนวีรบุรุษในตำนานก็ยังได้ คำตอบในตำนานอยู่น้าหนนี้" ไม่ว่า
เปล่า คำว่าหนังสือจากมือลูกชายมาเปิดยื่นส่งให้ตรงหน้า

"คำตอบของโฮคิง คาบ คาบ แหวน มงกุฎ คำตอบของอเล็กซิส
มหाराช คาบ แหวน คาบ มงกุฎ คำตอบของทรราชชีชี มงกุฎ คาบ
คาบ มงกุฎ" น้ำเสียงเลื่อนลอยอย่างไม่มีจิตใจ

"ตกลงแถ่จะยอมไปสอบหรือไม่ไปสอบ" เสียงของผู้เป็นพ่อ
คาดคั้นบังคับมากกว่าอ้อมหอม

"ไปสิไป...ว่าแต่จะไปหอไหนละ อ้อม...ป้อมอัศวินทำจะต้องฝึกหนัก
ปรากฏการปราชญ์ก็น่าจะต้องเรียนหนัก แผ่นดินประชาชนยิ่งแล้วใหญ่
ทำทางจะต้องทำงานหนัก" เฟรินหลับตาขณะเอามือเคาะศีรษะเบาๆ
อย่างครุ่นคิดหนัก

"เอาเป็นปราสาทขุนนางแล้วกันนะพ่อนะ"

คืนจากความคิดอีกที ผู้เป็นพ่อก็หายตัวไปเรียบร้อยแล้ว...

3

การสอบ

"คาโล วาเนบลี เจ้าชายแห่งคาโนวาล"

เสียงประกาศเรียกชื่อผู้สมัครที่แสนสะอึกสะอื้นสองพ่อลูกที่กำลัง
ตั้งใจฟังอย่างเต็มที่ นัยน์ตาคมกริบของเฟรินจ้องมองร่างเด็กหนุ่มม
สีเงินวัยเดียวกันที่เดินผ่านหน้าเขาไปยังผู้ขานชื่อ เจ้าของร่างมีใบหน้า
เยือกเย็น สงบไร้อารมณ์ ไม่มีแม้แต่รอยยิ้มหรือความรู้สึกใดๆ นัยน์ตา
สีฟ้ากระจ่างคู่นั้นฉายความมุ่งมั่น การย่างก้าวแผ่ประกายแห่งอำนาจ
แม้ว่าเจ้าตัวจะไม่ได้ทรงเครื่องแต่งกายแห่งราชินิกุล แต่ทุกอริยาบถ
ทุกอย่างก้าวกลับสะท้อนถึงสายเลือดสีน้ำเงินได้อย่างเด่นชัด

"เอาคนนี่แน้มัยพ่อ" เฟรินกระซิบถามขณะที่ยู่เป็นพ่อกลืน
น้ำลายเอื้อม จากนั้นเสียงบ่นกระปอคกระแปดก็เริ่มตามมา

"แม้แต่ไฮคิงยังไม่ท่ามากเท่านี้ หากคนอื่นเถอะ"

"พูดยังกับพ่อเคยเห็นไฮคิง" คนเป็นลูกดักคอตตามนิตย แล้วเสียง
ประกาศเรียกชื่อคนต่อไปก็เล่นเอาเขาแทบสะดุ้ง

"เฟริน เคอเบอโรว์ หัวขโมยแห่งบารามอส"

เสียงประกาศที่ดังไปทั่วลานกว้างหน้ากำแพงสูงสิบเมตรทำเอาทุกคนสอคล้ายสายตามองหาบุคคลที่ถูกขานชื่อ มันน่าสนใจน้อยเมื่อไรก็ฉวยหาหัวโมยกับโรงเรียนพระราชานะมันเข้ากันที่ไหน

"บ้าจริงๆ ไปใช้ชื่อจริงสมัครทำไมเนี่ย"

เฟรินบ่นอุบขณะที่คนเป็นพ่อเอาแต่ค้นหลังให้ลูกชายรีบๆ ออกไป ท่าทางตื่นเต้นจนแทบระงับไว้ไม่ได้ ซึ่งต่างกับเจ้าตัวที่รู้สึกหงุดหงิดจนเห็นได้ชัด แต่ก็จำใจเดินฝ่าผู้คนที่กำลังตั้งตาคอยการปรากฏตัวของเขาออกไปรายงานตัวเพื่อเข้ารับการทดสอบ หนูน้อยฉิกยืมเพื่อมารยาทไปตลอดทาง ทว่านัยน์ตาคมเข้มนั้นกลับยืมไม่ออกเลยสักนิด

"เฟริน หัวขโมย!" ชายร่างยักษ์สูงกว่าสองเมตร ผู้ทำหน้าที่เป็นคนขานชื่อมองเขายิ้มๆ

"ไอ้คำว่าหัวขโมยนั้น ไม่ต้องอ่านก็ได้" เฟรินกระซิบบอกอย่างหงุดหงิด แต่ความหงุดหงิดของเขาทำได้แค่เพียงกระตุ้นเสียงหัวเราะคิกคักจากคนที่ไต่ยืนเท่านั้นเอง

"สวัสดี" เฟรินก้าวเข้าไปเฝ้าทักทายเจ้าชายคนที่ยืนนำอยู่หน้าเขาอย่างพยายามเลี่ยงจากสถานการณ์ที่ทำให้เขาขายหน้า แต่มันต้องทำให้เขาฉิกยืมไม่ออกเมื่อนัยน์ตานิ่งๆ จากคาโล เจ้าชายคนสำคัญกวาดมามองเขาดังแต่หัวจรดเท้าพร้อมยิ้มเหยียด

"ขโมยก็คือขโมย ย่อมกลายเป็นพระราชาก็ไม่ได้"

ขณะที่เฟรินกำลังกะพริบตาปริบๆ อย่างนึกไม่ออกว่าจะต่อประโยคอะไรถึงจะดูเข้าท่า รายชื่อต่อไปที่กำลังประกาศก็ทำให้เขาลืมเรื่องถูกดูแคลนเป็นปลิดทิ้ง

"โร เซวาเรส ขอทานแห่งทริสทอร์"

คราวนี้เฟรินถึงกับยิ้มกว้าง สะกิดอารมณ์ขันของตัวเองอย่างที่สุด

แล้วแกล้งผิวปากฟิ้วพร้อมกับบ่นพึมพำขึ้นให้เจ้าชายข้างตัวได้ยินว่า

"ถ้าขอทานยังร่วมเรียนกับเจ้าชายได้ ขโมยก็อาจเป็นพระราชา
ได้"

นัยน์ตาของคาโลฉายาบขณะหันมามองคนปากคีตก้นอย่าง
ไม่พอใจ เฟรินป็นหน้าซื้อก่อนจะเบือนหน้าเปื้อนรอยยิ้มของตัวเองไป
ทางอื่นที่ไม่มีตัวตนของคาโล

"เฟริน เคอเบอโร่ หัวขโมยแห่งบารามอสใช่ไหม"

ชื่อของเขาถูกเรียกอีกครั้ง ทำให้เจ้าตัวสะดุ้งจากภวังค์ มันเป็น
ครั้งแรกในชีวิตของเฟรินที่เห็นชายชราที่มีทั้งผมทั้งเคราสีเงินยาวมาก
ขนาดนี้ เขายอมรับว่าทั้งคั่นเค้นและประหลาดใจ นัยน์ตาที่เบิกกว้าง
ของเขานั้นทำให้บุรุษเบื้องหน้านึกขบขันจนผลอยยิ้มออกมา

"คะ...ครับ" เฟรินตอบรับตะกุกตะกัก ก่อนจะถอนหายใจลึกๆ
เรียกความเชื่อมั่นคืนมา นึกในใจว่า ชายเบื้องหน้าในชุดนักปราชญ์
สีเทานี้ คงจะเป็นจอมปราชญ์เลโมธิ เพราะคงหน้านั้นเต็มไปด้วย
รอยเหี่ยวย่นแต่กลับดูไม่น่าเกลียดเหมือนคนแก่ทั่วไป นัยน์ตาสีน้ำเงิน
เข้มฉายประกายฉลัดและอ่อนโยนอย่างแจ่มชัด ชวนให้รู้สึกอบอุ่นและ
เป็นมิตร แต่ก็ชวนให้รู้สึกน่าหวาดเกรงในเวลาเดียวกัน

"สวัสดีครับ" เฟรินกล่าวทักทายจอมปราชญ์เบื้องหน้า ก่อนจะ
มองไปยังบุรุษและสตรีอีกสามสี่คนในห้อง ซึ่งคาดว่าคงจะเป็นคณะ
กรรมการคุมสอบหรือไม่ก็อาจารย์ในโรงเรียนแห่งนี้

"ก่อนอื่น เธอไปนั่งที่เก้าอี้ตัวนั้น เราจะเริ่มทดสอบศักยภาพของ
การเป็นนักศรัทธาก่อน" ชายหนวดเรียวในชุดผ้าคลุมสีน้ำตาลพุดพร้อม
กับชีมื่อไปยังเก้าอี้ไม้ตัวโตที่ตั้งอยู่กลางห้อง เบื้องหน้ามีสิ่งของตั้งอยู่
บนแท่นสี่แท่น

"นั่นคงจะเป็น คาบแห่งกษัตริย์ กทาแห่งนักรบ แหวนแห่ง
ปราชญ์ และมงกุฎแห่งใจสินะครับ" พูดแล้วเขาก็ตะครุบปิดปากตัวเอง
แทบไม่ทัน

"รู้จักด้วยเหอ เฟริน เคอบอโรว์" เลโมธีกล่าวด้วยน้ำเสียง
กลั้วหวัระะ นัยน์ตาคู่นั้นที่มองมาราวกับรู้เท่าทัน เฟรินยิ้มเจื่อนคัดสิน-
ใจจะไม่พูดอะไรอีก รีบก้าวเท้าเข้าไปยืนอยู่หน้าเก้าอี้ สุดลมหายใจเข้า
เต็มปอด เอื้อมมือลูบซาบเสื่อของตัวเองซึ่งซ่อนเครื่องมือแสนวิเศษไว้
แล้วค่อยหย่อนตัวนั่งลง ในใจก็นึกกังวลไปร้อยแปด และทันทีที่นั่งลง
เฟรินก็ลุกพรวดขึ้นจากเก้าอี้แทบไม่ทัน...ความรู้สึกมันร้อนวาบ แฉม
สิ่งวิเศษเบื้องหน้าก็พากันฉายแสงขึ้นพร้อมๆ กันจนสว่างจ้า

"ไอ้เครื่องมือเฮงซวย" เฟรินบ่นพึมพำก่อนจะหันไปยิ้มเจื่อนๆ
ให้สีหน้าที่บ่งบอกถึงความสนใจของเลโมธิ ไม่คิดแม้แต่จะหันไปมอง
ปฏิกิริยาของคนอื่น กัดฟันกรอดแล้วคิดไม่ออกว่าจะทำยังไง...ก็ไอ้ตำรา
บ้านั้นบอกว่า...ถ้าอยากให้มีสิ่งวิเศษอันไหนฉายแสงก็ให้ขยับตัวไปใกล้
อันนั้น แล้วไอ้ของสี่อย่างคันตั้งอยู่ข้างหน้าเหมือนกันหมด จะให้ขยับ
ตัวยังไงละเนี่ย จอมหัวขโมยแห่งบารามอสราฟิงกับตัวเอง

"ขอลองอีกทีแล้วกันนะครับ เมื่อก็มัน...เอ่อ คืบคืบไปหน่อย"

"บอกชะก่อนนะว่าอย่าลูกละ" ชายหนวดเรียผู้คุมการสอบนั้น
ข่มขู่

"ให้เขาลองอีกที ซามัล" เลโมธีกล่าวพร้อมหัวเราะเหี้ย

เฟรินรวบรวมความกล้าหย่อนตัวนั่งลงอีกครั้ง สิ่งวิเศษสี่อย่าง
ส่องแสงจ้าขึ้นพร้อมกันอีก คราวนี้เจ้าตัวคัดสินใจเฟ่งสติโยกตัวไปยัง
คาบที่เด่นและอยู่ใกล้ตัวมากที่สุดพร้อมภาวนาในใจให้มันได้ผล...เวลา
ผ่านไปชั่วอึดใจ แสงจากคทาบูบับลงก่อน ตามมาด้วยมงกุฎ แล้วก็

แหวน สุกท้ายเหลือเพียงคาบที่ส่องแสงสว่างจ้าไปทั่วห้อง สว่างที่สุดเท่าที่เขาเคยเห็น สว่างแต่ไม่แสบตา...สว่างแค่นุ่มนวล มีเสน่ห์จนแทบไม่อยากถอนสายคาไปไหน

จอมปราชญ์ขยับยิ้มน้อยๆ ก่อนจะตบมือเรียกสติของเฟรินให้กลับคืนมา

"พอแล้วเฟริน ลุกขึ้นได้แล้ว"

คำเรียกชวนให้เฟรินใจเต้นตุ้มๆ ต่อมๆ ไม่เหลือความมั่นใจในผลสอบเลยสักนิด ก็มันคันสว่างแล้วค่อยๆ คับ มันจะถือว่าผ่านการทดสอบหรือเปล่านี้ โอ้เครื่องมือสับปะรังเค...นี่ก็ค้ำมันในใจขณะที่แก๊งฉึกยิ้ม ทำใจดีสู้เสือเอาตัวรอดไปตามประสา

"คราวนี้เชิญตามมาทางนี้จะเฟริน" หญิงร่างท้วมเล็กที่มีแววตาใจดีเอื่อยยิ้มๆ พร้อมกับจับไหล่ของเฟรินเบาๆ และเดินนำผ่านประตูไปยังอีกห้องที่อยู่ข้างๆ

สอบตก! เป็นความคิดแรกของเด็กหนุ่ม ในเมื่อตามคำรว่าเขาจะต้องสอบสัมภาษณ์กับเลโมธิจึงจะครบกระบวนการสอบ

ถูกจับได้ว่าทุจริต...

ความคิดที่สองทำให้เหงื่อเริ่มซึม ใจเต้นไม่เป็นสำ

ประตูห้องปิดลง แล้วหญิงวัยกลางคนในชุดกระโปรงสีน้ำเงินเข้ม คนที่พาเขามาเเยหน้าขึ้นมองและเริ่มเอ่ยคำพูด

"เชิญนั่งก่อนเฟริน เคอบอโรว์ เรียกฉันว่ามิสแรมเชิลก็ได้ เราจะเริ่มสอบสัมภาษณ์กันที่นี่"

"สอบสัมภาษณ์? ไม่ใช่ว่าผมสอบตกแล้วหรือครับ" หลุดคำพูดที่ไม่ควรพูดอีกจนได้ แล้วเจ้าตัวก็ยิ้มแหยๆ เมื่ออาจารย์ผู้สอบสัมภาษณ์ของเขาเริ่มหัวเราะเบาๆ

"ทำไมคิดว่าตัวเองสอบตกละ เฟริน"

บุคหลุมฝังตัวเอง...เป็นความคิดแรกในคำตอบของคำถามนี้ แต่เจ้าตัวกลับเอาแค่หัวเราะแหยๆ

"เอาละจ๊ะ มีสิ่งของสี่สิ่งคือ คาบ แหวน มงกุฏ และคทา" ดวงหน้าเฟรินเริ่มปรากฏรอยยิ้ม "คำถามแรก ถ้าได้เป็นกษัตริย์ สิ่งของที่ต้องการจะถือหรือสวมเป็นอันดับแรกคืออะไร"

รอยยิ้มเด็กหนุ่มซีดลง เขาควรรู้อยู่แล้วว่ามันจะออกมาตามโพย ชังกะบิวยนั้นไฉ่ยังงิเล่า!

สวมอะไร ถืออะไรละ บ้าชะมัด!

"แหวน" เฟรินตัดสินใจตอบ "เวลาแต่งตัวก็ต้องสวมแหวนก่อนค่อยใส่มงกุฏ สะพายคาบแล้วค่อยถือคทา คังนั้นต้องเป็นแหวน" มิสแรมเซลยิ้มน้อยๆ ก่อนก้มลงบันทึกคำตอบของเฟรินลงสมุดโดยไม่พูดอะไร ขณะที่เฟรินถอนหายใจอย่างปลงสังเวช

"คำถามที่สองนะจ๊ะ สิ่งที่ต้องการได้เป็นสัญลักษณ์ของความ เป็นกษัตริย์ของตัวเองคืออะไร"

"คาบ" เฟรินตอบ พอเห็นคิ้วของมิสแรมเซลเลิกขึ้นเล็กน้อย เขาก็รีบสาธยาย "แน่นอนต้องเป็นคาบ ความแข็งของคาบแสดงถึงความเข้มแข็งอดทน ข้อนี้เป็นคุณสมบัติที่ขาดไม่ได้ของพระราชา ความคมของคาบแสดงถึงความคมเฉียบขาดของสติปัญญาอันชาญฉลาด ผู้ถือคาบแสดงถึงอำนาจ ผู้ถือคาบแสดงถึงพลัง ผู้ถือคาบแสดงถึงความกล้าหาญ"

รอยยิ้มของมิสแรมเซลกว้างขึ้นอีก ขณะที่รอยยิ้มของเฟรินเริ่มซีดลงจนเห็นได้ชัด ในใจรู้สึกร้าวกับตัวเองกำลังโฆษณาขายคาบก็ไม่น่าปณ จังเงาจนนี้กอยากเอาหัวโขกข้างฝา แต่แน่นอนว่าต้องไม่ใช่หัว

เขา ถ้าจะต้องเป็นหัวใจใครสักคน หัวคนแรกที่เขาจะเลือกก็คือหัวใจของ...
นายมาคัส เคอเบอโรว์ผู้เป็นต้นเหตุแห่งความคิดนี้ทั้งหมด

"คำถามที่สาม สิ่งที่ต้องการมอบให้แก่ประชาชนในแคว้นของ
คนคืออะไร"

ทันทีที่ฟังคำถาม เฟรินก็ถึงกับอึ้งกริม นึกขึ้นอะไรขึ้นมาในใจ
ก่อนจะรีบตอบคำถาม

"มงกุฎ"

เป็นคำตอบที่มีสแรมเซลเล็กก็รู้สึกด้วยความสนใจ เฟรินหัวเราะ
เบาๆ

"ใครๆ ก็อยากเป็นพระราชานี้ครับมีสแรมเซล ตั้งแต่เจ้าชายยัน
ขอทานยังพากันแห่มาสักการบูชาเรียนที่นี่ ยกมงกุฎให้เลยคงเข้าท่าที่สุด"

มีสแรมเซลหัวเราะกับคำตอบก่อนจะยิ้มน้อยๆ

"เอาละจะ คำถามสุดท้ายนะ ถ้าถึงเวลาที่เธอจะต้องสละทิ้ง
ทุกอย่าง ของสื่ออย่างที่ว่ามานี้ ให้ลำดับของที่จะทิ้งอย่างแรกจนถึง
อย่างสุดท้าย"

"ถ้าจะให้ทิ้ง...อย่างแรกของที่หนักที่สุดก็ต้องทิ้งก่อน ดังนั้นต้อง
เริ่มจากมงกุฎ ต่อมา...คงเป็นแหวน อย่างน้อยคาบยังเอาไว้ป้องกันตัว
สุดท้ายถึงค่อยทิ้งคทา"

"ทำไมถึงเลือกทิ้งคทาเป็นอย่างสุดท้ายล่ะ"

"คทาก็เหมือนไม้เท้าเอาไว้กำยันตัว คนแก่ก็ต้องถือไม้เท้า คนเจ็บ
ก็ต้องใช้ไม้เท้า คนเดินไม่ไหวก็ต้องใช้ไม้เท้า แล้วจะเอาไม้เท้าทิ้งไป
ก่อนได้ยังงั้นล่ะครับ"

มีสแรมเซลยิ้มกว้างอย่างขบขันระคนพอใจในคำตอบของเฟริน
ก่อนจะลุกขึ้นยืนแล้วเดินไปหยิบแฟ้มเอกสารที่คังกองอยู่บนโต๊ะทำงาน

มายืนส่งให้

"เอาละจ๊ะ เธอเป็นว่าเธอสอบผ่านเข้าโรงเรียนพระราชา"

"สอบผ่าน!" เฟรินร้องถามอย่างไม้อยากเชื่อในสิ่งที่คนได้ยิน พร้อมกลืนน้ำลายเอี๊ยด...ก็ทำไมมันง่ายขนาดนี้ทั้งที่เขาตอบคำถามได้ มัวชัวไปหมดขนาดนั้น

"ใช่ สอบผ่าน" น้ำเสียงของมิสแรมเซลแสดงถึงความยินดีด้วย อย่างเห็นได้ชัด "เธอเซ็นชื่อเข้าเป็นนักเรียนที่นี่ แล้วออกจากห้องนี้ไป พบพ่อของเธอได้ ตอนนี้พ่อของเธอคงจะอยู่ในห้องถัดไปและคิดต่อชำระค่าเล่าเรียนต่างๆ เรียบร้อยแล้ว"

มิสแรมเซลยื่นปากกาพร้อมชี้ตำแหน่งที่ต้องเซ็นชื่อ จากนั้นเธอก็ส่งแฟ้มสีม่วงที่มีสัญลักษณ์ตัว อี กับตัว เค สีทองบนปกแฟ้มอย่างชัดเจนให้ พร้อมกับหยิบเอกสารชุดหนึ่งจากแฟ้มมาชี้แจงให้ฟัง

"นี่เป็นรายละเอียดของที่เธอจะต้องซื้อเพื่อเตรียมพร้อมจะเข้าเรียน ขอให้จัดหาสิ่งต่างๆ ที่จำเป็นให้พร้อมและมาเข้าเรียนภายในอาทิตย์หน้า"

4

เฟรินจ่ายตลาด

"เฟริน"

เสียงเรียกดังเหมือนอยู่ในความฝัน เจ้าตัวพลิกตัวแล้วคว้าผ้าห่ม
ขึ้นมาปิดหู แสงแดดจ้าทอดผ่านม่านลายดอกทานตะวันที่ไวน้อยๆ
ตามแรงลม แต่คนที่กำลังหลับสบายอยู่นั้นไม่ใส่ใจกับสิ่งเหล่านี้เลย
คว่ำหน้า

"เฟริน" คราวนี้เสียงตะโกนดังโกล้งเข้ามาอีก

"อืม...พ่อ ขออีกหน่อยเถอะน่า" น้ำเสียงจ้วเจียต่อรอง

"เฟริน!"

เสียงตะโกนรอบสุมท้ายพร้อมกับน้ำสาครโครม ทำให้เจ้าคนที่
กำลังนอนหลับสบายถึงกับสะดุ้งโหยง หายง่วงเป็นปลิดทิ้ง รีบลุกขึ้น
มานั่งบนเตียงที่เปียกโชก มือลูบหน้าที่มีผู้หวังศิช่วยหาน้ำมาช่วยล้างให้
ถึงที่นอนโดยไม่ได้ร้องขอ แล้วยิ้มเหยาๆ ให้ผู้เป็นพ่อที่ยืนหน้าบูดราวกับ
หม้อคนนอน

"พ่ungsี้จะไปรายงานตัวอยู่แล้ว ยังมัวขี้เกียจอยู่ได้"

เฟรินหัวเราะแกล้งแล้วรีบลุกไปอาบน้ำแต่งตัว พຽນนี้เป็นวัน
รายงานตัวของนักเรียนโรงเรียนพระราชธาแล้ว วันนี้จึงเป็นวันสุดท้ายที่
เขาจะต้องไปหาซื้อทั้งตำราเรียน รวมถึงของจุกจิกรสารพัดที่อยู่ในรายการ
ปัญหาอยู่ที่พ่อซึ่งเหลือเงินไม่มากนักเพราะเอาไปจ่ายค่าเล่าเรียนที่
ถือเป็นการลงทุนในการลักพาตัวเจ้าชายนั้ไปก่อนกระเป๋แล้ว

เสร็จจากแต่งตัวก็รีบไปคว้ากระดาขรายการซื้อของมาถือไว้ใน
มือ มองไปทางพ่อซึ่งกำลังนั่งอ่านหนังสือพิมพ์อยู่ที่เก้าอี้ตัวเล็กปลาย
เตียง แล้วก็ลงอ่านรายการที่ต้องซื้อ

"เครื่องแบบนักเรียนโรงเรียนพระราชธา ม้าทรงหนึ่งตัว คาบหนึ่ง
เล่ม คทาหนึ่งอัน กระเป๋เงินพระราชธากับหนังสือเรียนอีกกว่าหกเจ็ด
เล่ม พ่อจะมีเงินพอหรือเนีย"

"พอ" เสียงเรียบๆ ที่ตอบกลับดังขึ้น ชวนให้เฟรินเลิกคิ่วสงสัย

"มีเท่าไรนะพ่อ"

"สิบสองครวน์"

"สิบสองครวน์..." เฟรินทวนคำอย่างตกใจ "สิบสองครวน์ จะ
พอหรือพ่อ"

"วะ! ทำไมจะไม่พอ"

"ก็อย่างม้าทรง..." ไม่ทันที่เฟรินจะเอ่ยจบ มาคส์ก็หัวเราะก๊าก
ขึ้นทันที

"แจะไปทรงอะไรวะ ม้าก็คือม้า จะทรงเชิงอะไรนักหนา แะ
เอาเจ้าโรซี่ไปก็แค่นั้น"

"โรซี่!" เฟรินอุทานอย่างตกใจ "เจ้าม้าแะโรซี่นี่เนาะพ่อ"

"วะ! อย่าดูถูกมันนั้จะบอกให้ มันนั้เป็นม้าศึกเจนสนาม มาก
ประสบการณ์กว่าแะไม่รู้ตั้งกี่เท่า ยอมให้เป็นม้าทรงแะก็คิดมไปแล้ว"

เฟรินกลืนน้ำลายเอือก นึกถึงน้ำแกสน้ำตาลที่เทียมเกวียนของ
ตัวเองแล้วก็พูดอะไรไม่ออก

"แล้วเสื้อผ้า" เฟรินเปลี่ยนไปเรื่องอื่น

"เรื่องนั้นฉันเตรียมไว้แล้ว รอแต่แก่นั่นละ ชักช้าอี้อาคิดก็เกียจ
เร็วๆ เข้า" มาคัสว่าเข้าให้ก่อนจะลุกขึ้นจากเก้าอี้อย่างว่องไว แล้วเดิน
นำฉับๆ ออกจากห้อง

เป็นครั้งแรกที่เฟรินออกมาเดินเปิดหูเปิดตาบนท้องถนนแห่ง
ตัวเมืองเอคินเบิร์กซึ่งตั้งอยู่ห่างจากตัวโรงเรียนพระราชินีไปไม่กี่ไมล์
และในขณะนี้แทบทุกร้านค้ามีการประดับประดาธงชาติของประเทศ
ต่างๆ เพื่อต้อนรับการมาของเหล่าเจ้าชายเจ้าหญิง พื้นที่ถนนซึ่งลาค้วย
อิฐสีแดงเนื่องแน่นไปด้วยผู้คน

เด็กหนุ่มกวาดตามองไปรอบบริเวณด้วยความรู้สึกตื่นเต้น กับ
การตกแต่งของร้านค้าต่างๆ บ้าง บางร้านติดป้ายร้านหนังสือพระราชินี
บางร้านติดป้ายอุปกรณ์ผู้วิเศษ แต่ร้านสะดุดตาที่สุดเห็นจะเป็นร้าน
ที่มีเสียงหนวกหูโหวกเหวกของสัตว์น้อยใหญ่ที่กำลังคำรามลั่น บริเวณ
ด้านหน้าขึ้นป้ายสีทองหว่าว่า 'สัตว์พาหนะพระราชินี' มีมังกรแก้ว
สามตัวอยู่ในกรง มันส่งเสียงหึ่งๆ อย่างน่าขนลุกเย็นคอออกมาจาก
กรงที่มีป้ายลคราคาเรียกร้องความสงสารของผู้พบเห็น

เฟรินเดินตามมาคัสไปอีกไม่นาน นัยน์ตาของเขาก็เบิกกว้างขึ้น
เมื่อสะดุดกับกระจกหน้าร้านทางซ้ายซึ่งโชว์เครื่องทรงแบบต่างๆ ของ
กษัตริย์ มีทั้งมงกุฎ แหวน คทา ผ้าคลุม ฉลองพระองค์ ฉลอง
พระบาท มากมายหลายแบบให้เลือก ทุกอย่างอยู่ในสี่ลั่นที่หลากหลาย
จนลานตา ทั้งสวยทั้งน่าทึ่งจนแทบก้าวเท้าเดินต่อไปไม่ได้ ถ้ามาคัส
ไม่คว้าแขนลากถูลู่ถูังให้เดินต่อไป

"คุณอะไรกันนักกันหนา อย่างบอกนะว่าแกคิดว่าฉันจะมีปัญญาซื้อไอ้เครื่องบินบ้าง นั่นให้แกใส่จริงๆ"

คำพูดนั้นทำลายอารมณ์ตื่นเต้นผืนฟุ้งของเด็กหนุ่มจนราบเป็นหน้ากลอง

"แต่คุณก็ไม่ได้หรือไงกัน พ่อก็ ฉันไม่ได้บอกว่าอยากได้ซักหน่อย"

"ไม่พูดออกมาแล้วนึกว่าฉันจะไม่รู้หรือไง ฉันเตรียมของไว้ให้แกแล้ว ตามมา"

ว่าแล้วเจ้าตัวก็ก้าวเท้าฉับๆ เดินผ่านถนนใหญ่เลยไปในตรอกเล็กๆ ยิ่งเดินก็ยิ่งแคบ หนูตัวเล็กๆ เริ่มส่งเสียงทักทายอาคันตุกะผู้มาเยือน แล้วก็พากันวิ่งพรวนๆ ออกมาแสดงคนก่อนจะหายเข้าไปในท่อน้ำทิ้งข้างถังขยะโทรมาๆ ริมเสาไม้ผุๆ พวกเขาหยุดเท้าลงหน้าประตูไม้ข้างถังขยะนั่นเอง

เฟรินมองซ้ายมองขวาอย่างนึกไม่ออกว่าไอ้ที่นั่นมันเกี่ยวอะไรกับเขา คนเป็นพ่อเกาะประตูบังๆ สองสามที ประตูไม้เก่าๆ มือจับขึ้นสนิม เกรอะก็ถูกเปิดออก ใบหน้าเหี่ยวๆ ของชายชราที่สวมแว่นสายตาคดมาถึงปลายจมูกยื่นหน้าออกมาก่อน

"เข้ามาก่อนสิ" เสียงแห้งแหบของชายแก่ล่าวเชิญก่อนจะเดินนำหายเข้าไปในบ้าน

"มาผิคบ้านหรือเปล่าพ่อ" เฟรินกระซิบถามก่อนจะโคนส่งมะ هنگเข้าไปให้

เมื่อก้าวเข้ามาในบ้าน เฟรินต้องเพ่งสายตาค้นปวงคร่าวเนื่องจากภายในห้องเล็กๆ มีเพียงหลอดไฟสีส้มส่องแสงสลัวในวงแคบๆ เท่านั้น อีกทั้งภายในห้องก็มีข้าวของที่กองสุมกันอย่างไม่เป็นระเบียบ ดูไม่น่าพิสมัยเลยสักนิด

"พ่อจะให้ฉันตัดชุดที่นี้แน่หรือ" เฟรินกระซิบถามอีกครั้ง

"ใครว่าฉันจะตัดชุดใหม่ให้แก" มาคัสค่านเสียงขึงขัง

"แล้วพ่อพาฉันมาทำไมล่ะ" เฟรินถาม

"ที่นี่มีชุดนักเรียนเก่าไม่ใช้แล้วของโรงเรียนพระราชายาย แกไม่เห็นหรือไง"

เฟรินถอนหายใจอย่างผิดหวัง

"มาช้าเหลือเกิน เมื่อวานมีคนมาเหมาไปหลายชุดแล้ว เหลืออยู่แค่นั้นเอง จะเอาชุดไหนก็เลือกเอา" ชายชราเจ้าของห้องเสื้อกล่าวขึ้น

เฟรินได้ยินแล้วก็ได้แต่ยิ้มแห้งๆ ก่อนจะลุกขึ้นเดินไปเลือก

"ยังมีจากอื่นแฝงในโรงเรียนพระราชาก็เหอเนี่ย"

เฟรินบ่นพึมพำ

"ไอ้หนู แกเข้าใจอะไรผิดหรือเปล่า โรงเรียนพระราชาก็ใครๆ ก็เรียนได้ จบจากที่นี่ส่วนมากมีงานดีๆ ทำทั้งนั้น ไม่เป็นอัศวินก็พอค้า ไม่งั้นก็นักปราชญ์ นักกฎหมาย ใครจะอยากจนตลอดชีวิต"

เสียงสาธยายยาวเหยียดจากคนหูดีเล่นเอาเฟรินปิดปากเงียบสนิทแล้วหันกลับไปเลือกเสื้ออย่างตั้งใจ เสื้อที่แขวนอยู่ตรงหน้าทั้งเก่าทั้งใหม่ บ้างก็ถูกเย็บแล้วเย็บอีก บ้างก็ถูกปะแล้วปะอีก บางตัวมีรอยไหม้ บางตัวมีรอยหนูแทะ หาคำสมบูรณ์สักตัวแทบไม่มี แถมขนาดก็ยังไม่พอดีตัวอีกด้วย ส่วนที่เหลืออยู่มีแต่ไม่ตัวเล็กไปก็ใหญ่จนหลวมไปрок

"เลือกอะไรของแกนานนัก เอามาสักชุดสองชุด ชุดไหนก็หยิบๆ มา"

เฟรินไม่อยากต่อปากต่อคำ เพราะรู้ว่าบ่นไปก็ไร้ประโยชน์ กว่าตัวที่มีรอยเป็นคำๆ ที่แขวนเสื้อ ตัวที่มีรอยปะที่กลางหลัง กับตัวที่

ปกเสื้อขาวครึ่งมาอย่างจำใจ

"สองครวณ" เสียงบอกราคาทำให้มาค์สลับเอาเงินส่งให้โดยไม่ต่อราคาลักคำ ก่อนจะออกจากบ้านช่วงคัดเสื้อเก่าแล้วเดินนำเฟรินลิ่วๆ ออกจากตรอกย้อนกลับไปยังถนนใหญ่อีกครั้ง มองซ้ายมองขวาก่อนจะมุ่งตรงไปยังร้านขายหนังสือเก่า

"เอาใบรายการหนังสือของแกมา"

เฟรินยื่นส่งให้อย่างว่าง่าย ซึ่งมาค์รับมาแล้วก็รีบยื่นต่อให้เจ้าของร้านที่บนหัวมีผมพอย กับตน

"อืม..." เจ้าของร้านรับมาแล้วขยับแว่นสายตาก็มองอ่าน "กลวิธี
การเดินทางมากรุงเบื่องตัน โดยนายพลทอมัส วาเตอร์ลู *ความรู้เบื่องตัน*
เกี่ยวกับม้าแห่งพระราชา โดยพันเอกแซปเบอร์ กอนซาเลส...นักเรียน
ปีหนึ่งสินะ เซตนี้ทั้งเซตสามครวณครึ่ง วางมัดจำไว้ก่อนสองครวณ
แล้วอีกครั้งชั่วโม่งมาเอาของได้"

พอเดินออกจากร้านหนังสือ มาค์ก็เดินพาเฟรินเข้าไปยังร้านขายของเบ็ดเตล็ดที่ใหญ่ที่สุดในเมืองซึ่งตั้งอยู่ข้างๆ ร้านขายหนังสือเก่านั้นเอง สินค้าในร้านมีทั้งประเภทเซตจานชาม เครื่องประดับแต่งกายอีกทั้งคทาขนาดตั้งแต่เล็กจนถึงใหญ่ รวมไปถึงอุปกรณ์การเรียนที่จำเป็นอีกครบชุด

ลูกค้าในร้านอุ่นหนาฝาคั่ง มาค์สก็เดินแทรกฝูงชนเข้าไปในร้าน ขณะที่เฟรินเดินแยกเข้าไปมองคทาที่วางโชว์ในตู้ มีหญิงสาวอีกสองคนกับชายหนุ่มอีกคนกำลังหยิบเลือกคทากันอยู่ คทาบางอันเล็กเท่าไม้จิ้มฟัน บางอันใหญ่ราวกับเสาบ้าน อันขนาดกำลังพอดีมือดูท่าจะเป็นที่นิยมเพราะราคาแพงลิบ เฟรินกวาดสายตามองดูราคาแล้วแทบหายใจไม่ออก อันแพงที่สุดที่วางโชว์อยู่มีราคาถึงสองพันแปดร้อยครวณ ส่วน

ความสวยของมันไม่ต้องพูดถึง

พนักงานขายในเครื่องแบบนักปราชญ์กำลังสาธยายสรรพคุณของมันให้ลูกค้าผู้สนใจฟัง

"ชื่อของมันก็คือ ไอซ์เบิร์นเคอะเกรต เป็นคทารุ่นใหม่ล่าสุดที่เพิ่งผลิตออกมา คั่วคทาทำจากไม้โกเลเคนอายุเกศอายุสองพันปี ความคงทนกับอำนาจของมันเทียบได้กับคทาของโฮคิงองค์ปัจจุบัน ลายบนปลายไม้เป็นอักษรบลูเวลโบราณที่สลักโดยคนแคระแห่งเคมอส รับประกันได้ว่าสามารถต้านเวทมนตร์ของเอวikelได้จนถึงสามเล่มเทียบส่วนพู่ทำจากหางของยูนิคอร์นช่วยเสริม..."

เฟรินเพื่อนความสนใจจากสรรพคุณที่ยาวเหยียดของคทาเพราะแสงสว่างจากคทาเล่มหนึ่งจางขึ้น ปลายคทาสีมะฮอกกานีสว่างวูบในมือของเด็กหนุ่มคนหนึ่งที่ยืนอยู่ข้างเขา แล้วราวกับรู้ที่กำลังถูกมอง เด็กหนุ่มผมหน้าม้าสีน้ำตาลอ่อนหันมามองเขา นัยน์ตาคมโตสีเขียวฉายประกายประหลาดชวนมองก่อนที่จะเจ้าตัวจะยิ้มให้อย่างเป็นทางการเป็นมิตร แต่ในความรู้สึกของเฟริน คนตรงหน้านั้นไม่ธรรมดาอย่างที่เห็น มีความลึกกลับซ่อนอยู่ภายใต้ดวงหน้าอ่อนวัยนั้น เพราะประกายตาสีเขียวกุ้้นั้นมันปิดความเจ้าเล่ห์ราวกับแมวป่ายังงัดก็ไม่มี

"อย่าเที่ยวหยิบลั่นสิ เจ้าหนู" เสียงพนักงานขายเอ่ยเตือน เพราะแสงสว่างสีเงินบนคทาในมือของเด็กหนุ่มนั้นคือความสนใจจากผู้ฟังของเขา

"ทำไมคทานั้นฉายแสงได้ละ" เด็กสาวคนหนึ่งที่กำลังยืนฟังคำแนะนำถามขึ้นอย่างอดไม่อยู่

"เออ...นั่น...นั่นก็เพราะว่า" คนขายอ้าอึ้ง

"เพราะคทาสัมผัสได้ถึงอำนาจพิเศษจากคนที่ถือคทานะสิ" สตรี

สาวนางหนึ่งกล่าวพร้อมเดินเข้ามาด้วยมาคนางพญา พอเจ้าหล่อนก้าวเข้ามา คทาที่อยู่รายล้อมต่างพากันส่องแสงสีทองขึ้นมาพร้อมกันหมด เฟรินถึงกับผิวกายหวือ นัยน์ตาสีน้ำตาลสกลสีพราวระยับด้วยความขบขัน

"ไอ้เบิร์นเคอะเกรตนั้น ห่อหุ้มด้วย"

"เป็นผู้หญิงจะเอาคทาพระราชไปทำอะไรละเนี่ย" เฟรินหลุดปากเสียๆ ของตัวเองไปอีกจนได้ และได้ผลเมื่อนัยน์ตาคมกริบคู่่นั้นเป็นประกายวาวขึ้นมาทันที

"ไม่เคยมีกฎบัญญัติว่าผู้ชายเท่านั้นที่มีสิทธิ์เป็นพระราชามีแต่พวกหลังเขาเท่านั้นที่ไม่รู้"

เจ้าหล่อนเอ่ยด้วยน้ำเสียงเต็มไปด้วยอำนาจ...อำนาจมากมายจนเฟรินนึกขำมากกว่าฉุนโกรธ เพราะในโลกนี้มีพวกที่บ้าอำนาจมากมายซะเหลือเกิน มันชวนให้เขาเปิดหูเปิดตา นับจากเจ้าชายคาโลก็มาเจ้าหญิงนี้ สงสัยเหลือเกินว่าถ้าพ่อลักพาตัวไอ้พวกนี้ได้สำเร็จจริงๆ พวกเขาจะมีปัญญาจัดการคนพวกนี้ได้จริงๆ หรือ

แล้วฉับพลันนั้น แสงสว่างสีทองจากคทาก็ดับวูบลงทันที...ทันทีที่คนกลุ่มหนึ่งก้าวเท้าเดินเข้ามาในร้าน มันทำให้คนทั้งหลายต้องหันไปมองที่ประตูทางเข้า

คนเดินนำมาก่อนคือคนที่เฟรินกำลังคิดถึงในตอนนี้ เจ้าชายผู้เต็มไปด้วยมาน้ำแข็ง คาโล วาเนบลี เจ้าชายแห่งคาโนวาล ตามหลังเขามาติดๆ คือชายร่างใหญ่อีกสามคน ชายคนแรกมีท่าทีไม่น่าไว้ใจแต่สะกดตาจนกลาสายตาไม่ได้ คงหน้าเขาเต็มไปด้วยความเชื่อมั่นและอำนาจจนชวนให้ผู้คนขยาด คนที่สองคงหน้ามีรอยยิ้มที่ชวนขนลุก บ่งบอกความเจ้าเล่ห์ มนตร์คำและความลึกลับ ส่วนคนสุดท้ายแสดง

ความภาคภูมิใจของความกล้าหาญภาคภูมิใจและตรงไปตรงมา คุณจะเป็นคนที่น่าคบที่สุดในจำนวนทุกคนที่นั่น เว้นแต่สามสาวสวยในกลุ่มที่ดึงดูดสายตาและชวนให้ภาพตรงหน้าลดความน่าขาลงไปได้บ้าง

สตรีนางแรกมีผิวสีแทนเด่นสะดุดตาและงามกว่าเพื่อน รูปร่างเต่งตึง แสดงออกถึงความเข้มแข็งและเป็นนักรบ คนที่สองผิวสองสีสว่างามราวกับเจ้าหญิง การย่างก้าวแสดงออกถึงความสง่างาม และคนสุดท้ายผิวสีขาว รูปร่างเล็กกว่าเพื่อน แต่ถึงคงามที่สุด ควรค่าแก่การปกป้อง

ใครต่อใครต่างพากันจ้องมองผู้มาเยือนกลุ่มนี้ด้วยความคิดหลากหลาย เฟรินเพียงแต่ปรายตามอง และทันทีที่สบตากับเจ้าชายคาโล เจ้าตัวก็ยิ้มให้แสบเดียวก่อนจะหันกลับไปสนใจคทาตรงหน้า แล้วบ่นพึมพำอย่างสงสัย

"แสงวูบวบบหายเรียบ ส่วนเงาทะมึนๆ นี่มันอะไรละเนี่ย"

"คทากำลังร้องเรียกกับอำนาจมนตร์คำของใครบางคนอยู่นะสิ เฟริน เคอะทีฟ"

เฟรินชะงักมือที่กำลังจะเอื้อมไปหยิบคทาตรงหน้าทันที แล้วหันไปมองเด็กหนุ่มผมหน้าม้าคนนั้นที่เรียกชื่อกับฉายาอาชีพเขาถูกต้องอย่างไม่มีผิดเพี้ยน

"นายคือ..."

"ฉันทัน โร เซวาเรส เคอะเบ็กการ์ ออฟทริสทอร์"

"ขอทานนั่น นายสอบผ่านค้วยหรอเนี่ย" เฟรินร้องทักอย่างคั่นคั่น รอยยิ้มระบายบนดวงหน้าอย่างแสดงความเป็นมิตรมากขึ้น ก่อนจะหรี้นัยน์ตาลงมองหน้าคนตรงหน้า

"นายใช้ขอทานคนนั้นแน่หรือเปล่า คួយังไงก็ไม่ยากเหมือน"

โรหิวเราะกับคำหยอก แล้วยิ้มอีกครั้ง

"นายเองก็ไม่เหมือนหิวโหมเหมือนกัน"

"เฟริน" เสียงเรียกดังลั่นจากผู้เป็นพ่อทำให้เฟรินต้องละจาก
เด็กหนุ่มที่น่าสนใจตรงหน้า แล้วรีบก้าวเท้าเข้าไปใกล้มาคัสซึ่งกำลัง
ชำระเงินซื้อของให้เขาอยู่

"อ้าว เอาไปซะ ทาของแถมกับกระเป๋าสเงินพระราช ใ้กระเป๋
บ้านี้แพงเป็นบ้า ขนาดถูกที่สุดยังตั้งสิบครว่น"

"แล้วทาล่ะพ่อ" เด็กหนุ่มให้ความสนใจมากกว่ากระเป๋
กำมะหยี่สีแดงที่นอนอยู่ในถุงที่พ่อยื่นให้ ทันทีที่เขายื่นมือหยิบไม้
สีน้ำตาลมันวาวขนาดพอดีมือขึ้นมาถือ แสงของมันก็สว่างวาบจนคน
ทั้งร้านต้องหันมามอง

"พ่อ! พ่อ!" เฟรินร้องเรียกด้วยความตื่นเต้น

"วะ! มีอะไรตื่นเต้นนักหนา"

"โอ้! พ่อ รู้หรือเปล่าว่าถ้าทาสว่างในมือของใคร แสดงว่าคน
ถือนะมีอำนาจทางเวท" ว่าแล้วเจ้าตัวก็ยิ้มย้อยอย่างถูกใจ "นี่นะมันบอก
ว่าฉันมีพลังเวทแกร่งกล้าแค่ไหน พ่อรู้หรือเปล่า"

เสียงฮือฮาจากคนรอบค้ำนทำเอาเฟรินยี้คแล้วยี้คอีก แต่มาคัส
ส่ายหัวก่อนจะกระซิบอะไรบางอย่างข้างหูเฟริน อะไรบางอย่างที่เฟริน
ถึงกับตกตื่น

"พ่อ หมายความว่า ไอนี้...ไอนี้มัน..." ไม่ทันหลุดปาก มาคัส
ตะครุบปากเจ้าลูกตัวแสบพร้อมกับลากมันออกไปนอกร้าน

"บ๊ะ! แถอยากป่าวประกาศให้ชาวบ้านเขารู้กันนักหรอว่ามันเป็น
ของเก้!"

"พ่อ..." เฟรินครางเสียงอ่อย

ก็ไอ้คทาที่ทำให้เขานึกหลงตัวเองนักรบ มันทันทีอะไรกับไอ้เครื่องมือสับปะรังเคที่พ่อเคยเอามาให้ก่อนหน้านี้เลยสักนิด

"ของเก้แท้ๆ น่าจะถูกกว่านี้หน่อย เค็มเป็นบ้า ไม้กี้แก้ไม่ฉ่ำฉา พู๊ก็เป้นแค้ค้ายธรรมดาแท้ๆ อ้อ แกอย่าเอามือไปถูไอ้สายๆ นั้นมากนักละ เคียวสิมันจะลอก"

ไม่ทันขาดคำ เฟรินรีบแบมือตัวเองที่เผลอไปลูบขึ้นมาดู สีเริ่มล่อนติดมืออย่างว่าจริงๆ แล้วมันก็ทำให้เขาอดนึกขำไม่ได้กับข้าวของที่พ่อจัดหาให้ แต่ละอย่างมันชวนปวดหัวสินคี่

"แล้วแกอย่าลืมเปลี่ยนเบคเคอร์บ่อยๆ ละ ฉันทซื้อสำรองไว้ให้แล้ว มีพอใช้ได้สักเดือน การกิจสำคัญของเราน่าจะเสร็จภายในเดือนเคียว แกก็รีบๆ สืบหาข่าวเข้าหน่อยละกัน ฉันทูแล้วมีเจ้าหญิงเจ้าชาย น่าสนใจหลายคนทีเคียววคนี้ เคียวเขาจะมีการแบ่งหอพัก จำไว้ ส่วนมากเจ้าหญิงเจ้าชายอยู่ปราสาทขุนนาง ยังไงแกก็พยายามไปอยู่ที่นั่นให้ได้ พวกอยู่ที่ปราการปราชญ์มักเป็นพวกคองแก่เรียน ส่วนแผ่นดินประชาชนมักเป็นพวกสามัญชน อยู่ไปไม่มีประโยชน์ แต่ยังงี้ก็แล้วแต่อย่าไปอยู่ป้อมอัศวินเค็ดขาด พวกนี้ป่าเถื่อน ขึ้นไปอยู่ อยู่ได้ไม่ถึงอาทิตย์มีหวังถูกเล่นงานแน่ แล้วจำไว้ห้ามลักพาตัวเจ้าชายจากไอ้ป้อมนี้เค็ดขาด พวกนี้ส่วนมากบ้าเลือดทั้งนั้น"

ผู้เป็นพ่อสาธยายพลางก้าวเดิน แต่คนฟังกลับหาได้ใส่ใจไม่ เพราะมีสิ่งน่าสนใจกว่าเค็มไปหมดทั้งสองข้างทาง ทั้งร้านรวงต่างๆ ก็เค็มไปด้วยผู้คนทีแห่กันมาซื้อของ สองพ่อลูกซื้อของเกือบครบทุกอย่างแล้ว ขาดแต่ดาบ ซึ่งเฟรินกำลังคิดอยู่ว่า พ่อจะซื้อเล่มใหม่ให้เขา หรือจะเอาดาบขึ้นสนิมในลังเก่าๆ ของพ่อยกให้เขากันแน่ คิดๆ แล้วอดเอ่ย

ปากถามไม่ได้

"พ่อ แล้วคาบละ ว่าง"

"หาซื้อเอาสักเล่ม บ๊ะ! นี่มันชักจะเกินงบที่ตั้งไว้แล้วนะนี่"

"ไม่เอาไอ้คาบสนิมกินในลังพ่อให้ฉันทรอกเหร"

มาคัสเหลือบตามองไอ้ลูกชายปากดี

"แกยังไม่คู่ควรกับคาบเล่มนั้นหรือเจ้าหนู"

ว่าแล้วมาคัสก็เดินนำเข้าไปในร้านขายคาบที่อยู่ริมถนนร้านหนึ่ง คาบวางโชว์หน้าร้านชวนตื่นตาตื่นใจมาก เป็นคาบเล่มใหญ่สะท้อนแสงวาววับ ค้ามคาบประดับด้วยอัญมณีสีแสดอร่าม บอกทั้งอำนาจคาบ อำนาจมนตร์ และอำนาจเงิน เพราะมันแพงจนแทบกระโดดหนีเมื่อเห็นราคา

เฟรินมองผ่านคาบคี่ที่เต็มไปด้วยคำแนนทั้งหลายไปยังลังใส่คาบราคาถูกที่รู้ว่าตัวเองคงได้พอดีแค่นี้ ทันทีที่ยื่นมือตรงไปที่กองคาบก็บังเกิดความรู้สึกกราวกับเลือดในตัวกำลังแล่นพล่านอย่างประหลาด แล้วคาบเล่มหนึ่งในกองก็สะท้อนแสงวาว จากนั้นรากับมีเสียงก้องในโศตประสาท เร่งให้เขาเอื้อมมือไปหยิบในทันใด

"คาบผ่าปฐพี คาบคี่หนึ่งในเก้าสุคยอดคาบโบราณ แต่เป็นคาบอาถรรพ์ที่ร้ายกาจที่สุดที่เคยละครับ ถ้าเป็นไปได้อย่างละต้องมันจะดีกว่า"

คันเสียวมาจากชายหนุ่มเจ้าของร้านผู้ส่งรอยยิ้มให้อย่างเป็นมิตร เฟรินยิ้มตอบ ก่อนจะหันไปมองคาบในมืออย่างสนใจ แล้วลูบแผลเป็นใต้ตาซ้ายของตนอย่างเผลอตัว

"อาถรรพ์ขนาดไหนล่ะ" เฟรินสาวความต่อ

"คาบผ่าปฐพี แต่เดิมเคยเป็นอาวุธคู่มือของเวริเคสที่ใช้ผ่าแบ่ง

ดินแดนเอเดนกับเคมอส แต่หลังจากสงครามหนักกับไฮคิงเมื่อห้าพันปีก่อนคาบเริ่มมีรอยบิ่น เวิเคสจึงโยนทิ้ง แต่อ่านาจชั่วร้ายของเวิเคสยังแฝงอยู่ คาบเล่มนี้ผ่านเจ้าของมาถึงเก้าร้อยเก้าสิบแปดคน แต่ละคนมีประวัติที่ไม่กลายเป็นทราซก็เก็นฟอมค้ำ ไม่นั่นก็เป็นนักฆ่า เชื่อกันว่าลูกอ่านาคาบควบคุม ซึ่งสุดท้ายมีจุดจบไม่ต่างกันคือ...ตายด้วยคาบตัวเอง"

"รอยบิ่น" เฟรินว่าแล้วเริ่มสัมผัสคาบตรวจดู พบรอยบิ่นเล็กๆ ที่คมคาบจริงๆ ตามคำพูดของคนขาย "บิ่นแค่นี้ก็ตึงซะแล้ว เวิเคสนี่ช่างไม่รู้จักถนอมของคิซะบ้าง" ว่าพลางเริ่มแกว่งคาบหนักที่ช่างพอเหมาะมือไปมา นัยน์ตาคมสีน้ำตาลทอประกายอย่างพอใจ

"ของดีแต่อันตรายนะครับ เชื่อกำเคื่อนของผม เลือกดคาบเล่มอื่นดีกว่า" เจ้าของร้านกล่าวด้วยน้ำเสียงจริงจัง เฟรินหันไปยิ้มให้

"ขอบใจ แต่ฉันเอาเจ้านี่ละ ฉันเกิดมาไม่เคยได้ใช้อะไรที่เรียกว่าเป็นของคิส์สักอย่าง ใ้ฉันจะเป็นอย่างแรกหรืออาจเป็นอย่างสุดท้ายที่ฉันจะมี"

ว่าแล้วเฟรินก็วาดคาบขึ้นมาพินิจตรงหน้า ยกนิ้วลูบปลายคาบ

"เจอกันครั้งแรก ก็ร้องส่งเสียงหนวกหูน่ารำคาญ มันช่างเป็นการพบกันที่ไม่โศกอาเสียวเลยนะ ฝ่าปฐพี"

5

โร เซวาเรส

ตะวันยังไม่ขึ้นจากขอบฟ้า สีนาก็ยังเป็นเพียงแค่อีเกะหม่นๆ

แต่เสียงไก่กลับเริ่มขันรับกันเป็นทอดๆ แข่งกับเสียงรถม้าที่ดังกึกก้องบนถนน และเสียงผู้คนก็เริ่มแว่วเบาๆ อากาศยามเช้ามีคังเย็นชื้นหมอกยังลงจืดเซ่นเคยแม้ว่ายามนี้จะย่างเข้าสู่กลางฤดูใบไม้ผลิแล้วบรรยากาศชวนนอนหลับหลาย แต่ทว่าสองพ่อลูกเคอเบอโรว์กลับตื่นกันนานแล้ว และพร้อมจะออกเดินทางได้ทุกเมื่อ

"เฟริน ไอ้แผนการที่คุยกันนี่ ฟังเข้าใจแน่หรือเปล่า" เสียงคนเป็นพ่อเอ่ยย้ำเตือนแผนการเป็นรอบสุดท้าย

"ฉันเคยออกนอกแผนพ่อด้วยเหรอ ไว้ใจเถอะน่า ปัญหาไม่ได้อยู่ที่ฉัน แต่มันอยู่ที่พ่อรู้จักไอ้โรงเรียนพระราชดำริแคไหนเท่านั้นละ บอกตรงๆ ฉันไม่คิดว่าแผนนี้เข้าท่าเลยสักนิด พ่อไม่เคยเห็นเลโมธินัยน์ตานั่นบอกแหวรู้ทันกับฉลาดเป็นกรดแคไหน ฉันไม่รับประกันว่าแผนจะไม่แตก"

"วะ! อย่าตื่นตูมนัก แกมีหน้าที่หาข่าวก็พอ นอกนั้นฉันจัดการ

เอง จำไว้ว่า ไอ้พวกมีชื่อต่อว่าอะไร เคอะปรินซ์ หรือ เคอะปรินเซส พวกนั้น เป็นไฉ่อย่างมากที่สุด...เจ้าชายเจ้าหญิงคนที่สองที่สามที่สี่ ไม่ใช่สินคำดี"

สินคำดีของคนเป็นพ่อ เป็นที่รู้กันว่าเป็นเหยื่อเป้าหมาย

"พยายามหาเจ้าชายหรือเจ้าหญิงตัวจริง ที่ไม่ได้มีชื่อว่าเคอะปรินซ์ หรือเคอะปรินเซส"

"ฉันทะสงสัยจริงๆ ทำไมต้องทำให้มันยุ่งยากขนาดนี้ด้วยนะ รัชทายาทต้องไปเร่ร่อนไม่มีสิทธิ์ขนานนามว่าเจ้าชาย ส่วนไอ้พวกมากมายนั่นเป็นได้แค่เจ้าชาย เป็นพระราชโอรสไม่ได้"

"แถมะสิโง่ ทองแท้ยังต้องเอาไปหลน เหล็กดียังต้องเอาไปเผา สมัยหนึ่งมีศึกชิงบัลลังก์ลอบฆ่ารัชทายาทกันเป็นว่าเล่น หลังจากนั้นเป็นต้นมา รัชทายาทตัวจริงเลยเชื่อกันว่าเลี้ยงไว้ในวังไม่ได้"

"ข้าพ่อก็อแท่นะ"

"ไอ้..." มาดัสร้องอย่างเหลืออกเมื่อผู้เป็นลูกชายสร้างความหงุดหงิดให้อีกครั้ง "ไม่ต้องพูดมาก แทะเข้าไปหาข้าวก๊อพอ วิธีส่งข่าวกลับมาจะทำยังไง ฉันทะติดต่อเข้าไปเองก่อน...ไป คอนนี้ไปกันได้แล้ว เคียวจะสาย"

เฟรินถอนหายใจเบาๆ อย่างจุนใจ ก่อนจะหันไปรวบรวมข้าวของซึ่งมันก็มีแค่กระเป๋าเดินทางใบเล็กๆ เพียงใบเดียว กับดาบเล่มโตที่เขาเอามันสะพายมา คิวาหนังสือกองโตขึ้นมาโอบไว้ในมืออีกข้าง แล้วเดินทางมาดัสออกไป

ประตูใหญ่ของกำแพงแห่งโรงเรียนเอคินเบิร์กเปิดกว้างในเช้าวันนี้ อาทิตยส์ส่องแสงจ้าแจ่มใส นกส่งเสียงร้องแข่งกันราวกับเสียง

คนตรี สนามหญ้าที่เขียวขจีหน้าโรงเรียนยังเต็มไปด้วยหยาดน้ำค้าง
ทั้งรถทั้งคนยังเต็มถนนด้านหน้า แต่ก็น้อยกว่าวันก่อนหลายเท่าตัว
ธงสีม่วงมีลายมงกุฏ คาบ คทา แหวนสีทองอยู่ตรงกลาง ซึ่งเป็นธง
ประจำโรงเรียนพระราชากำลังปลิวไสวเรียงรายบนกำแพงใหญ่และ
ข้างประตูที่เปิดกว้าง

วันนี้เป็นวันแรกของการเปิดภาคการศึกษา นักเรียนใหม่ต้อง
เข้าคิวรอการรายงานตัว ซึ่งดูเหมือนแถวจะทอดเหยียดออกไปเรื่อยๆ
บางคนรีบมาจองคิวแต่เช้าเพราะอยากได้หมายเลขนักเรียนเป็นลำดับ
ต้นๆ และบางกรณียังอาจมีสิทธิเลือกหอพักได้อีกด้วย ส่วนนักเรียนเก่า
สามารถเข้าโรงเรียนได้เลยโดยไม่ต้องรอคิว

ตอนนี้ทุกคนล้วนอยู่ในชุดนักเรียนแห่งโรงเรียนพระราชา เว้นแต่
พวกรุ่นพี่ที่มีความแตกต่างกันเล็กน้อยตรงผ้าคลุมยาวที่มีแถบสีต่างกัน
บ้างก็เป็นสีขาว บ้างก็เป็นสีดำ บ้างก็เป็นสีแดง บ้างก็เป็นสีน้ำเงิน เวลา
เดินเข้ามาพร้อมกัน ช่างละลานตาชวนมองราวกับขบวนเสด็จของ
พระราชา

นอกจากผู้คนแล้ว ยังมีเสียงของสัตว์ต่างๆ ร้องแข่งกันจนแยก
ไม่ออกว่าเป็นเสียงของสัตว์ประเภทใด ทางด้านซ้ายของกำแพงเป็น
สถานที่รับฝากสัตว์พาหนะของนักเรียนปีหนึ่งก่อนไปรายงานตัว มีทั้ง
ม้าใหญ่ม้าเล็ก สีขาว สีดำ แต่ละตัวล้วนอ้วนพี ทะนงองอาจไม่แพ้
เหล่าเจ้าของ

ส่วนสัตว์พาหนะของนักเรียนเก่า นักเรียนได้รับอนุญาตให้เอา
เข้าไปเก็บที่คอกในโรงเรียนเอง สัตว์พาหนะเหล่านี้จะแตกต่างกันไป ซึ่ง
ดูเหมือนว่าตื่นต้ายิ่งกว่าขบวนละครสัตว์ที่ไหนเสียอีก เพราะมีตั้งแต่
มังกรคอกไม้พันธุ์ฉลาดที่สุด มังกรไฟพันธุ์โหดที่สุด ช้างตัวโตเกือบเท่า

ประตูโรงเรียน ฐูเผือกยักษ์ยาวกว่าสามสิบเมตร ฟีนิกซ์เพลิงแสนสวย กริฟฟินผู้ทรงอำนาจ ไปจนถึงหนูนายักษ์ตัวโตที่น่าขยะแขยง หรือลิง อูรังอุคังขนรุงรัง

แต่แล้วความเพลินตาของเฟรินก็สะดุดลงด้วยเสียงของมาคัสที่คังขึ้น

"แกไปเข้าแถวได้แล้ว ไป! จำไว้ว่า เลือกปราสาทขุนนาง แ่ที่สุดก็แผ่นดินประชาชน แค่อย่าไปเลือกป้อมอัศวิน ถ้าแกยังไม่อยากตาย"

เสียงหัวเราะคังโกลั๊ๆ ทำให้เฟรินต้องหันขวับไปดู

เด็กหนุ่มผมสีน้ำตาลอ่อน นัยน์ตาสีเขียว นายโร เซวาเรส นายขอทานคนนั้นนั่นเอง

"รู้มั๊ยอะ ปราสาทขุนนาง ปราการปราศัญ ป้อมอัศวิน กับแผ่นดินประชาชน มีฉายากันว่าไง ปราสาทผลาญทรัพย์ ปราการลับสมอง ป้อมผจญภัย แผ่นดินแรงงาน"

เฟรินฟังฉายาแล้วหันไปมองมาคัสที่เริ่มเหงื่อตก ปราสาทผลาญทรัพย์ ชื่อสยองน้อยเสียเมื่อไร

"เออ...นี่พ่อฉัน มาคัส เคอบอโรว์" เฟรินตอบด้วยการแนะนำ โรกัมหัวค่านับน้อยๆ แล้วส่งมือให้จับอย่างคนมารยาทดี

"สวัสดีอะ ผมไคยีนชื่อคุณมานาน เจอตัววันนี้ดีใจจริงๆ ผม โร เซวาเรส"

มาคัสเริ่มขยับบรอยยิ้มพลางยี้คอกรับคำชม จากนั้นก็ทำสิ่งที่ในความรู้สึกของเฟรินคือ...เริ่มเพ้อเจ้อ

"โรใช้ไหม ยังไงก็ฝากเจ้านี้ด้วยละกัน มันไม่ค่อยได้ความเท่าไร"

"ไปต่อแถวกันดีกว่า โร ไป...พ่อก็กลับไปได้แล้ว แค่นี้ฉันเดิน

เข้าไปเองได้ ไปเถอะไป"

"นายจะเลือกไปอยู่ที่ไหน ไร"

"ไม่รู้จะได้เลือกหรือเปล่า มันไม่ใช่ทุกคนจะมีสิทธิ์เลือกอย่างที่
นายคิดหรอกนะ มันขึ้นอยู่กับผลตอนทดสอบพลังด้วย"

"ทดสอบพลัง?" เฟรินทวนอย่างงงๆ ขณะก้าวเท้าเดินไปต่อหลัง
เด็กหนุ่มอีกคนที่ยืนอยู่ในแถวคนหลังสุด

"ใช้สิ ที่มีมกฏ คาบ ทหา แล้วก็แหวน แต่ฉันไม่รู้หรอกว่า คำ
คุณยังงี้ เท่าที่ฟังมา ไม่ใช่ทุกคนจะมีสิทธิ์เลือก"

"งั้นนาย?"

"ฉันสงสัยว่าคงได้ไปอยู่แผ่นดินประชาชนละมั้ง น่าจะเหมาะกับ
ขอทานอย่างฉันหน่อย แต่ยังไงซะคงไม่ไปอยู่ปราสาทขุนนางกับนาย
แน่" ไรพูดน้ำเสียงสัพยอกมากกว่าจะตอบจากใจจริง คำพูดของเขา
เล่นเอาเฟรินหัวเราะครืน

"อย่าไปฟังพ่อฉันพละมั้งเลย คำก็หวังของเค้าไปนั่น ปราสาท
ผลาญทรัพย์ เค้ามิให้ผลาญซะที่ไหนกัน พูดก็ไปนั่นเอง ถ้าเลือกได้ฉัน
ขอไปอยู่ป้อมผจญภัยยังจะเข้าท่าซะกว่า ท่าทางจะมันพิลึก"

แล้วบทสนทนาของทั้งคู่ก็สะดุดลง เพราะบรรยากาศรอบตัวเริ่ม
เปลี่ยนไป เหลือบมองแถวด้านหลังก็เห็นว่าตอนนี้ยาวเหยียดจนมอง
แทบไม่เห็นปลายแถว ส่วนผู้คนรอบด้านเริ่มเบาบาง เริ่มมีรุ่นพี่ในชุด
นักเรียนคลุมด้วยผ้าคลุมแถบสีขาว สีแดง สีน้ำเงิน สีดำ สองสามคน
เดินมาเชิญเหล่าผู้ไม่เกี่ยวข้องออกไปนอกเข็อกแดนกันบริเวณ พร้อม
กับโบกมือเร่งเหล่านักเรียนรุ่นพี่ที่มาถึงช้าให้รีบเข้าไปในโรงเรียน

จากนั้นไม่นานเสียงระฆังก็ดังเห่งหง่างขึ้น เฟรินเงยหน้าดู เห็น

นาฬิกาเรือนโตที่สุดเท่าที่เคยเห็นประดับอยู่เหนือประตูกำลังตีบอกเวลา พร้อมกับเสียงระฆังที่ดังระงม

แล้วเสียงแตรยาวก็ดังลั่นไปทั่วบริเวณ เป็นสัญญาณบอกถึงการเริ่มรายงานตัว

"เอฟีน่า กริชโคริส เคอะปรินเซส ออฟเอเฮนส์...ปราสาทขุนนาง" เสียงประกาศดังลั่นให้ได้ยินกันทั่ว ธงข้างประตูโรงเรียนก็แปรจากสีม่วงเป็นสีน้ำเงิน คราประจําธนาชยาเป็นลายมงกุฎ แล้วเสียงเขาก็ดังลั่นไปทั่ว

เสียงประกาศดังต่อไปเรื่อยๆ แฉกก็ยิ่งหดสั้นลง จนกระทั่งเกือบถึงคิวของเฟรินที่ยืนใกล้หน้าประตู บรรยาการรอบตัวมันกระตุ้นให้ตื่นเต้นทั้งที่รู้ว่า เขาไม่ได้จะมาเรียนจริงๆ แค่หัวใจก็ยังเต้นโครมๆ ตามคนอื่นไปด้วย ด้านหน้ามองเห็นโตะยาวใหญ่คลุมด้วยผ้ากำมะหยี่สีม่วงตั้งอยู่หน้าประตู ปราชญ์เลโมธียืนต้อนรับคุยกับผู้รายงานตัวคนล่าสุดอยู่ตรงนั้น มองเลยเข้าไปหลังประตูกว้างที่เปิดอยู่ เห็นแถวกองทัพนั่งเรียงกันสี่กอง หน้ากองทัพซ้ายสุดถือธงสีน้ำเงินลายมงกุฎ มีสัตว์พาหนะของผู้ถือธงเป็นกริฟฟินสีทอง แถวถัดมาถือธงสีแดงลายคาบ ผู้ถือธงนั่งอยู่บนหลังมังกรเพลิง ถัดจากนั้นเป็นกองทัพอของผู้ถือธงสีขาวลายคทา ผู้ถือธงอยู่บนหลังสฟิงซ์ สัญลักษณ์ของความรอบรู้สุดท้ายคือกองทัพอของผู้ถือธงสีดำลายแหวนที่นั่งอยู่บนหลังฟีนิกซ์ ชวนให้ตื่นตาตื่นใจ จนถึงกับสะดุ้งเมื่อชื่อของตนถูกเรียก

"เฟริน เคอบอโรว์ เคอะทีฟ ออฟบารามอส"

เฟรินก้าวเข้าไปข้างหน้า ยืนอยู่เบื้องหน้าเลโมธิตที่ยืนต้อนรับเขา เช่นเดียวกับคนอื่นๆ

"เฟริน...อิม...เธอนั่นเองสินะ ที่อยู่ของเธอคือ ป้อมอัศวิน"

สิ้นเสียงของเลโมอีก็มีเสียงประกาศดังจากชายร่างยักษ์อีกคนที่ยืนอยู่ข้างๆ จากนั้นธงข้างประตูใหญ่ก็แปรเปลี่ยนเป็นธงสีแดงลายคาบ เสียงให้ร้องต้อนรับดังขึ้นจากกองทัพนักรบ มันทันทีก็กองกว่าการให้ร้องครั้งใดๆ ของกองทัพอื่นๆ ได้ยินแล้วชวนให้อบอุ่นอีกหิมเสียเหลือเกินในความรู้สึกของเด็กหนุ่ม

"ยินดีต้อนรับ เฟริน เคอบอร์ว เคอะไนต์ ออฟเอดินเบิร์ก"

เสียงชวนฟังมาจากชายหนุ่มในชุดนักเรียนแห่งเอดินเบิร์ก ผ้าคลุมแถบสีแดงบอกให้รู้ว่า เขาต้องเป็นรุ่นพี่ในป้อมอัศวินและต้องเป็นบุคคลสำคัญในป้อมเพราะแต่งกายด้วยเครื่องแต่งกายเต็มยศกว่าปกติที่เคยเห็น เนื้อผ้าเค็นคันทองเป็นมันวาว ออกสีมีเข็มกลัดรูปมงกุฎหนึ่งมงกุฎและดาวสามดวงติดอยู่ คาดคทาและดาบยาวที่เอวข้างซ้าย ทั้งยังมีปลอกแขนสีแดงติดที่แขนเสื้อข้างขวา

ใบหน้าของชายหนุ่มยามยิ้มยังชวนมอง ทั้งความมีสง่าราศี ความองอาจและความรอบรู้ฉายชัดในเวลาเดียวกัน การพบกันครั้งแรกสร้างความประทับใจให้เฟรินอย่างยิ่ง โดยเฉพาะนัยน์ตาสีน้ำเงินที่ฉายประกายความเป็นกันเองและอ่อนโยนคู่กัน

"ฉันได้ยินเรื่องราวสนุกๆ ในการทำข้อสอบของเธอที่ไม่เหมือนใคร มีเวลาวันหลังจะขอฟังรายละเอียดหน่อยละนะ เฟริน เคอบอร์ว"

บุรุษผู้นั้นกล่าวพร้อมกับยื่นเสื้อคลุมแถบสีแดงส่งให้

"ขอบคุณครับ" เฟรินเอ่ยพร้อมเอื้อมมือรับเสื้อคลุมแล้วหันไปกำนัมหาปราชญ์เลโมอีอีกครั้งก่อนเดินตามรุ่นพี่ในชุดผ้าคลุมแถบสีแดงอีกคนหนึ่งไป แต่ก่อนจะไป ความรู้สึกบางอย่างที่เกิดขึ้นก็ทำให้เฟรินอดหันไปกวาดตามองคนอีกสามคนที่ยืนอยู่ข้างนักปราชญ์เลโมอีไม่ได้

คนแรกในชุดผ้าคลุมแถบดำ เป็นบุรุษร่างสูงสง่า ผมสีทอง หยักศกเป็นประกายยาวจนถึงกลางหลัง นัยน์ตาที่ทอดมองสบตาด้วย บ่งบอกถึงความใจดีและเป็นมิตร

ถัดมาคือสตรีสวยสง่าในผ้าคลุมแถบขาว ผมสีทองของเธอ รวบเป็นมวยบนศีรษะอย่างเรียบร้อย ผิวของเธอขาวราวกับเกล็ดหิมะ คงหน้าบอกความสงบเยือกเย็นอย่างยากแก่การคาดเดาอารมณ์ความรู้สึกใดๆ

ส่วนบุรุษคนสุดท้าย คงหน้าคมเข้ม ผมสีดำหยักศกกระด้นคอ โครงหน้าเข้ม คิ้วเข้ม จมูกโค้งนั้นมีปลายงุ้มนิดๆ ราวกับปากนกอินทรี

แล้วเฟรินก็เผลอไปสบนัยน์ตาสีอำคมกริบฉลัดเฉลียวคู่ นั้น ฉายแววดุจถูกพุ่งตรงมาราวกับประเณรราคาสินค้า แล้วริมฝีปากบางนั้นก็เหยียดออกนิดๆ ชวนให้ขบถ แสบจะเรียกว่าแสบปากเยาะมาก เสียกว่ารอยยิ้ม ซึ่งเป็นครั้งแรกในชีวิตที่เขาารู้สึกทั้งกลัวทั้งเกรง...มันทำให้ตัวเขาเข้าไปชั่วขณะจนก้าวเท้าไม่ออก ไม่กล้าขยับ ไม่กล้าแม้แต่ถอนสายตา และคงจะหน้าแตกอยู่ตรงนั้น ถ้าไม่ได้รับความช่วยเหลือจากบุรุษที่เขาชื่นชมคนนั้น

"ปรินซ์อาเธอร์ หวังว่าท่านคงไม่คิดจะเริ่มสงครามกับคนของป้อมอัศวินตั้งแต่วันแรกของการเปิดภาคเรียนหรอกนะ หรือท่านว่าไง" เสียงเรียกนั้นทำให้บุรุษผู้น่าสะพรึงกลัวเบือนสายตาไปทางคันเสียง และทำให้เฟรินมีจังหวะตั้งสติกลับมาได้

"สงครามระหว่างเรามันไม่เคยหยุดอยู่แล้ว จำไม่ได้หรือ ปรินซ์โรเวน"

ปรินซ์อาเธอร์ แห่งซารอส ฉายาเจ้าชายใจสิงห์ ผู้ขายยาคินแดนซารอสบุกเข้าไปในสโนว์แลนด์ รุกเข้าไปถึงถิ่นเคมอสอย่างไม่หวาดเกรง

เอวิคอส

ปรินซ์โรเวน แห่งเจมิโน ฉายาเมจิกปรินซ์ ผู้ทำในสิ่งที่ไม่น่าเป็นไปได้ให้เป็นไปได้ เป็นผู้เปิดเส้นทางดินทะเลที่ไม่เคยมีให้แก่เจมิโน แอเรียส และไนล์ ทำให้แก้ปัญหาคาถาการค้าของประเทศ และพลิกสถานการณ์เสียเปรียบทางสงครามกับซาเรส แอมได้พันธมิตรมากมาย

ชื่อสองชื่อที่กำลังก้องอยู่ในโสตประสาทของเฟริน ทำให้ใจของเขาเต้นไม่เป็นจังหวะ หวังแต่คนเป็นพ่อคงไม่คิดอยากขโมยตัวเจ้าชายสองคนนี้ ไม่งั้นเขาคงเป็นคนแรกที่ต้องดับสนิทที่นี่แน่ๆ

1

คณะเดินทางแห่งเอดิธเบิร์ก

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว บนดินแดนที่ปกครองด้วยกษัตริย์
มีอัศวินปกป้องเจ้าหญิง มีพ่อมด และมังกร ตลอดจนเวทมนตร์
และความลึลับ

ในตำนานเล่าขานถึงสงครามศักดิ์สิทธิ์ระหว่างปีศาจแห่ง
ความมืดกับราชาแห่งแสงสว่าง ที่ได้แบ่งแยกดินแดนเป็นสองส่วน
โดยขนานนามดินแดนแห่งความดีว่าเอเดน และแผ่นดินแห่งคนบาป
ว่าเคมอส สงครามดำเนินต่อเนื่องไม่เคยหยุดยั้งตราบนานัปการแห่ง
กษัตริย์ คทาแห่งพลัง แหวนแห่งปราชญ์ และมงกุฎแห่งใจได้
ปรากฏ...

บัดนี้ มงกุฎแห่งใจได้พินาศสิ้น คทาแห่งพลังได้หักสะบั้นลง
ลำนํ้าแห่งสงครามจึงถูกยกมาขับขานอีกครั้ง...

"จุก!"

"ใจเย็น"

"จุก!"

"บอกให้ใจเย็นไง"

"..."

"จุกฆาต"

"เลิก!"

เสียงตะโกนครั้งสุดท้ายบอกให้รู้ว่า เจ้าของนัยน์ตาสีม่วงที่เส้นผมยامنี้ดูจะยุ่งเหยิงไปหมดกำลังอารมณ์เสียสุดขีด

"ก็บอกแล้วว่าเลิกเล่นๆ นายช่างหากที่ไม่รู้จักฟังเองนะคิล"

คนชนะยังยืยวนหาเรื่องตามนิสัย นัยน์ตาสีน้ำตาลคู่โตมีแววฉายชัดว่าพอใจที่แก๊งชาวบ้านได้สำเร็จ ขณะที่สองมือกำลังเก็บหมากบนกระดานอย่างสุขใจ

"เล่นอีกเกม" แต่คนแพ้ผู้ไม่ยอมแพ้ทำอีกรอบ

"ไม่เอา จะถึงแล้ว"

คำตอบที่เค็ดขาดคังจากปากเด็กหนุ่มนาม เฟริน เคอบอโรว์ เจ้าของฉายาหัวโหมยแห่งบารามอส ทำให้เจ้าชายคาโล วาเนบลีแห่งคาโนวาล ที่กำลังนั่งเช็ดคดาบอยู่ถนัดออกไปเหลือบนัยน์ตาสีฟ้าคู่สวยขึ้นมอง ก่อนจะเบือนสายตาออกไปนอกหน้าต่าง

เกรียนเล่มเล็กกำลังจะเล่นผ่านเข้าไปในเมืองที่มีป้ายปักบอกชื่อเมืองว่า 'ฟรอนเทียร์' เคนหราคิงดูความสนใจ ก่อนจะปรากฏตัวที่รามบ้านช่องที่เรียงรายอยู่สองข้างทาง ยามนี้ท้องฟ้าเริ่มทอแสงสีทองแดงเรื่อๆ บอกเวลานอนอันแม่นยำของเทพสุริยะ

เสียงนกกาที่กำลังบินกลับคืนรังดังจับขานผสมผสานกับเสียงเกร็งๆ จากการปิดร้านของบรรดาร้านค้าต่างๆ แว่วเข้ามาเป็นระยะ

"ยังงั้นนี่ก็ต้องพักที่นี่แน่ เมืองหน้าด่านติดชายแดนเดมอส" เฟรินว่าพลางเหลือบมองไปยังเจ้าชายที่อยู่ไม่ไกลจากตน ก่อนจะหันกลับมามองเพื่อนซี้ คิล ฟิลมัส นักฆ่าแห่งชาเรส

"แถบนี้ฉันมากับพ่อสองสามครั้งแล้ว...สาว ๆ สวย ๆ ทั้งนั้น ให้ได้ค้างสักคืนเถอะน่า แล้วจะพาไปเปิดหูเปิดตา"

คำสาธยายนั้นทำให้สองหนุ่มที่นั่งอยู่ในเกวียนพากันชะงัก แล้วหันไปมองเจ้าตัวคันเสียง

"ไม่" คำค้านดังจากคิล เขารู้สึกปวดหัวขึ้นมาทันควันกับเพื่อนตรงหน้า ความจริงเขาอาจจะยอมตอบรับคำชวนนั้นก็ได้อ้า ไม่คิดใจว่า ภายในร่างที่เป็นผู้ชายตรงหน้าของเฟริน เคอเบอโรว์ แท้จริงแล้วคือ เจ้าหญิงเฟลิโอน่าแห่งบารามอส หรืออีกฉายาคือ อีดาแห่งความมืดแห่งเดมอส สาวน้อยที่ใคร ๆ พากันตามหาตัว แต่เจ้าตัวกลับแสดงออกได้สมกับที่เป็นเฟริน เคอะทีฟเสียมากกว่า แถมริจะพาเพื่อนพ้องไปเปิดหูเปิดตาเที่ยวหาสาว ๆ อีก

คิดถึงครั้งนี้คิลก็นึกขำขึ้นมาในใจ ขณะที่เจ้าชายแห่งคาโนวาล แม้จะยังรักษาท่าทีสงบเหมือนทุกครั้ง แต่นัยน์ตาดูๆ ก็เริ่มมองปรามเจ้าคนปากพล่อย

"อ๊ะๆ ไม่ต้องมาทำตาขวาง ฉันก็แค่หวังดีเสนอความเห็น" ว่าแล้วเจ้าตัวยกไหล่ ก่อนจะต่อยด้วยประโยคว่า "แต่ถ้านายอยาก จะรักษาภาพลักษณ์เจ้าชายบนหอคอยางาซังแห่งคาโนวาล ใครจะ ไปว่าอะไรได้"

ดูเหมือนคำยั่วยุจะได้ผลทันควันเพราะสายตาเป็นขาของ
เจ้าชายน้ำแข็งเริ่มละลายด้วยไฟแห่งอารมณ์ ตามความต้องการ
ของนักก่อเพลิงตัวยงจริงๆ คิลเห็นแล้วถึงกับต้องถอนหายใจอย่าง
ปลงอนิจจัง...เฮ้อ! เล่นหมากรุกต่อก็ดีแล้วเชียว...

"ฉันได้ห้องเดี่ยว?"

เฟรินเลิกคิ้วขณะทนคำที่ได้ยิน มีรอยยิ้มบางๆ ฉาบบน
ริมฝีปากคู่สวย

ยามนี้อาติศย์ลัษขอบฟ้าไปแล้ว เด็กหนุ่มนามเฟริน เคอบอ-
โรว์ก็กลับกลายร่างเป็นสาวน้อยรูปร่างบอบบาง สวยน่ารักอีกครั้ง
ด้วยอำนาจมนตร์แห่งไข่มุกแสงจันทร์ที่ส่องประกายอยู่บนลำคอ
งามระหง แม้จะยังอยู่ในชุดเดินทางตัวโคร่งของผู้ชาย

"เจ้าหญิงต้องพักห้องเดี่ยวอยู่แล้วนี่พะยะคะ คณะเรามีผู้หญิง
อื่นอีกที่ไหน" โกโคม โคมุส คนแคระร่างเล็กที่มีเขากวางอยู่บนหัว
ผู้เป็นทั้งพ่อมคแห่งเคมอส และองครักษ์ประจำกายเจ้าหญิงกล่าวขึ้น

เจ้าหญิงถลึงตาใส่เจ้าคนเรียก เพราะสรรพนามมันชวนให้
ขบถลุกชู่ แล้วก็เริ่มไม่อยากจะอยู่ห้องเดี่ยวที่ได้ ถ้าต้องอยู่เพราะเป็น
เจ้าหญิง อารมณ์ที่กำลังคึกของผู้มีฐานันดรศักดิ์ว่า 'เจ้าหญิง' เริ่ม
จะหงุดหงิด

"ฉัน คิล กับคาลอกินนอนด้วยกันทุกคืน ไม่เห็นเป็นไร"

"ผู้หญิงกับผู้ชายนอนด้วยกันได้ยังไง ไม่ถูกต้อง"

เจ้าชายอาเธอร์แห่งซาราเรสอธิบายอย่างสมเหตุสมผล แต่
เจ้าคนชอบออกนอกกฎกลับยิ้มและยังเถียงข้างๆ คูๆ

"คิดอะไรมากมาย เคี้ยวเข้าเคมอสจะมีโรงแรมให้นอนหรือเปล่าก็ไม่รู้ ถึงเวลามันก็ต้องนอนด้วยกันอยู่ดี"

"นั่นมันคนละเรื่อง" อาเธอร์บ่นอย่างรำคาญใจ

"อีกอย่าง เคียงในห้องก็ไม่พอ" โรเวนกล่าวเสริมแล้วก็ขบรอยยิ้มน้อยๆ "ถ้าฉันเป็นเธอ ฉันจะเลือกนอนคนเดียว" นัยน์ตาสีน้ำเงินฉายแววจริงจังตามคำพูด ซึ่งทำให้เฟรินปิดปากสนิท ยิ้มแหยๆ แล้วรีบจบบทสนทนาโดยด่วน

"ดี งั้นถ้าทุกอย่างไม่มีปัญหา โรเวนพักกับอาเธอร์ ข้าพักกับลาเวน คาโลพักกับคิล แล้วเจ้าหญิงก็พักห้องเดี่ยว ทุกอย่างเอาตามนี้ คืนนี้พักให้เต็มที่ พรุ่งนี้เราจะข้ามแม่น้ำเลทิสเข้าสู่เคมอส" ว่าแล้วเจ้าคนแคระเขากวาก็แจกกุญแจห้องให้ทุกคน

เสียงเพลงจังหวะเร้าอารมณ์ดังแว่วมาจากทางร้านเล็กๆ
ท้ายเมืองฟรอนเทียร์ ซึ่งเป็นทั้งแหล่งท่องเที่ยวยามราตรีของนักเดินทาง และที่พักผ่อนหย่อนอารมณ์ของชาวบ้าน และบัดนี้แม้แสงไฟภายในร้านจะถูกหริ่งจนมืดสลัวจนแทบจะมองไม่เห็นว่าเป็นใครเป็นใคร แต่เสียงสรวลเสเฮฮาที่แทรกสลับกับเสียงเพลงมาเป็นระยะ ก็ยังคงบ่งบอกถึงความเป็นที่นิยมของสถานที่ได้เป็นอย่างดี

บาร์เทนเดอร์หนุ่มผสมเครื่องค็อกเทลตามสั่งด้วยท่าทางอันสวยงาม ก่อนจัดการส่งเครื่องดื่มสีสวยให้กับบุรุษหนุ่มสองคนที่ยืนอยู่หน้าเคาน์เตอร์

"นายคิดยังไงกับแผนการของเลโมธิที่ส่งคทาแห่งพลังเข้าไปซ่อมในเคมอส"

เจ้าชายแห่งซารอสเปิดบทสนทนา

"คทาแห่งนักรบ" เจ้าชายแห่งเจมินไย้ง

"บางคนก็เรียกว่า คทาแห่งนักรบ บางคนก็เรียกว่า คทาแห่งพลัง ไม่ต้องโยกโย้โรเวน นายก็รู้ว่าฉันหมายถึงคทาที่เลโมธิ์ใช้ดูดซับพลังกำลังกึ่งหนึ่งของเอวิเคส" อาเธอร์แห่งซารอสเริ่มหงุดหงิดซึ่งทำให้เกิดแววตาขุ่นบนนัยน์ตาสีน้ำเงินของเจ้าชายแห่งเจมินไย

เจ้าชายโรเวนเบือนหน้ากลับไปจับเครื่องคีมค่ออย่างไม่โยคิ ก่อนตอบเรียบง่าย

"ฉันทำตามหน้าที่ เรื่องอื่นไม่สน"

สิ้นคำ ร่างอรรขของสาวนางหนึ่งก็เซดลาลงมาเกยที่คักอย่างคั้งใจ เรียกรอยยิ้มให้ปรากฏบนดวงหน้าคนที่ยืนมองอยู่ข้างๆ

มารยาสาว...

ความขบขันผุดพรายในใจของอาเธอร์ หนู่มรูปงามอย่างโรเวนมีหรือจะหนีพ้นเรื่องพรรค์นี้ แกรมเจ้าหล่อนในชุดแดงที่กองบนตักนั้นก็สวยไม่หยอก

"ขอโทษนะคะ"

เสียงเจ้าหล่อนในไซวนฟัง เยดวงหน้างามมองสบนัยน์ตาสีน้ำเงินคู่สวยของโรเวน พร้อมเผยอริมฝีปากสีศรราวกับยั่ววน

แต่ทว่า...โรเวนกลับขยับตัวแล้วค้นร่างเจ้าหล่อนออกห่างอย่างสุภาพ นัยน์ตาสีน้ำเงินบอกชัดว่ารู้ทัน

ดวงหน้างามของสาวสวยร้อนวูบ ก่อนจะรีบผละไปเมื่อรู้ว่าคนตรงหน้าไม่เล่นค้าย

อาเธอร์เลิกคิ้ว ขยับรอยยิ้มขณะเหลือบตามองเจ้าชายรูปหล่อ

ที่ไม่ยอมดึงเบ็ค แล้วกระเซ้าว่า

"สวายนาคนั่น น่าเสียคาย"

"คอกไม้งามแต่ไม่หอมทำให้ฉันเร่าร้อนไม่ได้"

อาเธอร์ยิ้มเหยียคอีกครั้งแล้วหัวเราะเบาๆ ก่อนจะชวนนิกไปถึงสมัยที่เจ้าชายหนุ่มตรงหน้ามาเยือนเอคินเบิร์กเป็นครั้งแรก เด็กหนุ่มที่ดูใสซื่อ สุภาพ ชวนให้เกล้งเสียจนอดมือไม่ได้ แต่พอเอาเข้าจริงจึงรู้ว่าภายใต้เสื้อคลุมลูกแกะนั้น มีสมิงตัวจริงซ่อนอยู่

ทันใดนั้น ไฟทุกดวงก็ถูกดับลง เสียงกรีดร้องขึ้นเป็นจังหวะ บอกถึงการแสดงที่กำลังจะเริ่มขึ้น ตามด้วยเสียงกลองกับกระพรวนที่เร้าความสนใจ

"การแสดงพิเศษสุดยอดเยี่ยมของที่นี่ละ ที่นั่งนี้ก็พิเศษเห็นชัดที่สุด เชื่อดันสิ"

เสียงหวานฟังคุ้นหูจนโรเวนกับอาเธอร์ต้องหันไปเพ่งมองคนสามคนที่มายืนอยู่ใกล้ๆ

โรเวนเบิกตากว้าง ขณะที่อาเธอร์ถึงกับร้องสบถ

"เฟริน คาโล คิล" โรเวนเอ่ยด้วยเสียงคุ ทำเอาเด็กวัยรุ่นทั้งสามคนหันมามองขยับ แต่พอเห็นที่มาของเสียง สีหน้าก็ดูตื่นๆ โดยเฉพาะเมื่อได้ยินคำคำนี้ "มันไม่ใช่ที่ที่พวกนายจะเข้ามาเที่ยว โดยเฉพาะเธอ เฟริน"

"บอกแล้วก็ไม่เชื่อ" คิลพึมพำ ขณะที่คาโลถอนหายใจ มีเพียงเฟรินที่ยังยิ้มเผล่

"ที่พวกพี่ยังมากันเลย มาถึงเมืองหน้าด่าน ไม่มาบาร์นี้ จะเรียกว่าลูกผู้ชายได้ไง...จริงมั๊ย"

"บ๊ะ! ไ้หนูนี้รู้จริง"

เสียงสนับสนุนดังจากชายร่างใหญ่ที่ยืนอยู่ข้างๆ "แต่เสียงหวานไปหน่อยนะ ยังกับผู้หญิง รู้ไหมว่าลูกผู้ชายนะมันต้องห้าว" ไม่ว่าเปล่า ยกมือตบป้าที่ไหล่ไ้หนูทันที "หือ?"

พอมีออกร้านสัมผัสไหล่เล็ก ความฉุนก็บังเกิด แต่ก่อนจะตัน คิงร่างบางนั้นเข้ามาพิสูจน์ คาโลก็ยกมือข้างหนึ่งตะบับเข้าให้ที่ข้อมือชายร่างใหญ่ แล้วบิบนั่นๆ พร้อมส่งนัยน์ตาๆ เพียงเท่านั้น คนเมาก็เริ่มสร้าง แล้วความคิดอย่างหนึ่งก็เริ่มผุดขึ้นมา

สงสัยไ้หนูนั้นเป็นผู้หญิง ส่วนไ้รูปหล่อนี้เป็นแฟนมัน...

เขาคิดเองเออเองแล้วก็ยิ้ม พลังเอื้อมมือไปตบไหล่คาโล คังป้า!

"น่ารักคีนี น่าอิจฉา"

เท่านั้นเองคนน่ารักและคนถูกอิจฉาก็พากันหน้าร้อนวาบ ขณะที่เสียงหัวเราะซาๆ ดังจากปากโรเวนกับคิล ทิ้งให้อาเธอร์ต้องเก็บงำความสงสัยเอาไว้

คนที่ไม่เคยถูกใครชมว่าน่ารัก เพราะถนัดแต่เป็นฝ่ายชม เริ่มตาวว ก่อนถอนหายใจอย่างนึกปลงกับเจ้าร่างเงาของตัวเอง แล้วรีบเปลี่ยนเรื่องคุย

"แล้ววันนี้การแสดงจากที่ไหนล่ะพี่ชาย"

"เค้าว่าเป็นนางระบำสาวสวยจากเวนอล ได้ยินว่าค่าตัวแพง huh" ชายผู้นั้นตอบ

"จากเวนอล ไม่ไกลจากนี้เท่าไหร่นะ" โรเวนพูดแล้วยิ้ม

"ที่นั่นเป็นเมืองสาวงาม" อาเธอร์เสริม

"ถึงว่าเศรษฐกิจระเป่าหนักโผล่มากันพริบ" ว่าแล้วเฟรินก็หัวเราะหึๆ ก่อนหันไปกระเซ้าคิล

"นายนะโง่ ตอนนั้นฉันจะจ้างนายแล้วช่วยด้วยการให้เปิดบริษัทีสาวน้อย นายคันไม่เอา เคียวนายจะได้รู้ว่าไอ้ค่าเปิดๆ นี่นะมันก็ต้งค์"

คำเข้านั้นทำให้คิลแยกเงี้ยว ขณะที่คาโลเริ่มหงุดหงิดในใจแล้วหันไปสั่งเครื่องดื่มจากบาร์เทนเคอร์มาดับเครียด เมื่อเหลือบมองไปที่คิล ก็พบว่าเพื่อนมีสีหน้าปั่นยากขึ้นทุกที ขณะที่โรเวนเริ่มยิ้ม พร้อมส่ายหัวอย่างปลงอนิจจัง...และแน่นอนที่สุด เจ้าชายแห่งซาเรสซ็อกไปเรียบร้อยแล้ว

หมดกันภาพลักษณ์อันงดงามของเจ้าหญิงแห่งบารามอส...

พลันบทสนทนาที่ต่อเนื่องก็ถูกขัดขึ้นด้วยเสียงเพลงหวานแว่ว ไฟสีม่วงจางถูกเปิดขึ้นกลางเวทีกว้าง อีตใจต่อมา สาวน้อยร่างอรชรที่คลุมกายด้วยผ้าคลุมกำมะหยี่สีแดงบนเกี้ยวก็ถูกหามออกมาช้าๆ โดยสาวงามหกคนที่อยู่ในชุดนางระบำสีสวย

"ฉันคิดว่าเล็กๆ ควรกลับบ้าน"

คำสั่งดังออกมาจากปากของเจ้าชายแห่งซาเรส แต่คำสั่งนั้นยังไม่ทันได้รับการปฏิบัติตาม ไฟทั้งหมดก็ดับพริบ

ภายในร้านพลันเงียบกริบ มีเพียงเสียงกระพรวนเท่านั้น ที่ดังเข้าหู ไม่นานก็ยิ่งถูกวางลงกับพื้น แล้วสาวน้อยก็เหยียดร่างระหงขึ้นยืนอย่างสง่า ดวงหน้าที่ก้มมาตลอดเมื่อเงยขึ้นนั้น คิงดูคล้ายตาทุกคู่ให้ชะงักราวกับต้องมนตร์สะกด

ดวงหน้ารูปไข่ล้อมด้วยเส้นผมสีทองยาวและเหยียดตรง

หน้าม้าไล่ลงบนหน้าผากขาวนวลไกล้านัยน์ตาสีเขียวราวกับมรกต
ชวนมอง คุณารักบอบบาง แต่เต็มไปด้วยความสง่างามยิ่ง เหมือน
นางฟ้าหรือเจ้าหญิง

เจ้าหล่อนผู้มีเรือนร่างอ่อนแอน่าทะนุถนอม เปลื้องผ้าคลุม
ออกช้าๆ เผยให้เห็นชุดราตรีสีขาวยาวกรอมเท้า สวย บริสุทธิ์
สะอาด ที่อยู่ข้างใน คาดคะเนว่าอายุของเจ้าหล่อนคงไม่เกินสิบห้า
ปี ทันทีที่สาวน้อยโปรยรอยยิ้มมา ก็ทำให้ห้องแห่งนี้ดูสว่างไสว
ไปหมด ทุกคนต่างตะลึงในความงาม...

แล้วก็ทำเอาใครบางคนแทบพลัดตกลงจากเก้าอี้

อาเธอร์เหลือบมองเจ้าชายโรเวนแห่งเจมิโน ที่ทำท่าเหมือน
ใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว

คิ้วเข้มนั้นเริ่มขมวด แล้วนัยน์ตาสีน้ำเงินที่สงบเสมอของ
โรเวนก็เริ่มเป็นประกาย บอกชัดว่าเจ้าของดวงหน้าเริ่มเครียดจัด
สาวน้อยตามรสนิมของโรเวนหรือนี้

ความคิดนั้นทำเอาอาเธอร์นี่ก็อยากหัวเราะ

อาเธอร์เหลือบตามองเจ้าชายคนข้างตัว สัมผัสได้ถึงความ
เครียดของเขา ก่อนที่โรเวนจะลุกพรวด

"กลับ!"

คำสั่งชัดจากโรเวนโดยไม่ยอมเปิดโอกาสให้ต่อรองเลยสักนิด
จากนั้นก็เดินนำลี้วไปที่ประตู ปล่อยให้รุ่นน้องทั้งหลายรีบวิ่งตาม
โดยไม่คิดแม้แต่จะเหลียวไปมองนัยน์ตาสีเขียวของใครบางคนที
กำลังทอดมองตามด้วยความรู้สึกเจ็บปวดน้อยใจ

แล้งไม้ครี้นัก...เจ้าชายแห่งเจมิโน...

2

วิเวียงหนาหิยาแ่งเวหนอล

**"แม่นมว่า หญิงเป็นเจ้าหญิงที่มีแค่เงินกับฐานันครศักดิ์
แต่ไม่น่ารัก และจะไม่มีใครมารักหญิงจริง"**

เด็กหญิงตัวเล็ก ร่างป้อม ผมบ๊อบสั้นสีทองลึบติดหัว ยิ่งหา
ความน่ารักไม่เจอ สิ่งที่ดีก็เพียงอย่างเดียวคือนัยน์ตาสีเขียวใสบน
ใบหน้าขาวที่เต็มไปด้วยรอยกระสีน้ำตาล เธอส่งเสียงสะอื้นขณะ
ตัดพ้อชีวิตตัวเองอย่างเกินตัว แล้วซ่อนตาขึ้นมองดวงหน้าของ
คนตัวโตกว่าเพื่อรอคำปลอบโยน

แต่คนที่ชอบแกล้งยามนี้กลับตีสีหน้าขึงขัง แม้จะอมยิ้มนิดๆ
เอ่ยคำถามแทนคำปลอบ

"นั่นหญิงจะทำยังไง"

ปากสีแดงเริ่มเบะออก เด็กหญิงทำท่าจะร้องไห้อีกครั้งเพราะ
ได้คำตอบที่ไม่ถูกใจ

"หญิงจะไม่แต่งงานตลอดชีวิต หญิงจะบวช"

"ออกบวช...ฉันหญิงก็ต้องออกจากวังไปอยู่ในโบสถ์คนเดียว
ชีวิตคงลำบากแย่"

"ไม่เอา" เสียงเล็กๆ ปฏิเสธพร้อมเจ้าตัวส่ายหน้าแสดงที่ทำ
ขัดอกขัดใจ แต่คนตัวโตกว่าที่ชอบแก้มยังคงตีหน้าเคร่ง

"ถ้าไม่เอาแล้วหญิงจะทำยังงี้ ไม่มีทางเลือกอื่นแล้วนี่"

"มีสิ" เด็กหญิงรั่น ก่อนจะออกคำสั่งอย่างเคยตัวว่า "ก็เจ้าพี่
ขอหญิงแต่งงานสิ"

เด็กชายมีสีหน้าครุ่นคิดแต่ไม่มีความแปลกใจ

"แต่หญิงไม่ได้รักพี่นี่ จะแต่งงานกันได้ยังงี้" คำค้านั้นฟังดู
เจ้าเล่ห์ที่สุด แต่เด็กน้อยรู้ไม่เท่าทัน โผเข้ากอดรอบคอคนตัวโตทันที

"รักสิรัก รักที่สุด แต่งงานกับหญิงนะ"

คำขอแต่งงานจากเจ้าหญิงองค์เล็กฟังดูแสนจะน่ารัก แต่
คำตอบรับ มีเพียงแค่รอยยิ้มสุมพิศเบาๆ ที่หน้าผาก กับคำสัญญา
ที่แสนจะนุ่มหู

"ถ้าหญิงสัญญาว่าเมื่อโตแล้วจะเป็นผู้หญิงที่ดีกว่าใครๆ พี่จะ
มารับไปเจมิไนก็ได้"

คนโกหก!

ความรู้สึกในใจยามเมื่อหวนคิดถึงช่วงเวลาแสนหวานนั้น
มีแต่ความเจ็บปวดครวคร้าวเพราะความแค้นน้ำใจของใครบางคน
ดวงหน้าเล็กๆ ที่เคยตกกระเปลี่ยนเป็นดวงหน้าใสไร้ไฝฝ้า รูปร่าง
ป้อมๆ ก็แปรเปลี่ยนเป็นร่างออรชร และคนที่น้ำตาไหลออกมา
ง่ายดายก็กลับกลายเป็นผู้ที่รู้จักเก็บอารมณ์

จากเจ้าหญิงองค์น้อยกลายเป็นมกุฎราชกุมารี และกำลังจะได้กลายเป็นพระจักรพรรดินี นี่ไม่ได้หมายถึงการเป็นผู้หญิงที่ศิโรราบหรือ แต่ทำไมใครบางคนกลับยิ่งห่างหายไปเมื่อฐานะเธอเลื่อนสูงขึ้นไปเรื่อยๆ ทำราวกับรังเกียจและเป็นคนอื่นที่ไม่เคยรู้จักกัน...

ยิ่งคิด น้ำตาก็พานจะไหล

หรือ...จะมีเพียงแต่เธอที่คร่ำครวญพรา่ำเพื่อ...

"เจ้าหญิง"

เจ้าหญิงวิเวียนนानीอย่าหันไปมองแม่นมคนสนิทที่ส่งเสียงเรียก "นม..." น้ำเสียงของเจ้าหญิงสั่นเครือ

"นมทุลเคื่อนแล้วว่าผลต้องเป็นอย่างนี้ ท่านก็ไม่เชื่อ" น้ำเสียงที่เข้มแข็งจากแม่นมคนสนิทเป็นคำปอบที่เอื่อยออกไปอย่างรู้ว่าไร้ผล ด้วยรู้ว่าเจ้าหญิงองค์น้อยปักใจกับความรัก แต่ความจริงก็คือความจริง ความจริงที่อธิบายได้ยาก

...ถ้าเพียงแต่วิเวียนนानीจะเป็นเพียงเจ้าหญิงตัวเล็กๆ แห่งเวนอลเหมือนที่เคยเป็น เพียงแต่พระมหาราชินีและเจ้าชายจะไม่ถูกลอบสังหาร เพียงแต่เจ้าหญิงไม่ต้องขึ้นเป็นมกุฎราชกุมารี เพียงแต่พระราชินีองค์ใหม่จะมีรัชทายาท เพียงแต่พระจักรพรรดินีจะไม่สิ้น เพียงแต่วิเวียนนानीจะไม่ใช่เชื้อสายราชวงศ์คนเดียวที่เหลืออยู่...

เจ้าชายโรเวนแห่งเจมิโน...จะแต่งงานกับสตรีคนใดก็ได้ เจ้าหญิงคนใดก็ได้ ถ้าไม่ใช่มกุฎราชกุมารี และไม่ใช่องค์จักรพรรดินี แผ่นดินเจมิโนต้องการเจ้าชายโรเวน พอๆ กับที่แผ่นดินเวนอลต้องการเจ้าหญิงวิเวียนนानी...

แต่จากเหตุการณ์ในคืนนี้...บางที...อาจจะจริงที่ว่า เจ้าชาย
เลี้ยงน้ำใจ...

เจ้าชายเดินผลไปไม่เหลียวแลสักนิด ไม่แม้แต่จะรอทักทาย
รู้อยู่แล้วว่าเป็นแผนการของเจ้าหญิงวิเวียนนानीย่า หรือจะเลี้ยงน้ำใจ
จริงๆ

เจ้าชายโรเวน ฮาเวิร์ด

"งั้นก็ปล่อยให้ทุกอย่างมันเป็นไปตามที่จะเป็น"

นั่นเป็นถ้อยคำเด็ดขาดจากเจ้าหญิงน้อย ดวงตาฉายประกาย
เค็ดเคียว ขณะที่ดวงหน้ายังขาวซีด ถ้อยคำที่แม่นยำอย่างเธอทำได้
เพียงกล่าวสนองตอบ

"เพคะ ให้ทุกอย่างเป็นอย่างที่ควรเป็น" แล้วค้นร่างบางไป
ที่หน้ากระຈก หยิบหวีขึ้นสาวเรือนผมยวสสวย

"ทำให้ใจให้สบายนะ ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น นมจะปกป้องเจ้าหญิง
เอง"

สิ้นคำกล่าว เสียงอะอะก็ดังลั่นมาจากข้างนอก ทำให้เจ้าหญิง
ถึงกับสะดุ้ง ลูกพรวดแล้วหันไปคว้าคาบที่ข้างเตียง ประคูดใหญ่ถูก
ผลึกเปิดผาง ร่างราของครักษ์ที่ซุ่มโซกไปด้วยเลือดพุ่งเข้ามาก่อน
แม่นมปราดเข้าไปประคอง

"เซอร์กัสดองทฤษฎ...พวกเราตายกันเกือบหมดแล้ว...รีบ...
พาเจ้าหญิงหนี...ไป"

เสียงนั้นตะกุกตะกัก แต่เป็นประโยคที่ชวนให้ตะลึง ดวงหน้า
แม่นมหลวขาวซีด ขณะที่เจ้าหญิงกลับรันทกว่า นัยน์ตาสีเขียวของ
เธอเต็มไปด้วยประกายโกรธ

"กัสตอง!"

เจ้าหญิงส่งเสียงดังลั่น ก่อนก้าวเดินจะออกจากประตูไป

"เจ้าหญิง!" เสียงอุทานมาจากแม่นมคนสนิท แต่เจ้าหญิง
กระชับดาบในมือแน่น

คำมดาบในมือแม่นมกระทุ้งที่ต้นคอขาวของเด็กสาวที่รัก
เสมือนลูก ร่วงบอบบางพลันอ่อนยวบในอ้อมแขน เสียงวิ้งดังมาจาก
ข้างนอก พอแม่นมเป่าปากให้สัญญาณ มังกรจันทราภิณธลาเข้า
มาที่หน้าค่าง แม่นมประคองเจ้าหญิงได้ก็กระโดดขึ้นหลังมังกร
ร่างใหญ่ของผู้บุกรุกปรากฏที่บานประตู ลูกดอกคมปลาลงลงมา
ที่เป้า แต่มังกรจันทราภิณธลาออกไปก่อนแล้วหายไปแสงจันทร์...

กิก!

เสียงดาบถูกวางเบาๆ ลงบนโต๊ะไม้สีเข้มหน้าเตียง แล้วเสื้อ
คลุมก็ถูกเปลื้องวางตาม นัยน์ตาสีอำคมเข้มของเจ้าชายอาเธอร์
แหงชาเรศศัคมองร่างของเจ้าชายผู้ร่วมห้องที่กำลังนั่งอ่านหนังสือ
อยู่อีกฟาก แล้วก็ค่อยบรรจงถอดถุงมือออกจากมือ

"ทำไมรีบกลับมალะ ไม่ดูการแสดงให้จบเสียก่อน"

เมื่อเห็นอีกฝ่ายยังนั่ง อาเธอร์ก็ยกไหล่แล้วกระโดดขึ้นเตียง

"ไม่ชอบการแสดงหรือคิใจอะไรสวาน้อยคนนั้น" แม้ไม่มี
ช่องให้แหย่ แต่ยังอดที่จะแฉะไม่ได้

โรเวนขยับรอยยิ้มอย่างสุภาพ คราวนี้เอ่ยคำตอบแจ้งชัด

"ถ้าคิใจจขรชมการแสดงจนจบแล้ว ไม่ต้องรอให้ท่านมา
แนะนำ"

เสียงกึกกักดังจากทางหน้าต่าง โรเวนลุกขึ้นอย่างระวังตัว คาบลงมาปรากฏที่มีมือขณะหันไปสบตากับอาเธอร์ แล้วก้าวเท้าไปประชิดหน้าต่าง คิ้วเข้มเลิกขึ้นเล็กน้อยก่อนที่จะขยับเลิกม่าน แล้วผลักบานหน้าต่างให้เปิดกว้าง

สตรีสองนางบนหลังมังกรที่ลอยตัวอยู่นอกหน้าต่างสร้างความประหลาดใจให้เจ้าชายทั้งสองยิ่งนัก

"ท่านแม่นม!"

เจ้าชายโรเวนอุทานเบาๆ

"ขอหม่อมฉันลี้ภัยข้างในเถิด" สตรีสูงวัยกว่าเอ่ยเสียงกระซิบพร้อมกับส่งร่างเจ้าหญิงที่สิ้นสติในอ้อมกอดของตนให้ ก่อนจะกระโดดลงจากหลังมังกรตามเข้ามาในห้อง

โรเวนบรรจรวางร่างเจ้าหญิงน้อยลงบนเตียง เป็นภาพที่ทำให้เจ้าชายแห่งซาราเอสต้องเก็บงำความสนใจ ก่อนจะหันไปสนใจผู้มาเยือนที่คงอธิบายอะไรได้กระจ่างกว่า

"เจ้าชายโรเวน เจ้าชายอาเธอร์ หม่อมฉันคือเฟย์น่า เป็นแม่นมในเจ้าหญิงวิเวียนนानीย่าแห่งเวนอล"

คำแนะนำตัวที่เรียกนัยน์ตาคมๆ ของอาเธอร์ให้ตัวค่อมองร่างอรรชรของเจ้าหญิงที่นอนสลบบนเตียงของโรเวนอีกครั้ง คิ้วเข้มขมวดพันควั่น ความคิดบางอย่างแล่นเข้าไปในใจก่อนเอ่ยถ้อยคำรับ

"ยินดีที่ได้รู้จัก" น้ำเสียงกลัวหัวเราะระนิคๆ แล้วนัยน์ตาก็เริ่มฉายแววเจ้าเล่ห์ ก่อนเปรยขำๆ

"เปลี่ยนที่ตากอากาศกันมาถึงนี้ คงลำบากแย่"

"ขอบคุณที่เป็นห่วง" แม่นมหลวงแห่งเวนอลรับคำด้วยความ

สงบ ก่อนอธิบายจริงจัง ตรงไปตรงมา

"เกิดเหตุการณ์ไม่คาดฝันขึ้นภายในเวนอล ทำให้หม่อมฉันไม่สามารถอยู่ในภาวะที่จะอารักขาเจ้าหญิงได้ และเกิดขึ้นมาได้ว่า เจ้าชายโรเวนอยู่ไม่ห่าง เลยหวังว่า...เจ้าชายทั้งสองจะกรุณา..."

"เอาสี" อาเธอร์ตอบทันควัน ขณะที่โรเวนกำลังขมวดคิ้ว "ซาเรสกับเวนอลก็มีสัมพันธ์ดีๆ กันมานาน แลมนเวนอลยังมีความสัมพันธ์พิเศษกับเจมินในคัวยไมโซรี" น้ำคำแฝงกระแเส้าแหย่ ขบขัน แต่โรเวนกลับเกร็งเครียด แม้จะมีเพียงนัยน์ตาที่ทอแวกร้าวกว่าปกติ ส่วนสีหน้ายังคงสงบนิ่งเป็นปกติ

หมอนี่ย้วยยากประจำ

อาเธอร์คิดในใจ ขณะที่โรเวนเอ่ยอย่างเกร็งขรึม

"แต่พวกฉันกำลังจะเดินทางเข้าเคมอส มันไม่ใช่ที่ที่ปลอดภัยสำหรับเจ้าหญิง"

"ทราบเพคะ แต่ตอนนี้หม่อมฉันนึกถึงใครไม่ออกจริงๆ ใครเป็นคนคิดคนร้ายก็เคาไม่ถูก"

น้ำเสียงแมนมเฟย์น่าบอกถึงความกังวลอย่างเห็นได้ชัด มันทำให้โรเวนใจอ่อนเป็นครั้งแรก เขาถอนหายใจเบาๆ

"เดินทางเข้าเคมอสไม่ใช่เส้นทางปลอดภัย แต่ถ้าซาเรสจะรับประกันความปลอดภัยของเจ้าหญิงแห่งเวนอล ฉันก็คิดว่าอะไรไม่ได้"

คำกล่าวนี้อ่านเอาอาเธอร์สะดุ้งไหวตัว ชักจะหวั่นระเผลอ แต่ก่อนที่จะได้เอ่ยปากพูด สตรีเบื้องหน้าก็ตัดบทเสียก่อนทำให้ค่านไม่ขึ้น

"เป็นพระกรุณา เวนอลจะไม่ลืมไมตรีในครั้งนี้เลย"

จากนั้นแม่นมคนประหลาดก็คุยอะไรอีกสองสามคำแล้ว
รีบรุดจากไป ทิ้งแต่การะซิ่นโตเอาไว้ในห้องให้สองบุรุษมองสบตา
กัน ก่อนอาเธอร์จะเปรยขึ้นก่อน

"เจ้าหญิงจากเวนอล ได้ข่าวว่าจะได้เป็นพระจักรพรรดินี
เร็วๆ นี่"

"ท่านสนใจไหมล่ะ" โรเวนกล่าวแล้วขยับรอยยิ้ม

"สนใจ" อาเธอร์ตอบทันทีพร้อมขยับตัวเข้าไปก้มมองอยู่ที่
จักรพรรดินี

ใบหน้าเจ้าหญิงยามนี้ช่างงดงาม หลับตาพริ้ม แขนงตา
แนบแก้มนวล ริมฝีปากสีกุหลาบอ้มเต็มชวนฝัน น่าเชยน่าชมมาก
เสียยิ่งกว่าคราเห็นใดๆ

"ทั้งสวยทั้งมีอำนาจ" อาเธอร์พึมพำ "เสียแต่เด็กไปหน่อย"
เขากล่าวซัดเองแล้วส่ายหัว

"อย่าจ้องมาก" โรเวนเปรยขึ้นด้วยน้ำเสียงสงบ คราวนี้
อาเธอร์เลิกคิ้วหันไปมอง พลังยิ้มกริ่ม

"หึงหรือ"

"เปล่า" เขาตอบซัดก่อนอธิบาย "แม่ของเจ้าหญิงคือหนึ่งใน
สามผู้วิเศษแห่งสโนว์แลนด์ เธอตายไปแล้วแต่ทั้งคำสาปร้ายไว้ใน
ตัวเจ้าหญิง"

"คำสาป?" คำบอกเล่านี้เรียกความสนใจของอาเธอร์ได้คั่น

"มนตร์เสน่ห์" โรเวนตอบสั้นๆ "จ้องมากๆ อาจจะหลงเสน่ห์
นาง จากนั้นก็จะกลายเป็นทาสรัก"

"ฮือ!" อาเธอร์ส่งเสียงในลำคอ ก่อนนัยน์ตาจะเล็กลงหรือ
ไปอีก "หลอกเราเล่นสิท่า"

"ไม่เชื่อจะลองดูก็ได้ ฉันแค่เตือนท่านด้วยความหวังดี"
โรเวนว่าแล้วหัวเราะเบาๆ "ก่อนจะตกอยู่ในหลุมเสน่ห์ของแม่ค"
พลันเสียงเคาะประตูก็ดังขึ้นเบาๆ

อาเธอร์เดินไปเปิดประตู แล้วถึงกับต้องเบิกตากว้างกับ

อาคันตุกะผู้มาเยือน

เจ้าหญิงแห่งบารามอส!

เจ้าหล่อนยังอยู่ในชุดเด็กผู้ชายเหมือนเคย แต่ดวงหน้าใน
ยามที่เป็นสตรีนั้นดูอ่อนหวานชวนมอง เธอยิ้มแฉ่งให้ก่อน

"ศิกษานาคนี้มีธุระอะไรหรือ" อาเธอร์กล่าวด้วยน้ำเสียง
ที่ฟังนุ่มนวล แต่เฟรินกลับน้ำลายเผื่อนคอ แล้วขยับตัวเผยให้ร่างของ
ชายที่อยู่ข้างหลังโผล่มาให้เห็น...อัศวินร่างใหญ่แห่งบารามอส

เคาะประตูคราวแรก โกโคม โคมุสมีธุระกับโรเวน

เคาะประตูคราวนี้ ลาเวน แห่งบารามอส...

อาเธอร์ต้องเก็บงำความคิดไว้

"เจ้าชายโรเวนบอกว่าหาเพื่อนร่วมห้องให้ผมได้ ให้ผมมารับ
ส่วนลาเวนบอกว่ามีเรื่องจะพูดกับท่าน"

"เพื่อนร่วมห้อง?" อาเธอร์ทวนคำก่อนหัวเราะเบาๆ "อ้อ...
เข้ามาก่อนสิ น่าจะตื่นแล้วมั้ง"

คำชวนทำให้เฟรินรีบก้าวเท้าเข้าไปในห้อง พอกวาดตามอง
ไปเห็นร่างบอบบางบนเตียงเข้า นัยน์ตาเจ้าตัวก็ถึงกับเบิกกว้าง เอย

ส่งคำประท้วง

"ผู้หญิงเนี่ยนะ ล้อเล่นใช่ไหมฮะนี่"

"เจ้าหญิงวิเวียนนानीย่า" ลาเวนเอ่ยอย่างรู้จักเป็นอย่างดี "นั่นน่าจะเป็นเรื่องเดียวกัน ทางบารามอสมีคำสั่งเรียกข้ากลับด่วน เพราะเวนอลส่งสาส์นขอความช่วยเหลือมา การเดินทางครั้งนี้คงต้องให้ววนทานีไปช่วยคุ้มครองเจ้าหญิงแทนแล้ว เจ้าชายอาเธอร์"

"เอาสิ" อาเธอร์ตอบรับอย่างว่าง่ายพร้อมรอยยิ้มบางๆ แต่คิ้วเข้มกำลังขมวดอย่างคนใช้ความคิด เพราะถ้าถึงขนาดต้องส่งสาส์นไปยังบารามอส แสดงว่าเรื่องภายในคราวนี้ไม่ธรรมดา ทันเท่าความคิด อาเธอร์ก็เอ่ยถามในสิ่งที่กำลังนึกสงสัย

"แล้วนี่ทางเวนอลเป็นอะไรมากหรือเปล่า"

"ได้ข่าวว่าเกิดรัฐประหารกลางเมือง"

"ท่านแม่" วิเวียนพึมพำแล้วลูกรพรวดจากเตียง ทำให้ดวงตาทุกคู่มองไปที่เธอเป็นตาเดียว ดวงหน้าขาวซีดนั้นบอกความกังวลอย่างสังเกตได้ชัด ขณะที่นัยน์ตาดำยแฉกแว่ล่งเล ก่อนออกคำสั่งอย่างเคยตัว

"พาดันกลับเวนอล"

องครักษ์คนสำคัญของบารามอสมองสบตาก่อนกล่าวอย่างเกร่งขรึม

"ไม่มีคำสั่ง ข้าทำตามความประสงค์นั้นไม่ได้"

"ฉันออกคำสั่งอยู่นี่!"

เจ้าหญิงแห่งเวนอลประกาศก้อง แต่ลาเวนแยมรอยยิ้มอย่างสุภาพ ก่อนชี้แจง

"ที่นี่มีเพียงเจ้าหญิงแห่งบารามอสคนเดียวที่ออกคำสั่งกับ

เข้าได้...อ้อนวอนเธอเองเถอะครับ"

เท่านั้นเอง เฟรินก็ถึงกับสะดุ้งโหยง จึงคาใจคนโยนปัญหามา
สมหัว ก่อนจะยิ้มแหยๆ ไปทางเจ้าหญิงคนสวยที่กำลังมองมาด้วย
สีหน้าที่นิ่งๆ พอเห็นเจ้าหญิงแห่งเวนอลชัด นัยน์ตาสีน้ำตาลก็เบิกกว้าง
"เธอ..."

เฟรินอุทานก่อนจะสบถอะไรบางอย่างในใจอย่างที่กุลสตรี
ไม่พึงกระทำ แล้วรีบตีหน้าเคร่ง

"ไปล้างหน้าล้างตาคิดว่า แล้วผมจะพาไปห้องพักผ่อน" เฟริน
เอ่ยขึ้น พร้อมยิ้มรอยยิ้มน้อยๆ "ถือเสียว่าผมชวนไปเที่ยวเล่นใน
ดินแดนเคมอสสักพัก ส่วนเวนอล ปล่อยให้บารามอสกับลาเวน
ปกป้องดินแดนให้ก่อน อย่าทำหน้ายุ่งเลยนะ...จะหมดสวยเสีย
เปล่าๆ เชื้อผมเถอะ"

น้ำเสียงเฟรินนุ่มนวลชวนฟัง

"แค่..." ก่อนที่เจ้าหญิงจะขยับปากพูด เฟรินก็ขัดขึ้นอีก

"หรือเจ้าหญิงจะไม่เชื่อมือไฮคิงกับบารามอส ให้บารามอส
มีโอกาสรับใช้สักครั้ง"

คราวนี้คงหน้าเจ้าหญิงสงบลงอย่างประหลาด ก่อนพยักหน้า
รับคำเชิญชวนอย่างว่าง่ายแล้วสาวเท้าเดินเข้าห้องน้ำไป ทิ้งให้สอง
บุรุษถอนหายใจเบาๆ ก่อนหันมาสบตากันอย่างไม่ได้นัยหมาย แม้
น้ำลายจะยังเฝื่อนคอ

เจ้าหญิงแห่งบารามอสจิบสาวเก่งเหลือเชื่อ

มันเป็นความรู้สึกที่ชวนผัดผ่อนในใจของสองบุรุษยามนี้เสีย
เหลือเกิน แม้จะชวนให้ขบขันไม่น้อยก็ตามที

"เห็นแล้วรู้ไหมว่าเคยเจอกันที่ไหน ฉันทึกไว้ว่าเธอจะ..." อาเธอร์เปรย

เฟรินแยกเขี้ยว "ท่านอาเธอร์ ผมจะลูกผู้ชายเต็มตัวนะ ไร่เรื่องทำร้ายผู้หญิงผมไม่ทำหรอก"

"ไม่ทำนะดีแล้ว แต่ยังไม่บาปที่ไม่ใช่ลูกผู้ชาย" ลาเวนสวนทันทีอย่างรู้สึกเหนื่อยหน่ายใจ

เจ้าหญิงวิเวียนนानीอย่าหลับไปแล้ว แต่เธอสินอนไม่หลับ
ไม่กล้าขึ้นไปนอนร่วมเตียงกับสาวสวยน่ารักนั้น ทั้งที่รู้ว่าเป็นผู้หญิงเหมือนกันก็เถอะ ก็ฝ่ายนั้นเป็นถึงเจ้าหญิงแถมสวทยานาคนั้น จะให้หัวขโมยอย่างเธอขึ้นไปนอนด้วยมันออกจะเสนอน้ำมากเกินไป แต่ถ้าไม่ให้นอนที่นี่ แล้วจะไปนอนที่ไหน

ความคิดคำนึงทำให้เจ้าตัวก้าวเท้าเดินออกจากห้อง ก่อนจะหยุดลงอย่างลังเลหน้าบานประตูที่ยังมีไฟสว่างลอดออกมา รอยยิ้มกริ้มปรากฏบนริมฝีปากอย่างเจ้าเล่ห์ แล้วก็ขยับมือเคาะประตูเบาๆ รอจนบานประตูเปิดออกแล้วผลุบเข้าไปในห้อง กวาดตามองไปรอบห้องที่ว่างเปล่า จากนั้นก็ตั้งคำถาม

"หมอนั่นล่ะ" ว่าแล้วก็กระโดดขึ้นไปนั่งบนเตียงของใครบางคน ที่บัดนี้ไม่อยู่ คิลเดินกลับไปนั่งที่อีกเตียงแล้วมุดเข้าไปในผ้าห่ม

"อาบน้้านั่น"

คราวนี้คนฟังแบร์ริมฝีปาก มุดตัวเข้าใต้ผ้าห่มบ้าง แล้วเริ่มพึมพำหงุหงิง

"จันสบาย" คำพึมพำทำให้คนฟังเริ่มสงสัย ก่อนตั้งคำถามบ้าง

"นายจะทำอะไรห้องนี้ กลับห้องไป"

"กลับไม่ได้" เฟรินบอก "ห้องฉันคันมีสาวงาม" จากนั้นก็เริ่มอธิบายเรื่องเจ้าหญิงแสนสวยให้ฟัง

"หือ...ตกลงแม่สาวนางระบำนั้นกลายเป็นเจ้าหญิงแห่งเวนอล" คิลทวนคำแล้วเกาหัวแกรกๆ "ทำอะไรประสาทๆ"

"เค้าคงประศคใครสักคนมั้ง ตอนฉันกอดปโลบจนเค้าหลับไปนั้น เจ้าตัวพรัยยาวเหยียดถึงคนใจคำ สับลัับ ชี้โกหก"

"นายกอดปโลบประโลมเค้าได้ ทำไมไม่นอนกับเค้าไปเลยละ" คิลแย้งขำๆ

"ก็...มันไม่มีอารมณ์" เฟรินแย้ง แต่ทำเอาคนฟังถึงกับหัวเราะคัง ก่อนจะเขวี้ยงหนังสือบนหัวเตียงใส่เข้าไป ทำให้เฟรินหัวเราะขำๆ ก่อนอธิบายจริงจัง "ฉันไม่ชินที่จะนอนกับสาวสวยแบบนั้นนี่หว่า แคมเตียงเดี่ยวนั้นมันก็เล็กเป็นบ่าจะให้นอนยังงัย แล้วนายก็รู้ว่าตอนเช้า ฉันต้องกลายร่างเป็นผู้ชาย มีห้วงแม่เจ้าประคุณได้ร้องกรี้ดกรีดปวดประสาทแน่"

"ก็จริงของนาย งั้นนายจะเอางัย" คิลรับฟังเหตุผล

"นอนนี่สิ" เฟรินตอบทันควันแล้วยิ้มกว้าง "แล้วไล่ใครบางคนไปนอนพื่น"

คิลหัวเราะหึๆ แล้วทันทีที่เสียงแกร็ก! ดังขึ้นที่ประตูห้องน้ำ เจ้าตัวก็รีบดับโคมไฟหัวเตียงแล้วมุดตัวเข้าใต้ผ้าห่ม ทำเป็นหลับเพื่อตัดปัญหา

นัยน์ตาสีฟ้ากวาดมองสองร่างที่หลับสนิทบนเตียง ซักสึหน้าหงுகหงิด ก่อนจะผ่อนลมหายใจอย่างสงบ แล้วก้าวเท้าไปที่เตียงของ

คิด เจ้าคิลก็แก้งนอนเต็มเตียงอย่างน่าอึดใจ เดินไปอีกเตียง สาวน้อย
ที่ทวนใจเขาก็แก้งหลับตาพริ้ม แอ้งทั้งเตียง ผ้าห่ม และหมอน

คาโลกระซอกหมอนกับผ้าห่มออกจากตัวเจ้าหล่อนราวกับ
รู้ว่าแสร้งหลับ แต่เจ้าตัวคิลกลับทำเป็นหลับตาพริ้มไม่ตื่นเสียอย่าง
นั้น ยิ่งทำให้เขารู้สึกหงุดหงิดใจเป็นอย่างมาก แล้วในที่สุด...เจ้าชาย
ก็ต้องลงไปนอนที่พื้น

ความเย็นเยียบอุ่นขึ้นมากนั้คเมื่อผ้าห่มคลุมลงมา แล้ว
ร่างนุ่มก็เบียดเข้ามาแนบชิด มันทำให้คนตื่นง่ายไหวตัว แต่เจ้าตัว
แสบกลับยืมหวาน

"ฉันทหนาว นอนคัวยกัน" เสียงหวานกระซิบเบาๆ

"ไม่" เสียงเข้มนั้นค่านชัดเจน

"ข้างบนมีแต่เตียง ไม่มีหมอน ไม่มีผ้าห่ม"

"ฉันทไม่หนาว นายอยากได้ผ้าห่มก็เอาผ้าห่มไป" ฝ่ายปากแข็ง
ยังคงปากแข็ง แต่เจ้าคนที่เบียดแสร้งหลับตาพริ้มไม่ต่อปากต่อคำไป
เสียอย่างนั้น เพราะไออุ่นของผ้าห่มกับคนข้างตัวทำเอาเธอเริ่มเคลิ้ม

เจ้าตัวคิลกำลังจะหลับ แต่อีกฝ่ายกลับข่มตาหลับไม่ลง น้ำเสียง
จึงเริ่มแข็ง

"เฟริน...ลูก" คนทำหน้าที่ค่างหมอนออกคำสั่ง "ไปนอนที่เตียง"

"ฮือ" คนนี้เขาเริ่มค่านคัวยน้ำเสียงบอกขัคว่ากำลังจะนิทรา

"ลูก" เสียงเข้มคังชัด กราวนี้เปลือกตาโตเปิดขึ้น นัยน์ตา
สีน้ำตาลจ้วเงียสบมองตาสีฟ้าใส

"น่า...ก่อนหน้านี้กันอนคัวยกันบ่อยไป"

มันยังคงนึกว่าตัวเองเป็นหมา เหตุผลที่ไม่ควรเป็นเหตุผล
 ทำให้คนตัวโตกว่าจนคำพูด ถึงกับกักพันกรอด แล้วเพียงจิตใจเดียว
 ก็กระตุกไข่มุกแสงจันทร์เก็บกลับเข้ามือ

จากร่างงามๆ ก็พลันกลายกลับเป็นร่างหมาน้อย แต่เหมือน
 เจ้าหมาน้อยจะไม่แคร์เพราะความว่างมันมีมากกว่า ทำให้ฝ่าย
 คนทำอะไรไม่ได้ ได้แต่ฮึดฮัดซักใจอยู่ในความมืด
 ไอ้หมาบ้าเงา...

ความหนักทับลงบนตัว ทำให้อีกอัครคนต้องกระพือขนคา แล้ว
 เปิดเปลือกตาขึ้น ภาพแรกที่มองเห็นจะเป็นใครไม่ได้ นอกจากเจ้าของ
 นัยน์ตาสีน้ำตาลวาววับที่บอกความไม่สบอารมณ์เพราะต้องกลับไป
 สู่สภาพขนฟูฟ่องอีกครั้งหลังจากพยายามหลีกเลี่ยงได้เป็นเวลานาน
 "ลูก" คาโลออกคำสั่งเสียงดัง แต่เจ้าตัวดียังแหยะเขี้ยวให้
 "แกเอาไข่มุกฉันไปไหน" อีกฝ่ายกลับว่าไปโน่น
 "ไข่มุกของฉัน ไม่ใช่ของนาย"
 "งก" เฟรินในร่างหมาน้อยส่งเสียงว่าเข้าให้ ทำให้คนที่ถูก
 ว่าจ้องเขม็งแล้วไม่ยอมต่อคำ

"คาโล" แต่เจ้าตัวดียังไม่เลิกราจนกว่าจะได้สิ่งที่ต้องการ
 แล้วเสียงเกาะประตูก็กังขึ้น คิลเดินไปเปิดประตู แต่เจ้าตัวยุ่ง
 กลับไม่สนใจอาคันตุกะที่มาเยือนสักนิด อีกทั้งยังโน้มหน้าเข้ามา
 ใกล้เคียงทุกทีโดยไม่รู้สักนิดว่าแสงอรุณยามเช้ากำลังสาบสอไปทั่ว
 เขาเปลี่ยนจากร่างขนฟูกลายกลับเป็นเด็กหนุ่มอีกครั้ง

มันสร้างภาพที่ชวนให้สงสัยในใจของอาคันตุกะที่มาเยือน

"อรุณสวัสดิ์" เจ้าชายแห่งเจมิไนขยับรอยยิ้มเฟื่องกับภาพหนุ่มน้อยสองคนเบื่องหน้า

ส่วนคิดหันไปมองตามเสียงโครมของใครบางคนที่ถูกผลักกระเด็นอยู่ทางด้านหลัง ก่อนจะหันมาชี้แจงกับโรเวนที่ยืนอยู่เบื้องหน้า

"เฟรินว่า เจ้าหญิงอะไรนั่นไปนอนบนเตียงมัน มันก็เลยอพยพมานอนที่นี่ เมื่อคืนก็นอนเตียงอยู่ดีๆ หรอก แต่ตกคึกมันก็ลุกไปนอนที่พื้น สงสัยจะไม่ชอบนอนเตียง"

เหตุผลฟังดูพิลึก โดยเฉพาะเมื่อประกอบกับภาพที่เห็นอยู่ในขณะนี้

โรเวนถอนหายใจเบาๆ

นี่เขาคงจะเป็นห่วงสวัสดิภาพของเจ้าหญิง หรือว่าความปลอดภัยของเจ้าชายคิ

เจ้าชายคนที่ดวงหน้าขาวๆ แดงจัดไปหมด ขณะนี้เจ้าหญิงในร่างเด็กหนุ่มตัวคียื้มกว้างว่าไปโน่น

"ให้มาตั้งแต่แรกคิๆ ก็สิ้นเรื่อง เกิดเป็นคนรู้ไหมว่ามันต้องใจกว้าง"

มือของมันคว่ำของที่ยากได้มาถือไว้เรียบร้อย ดวงตาสีน้ำตาลถึงได้วาวับดูชอบใจ แล้วเอ่ยถาม

"มีอะไรอะ มาแค่เช้าเชียว"

"ฉันแค่มาปลุก จะบอกว่าโกโดมเดินทางเข้าไปในเคมอสแล้วให้พวกเราเดินทางตามเข้าไป เพราะงั้นอีกครั้งชั่วโมงให้รีบลงไปทานอาหารเช้า"

3

ริมฝั่งแม่น้ำเลทิส

"เจ้าหญิงเฟลิโอน่า!" น้ำเสียงของเจ้าหญิงวิเวียนนาเนีย่า บ่งบอกถึงความตกใจชัดเจน ขณะมองบุรุษหนุ่มตรงหน้าที่กำลังยิ้มเจื่อนๆ ทักทายเธอ

"เรียกว่าเฟรินก็พอ อย่าเรียกชื่อลิเกนั่นเลย" เจ้าหญิงแห่งบารามอสในร่างเด็กหนุ่มเอ่ยด้วยน้ำเสียงที่ห้าวขื่นกว่าเดิม ทว่า นัยน์ตาสีน้ำตาลยังคงอ่อนโยนเช่นเมื่อก่อน

มันทำให้เธอสงบลงได้ แล้วรอยยิ้มก็ปรากฏขึ้นเมื่อได้ฟังคำอธิบายถึงความเป็นมาที่ดูราวกับนิยายมากกว่าเรื่องจริง

เมื่อเกรียนจอกลงที่ริมแม่น้ำเลทิส โรเวนกับอาเธอร์เดินไปหาคนแคะประจำลุ่มน้ำเพื่อหาแพข้ามไปฝั่งตรงข้าม ส่วนคนอื่นๆ ที่อยู่ในเกรียนก็ลงมาเดินยัดเส้นยัดสายริมแม่น้ำ

แสงตะวันกระทบลำน้ำสีเขียวเป็นประกายระยิบระยับชวน

มองยืงนัก วิเวียนเบือนหน้ามองไปยังร่างของใครบางคนที่เดินห่างออกไป ก่อนที่จะหันไปทางเจ้าหญิงเฟลิโอน่าคนประหลาด

เธอรวบรวมความกล้าก่อนกระซิบถามเบาๆ

"เมื่อคืน...ตอนที่หญิงบ่นถึงคนใจดำของหญิง ท่านก็พูดถึงคนใจเฝ้าของท่าน คนใจเฝ้าคนนั้นเป็นคนรักของท่านใช่หรือเปล่าคะ"

คำถามนั้นทำให้ใบหน้าของเฟรินมีสีแดงเรื่อ รู้สึกร้อนวูบวาบไปทั้งตัวจนต้องเบือนหน้าหลบไปทางอื่น นึกคิดใจครammerันว่าเจ้าคนใจเฝ้ากับเพื่อนซี้มันเดินลุยแม่น้ำเลทิสไปทางโน้นแล้ว

เฟรินยิ้มเหี้ยๆ ก่อนหันไปสบตากับสาวน้อยข้างตัว พร้อมทั้งนิกอยากเอาหัวโขกข้างฝาที่ดันพละมอะไรไปมากมายเมื่อคืน จนทำให้นิกคำแก้ตัวไม่ออกกับคำถามที่ถามมาทันควันอย่างนี้

"ท่านคงรักเขามากสิคะ" วิเวียนซักต่อ มองไข่มุกแสงจันทร์ที่คอของเฟรินแล้วหลบหน้านัยน์ตาลง ขณะที่คนฟังอ้าปากค้าง

ไวย ผู้หญิง!

กับแค่คำใครสักคนว่าใจเฝ้า ทำไมถึงโพล่กลายเป็นคำบอกรักไปได้

แล้วนี่เกิดเผลอคำไปว่าไอ้ทมิฬ ซาคิซัว จะไม่กลายเป็นคำขอแต่งงานไปเหอเนี่ย

เขาตะโกนคำในใจ...แต่ใบหน้ายังผิวยิ้มอย่างสุภาพบุรุษ

"แล้วเขารักท่านไหม"

คราวนี้สุภาพบุรุษแทบเดินสะดุดก้อนหิน ซ็อกซ้ารอบสอง หัวใจเริ่มเต้นผิดจังหวะ

เอาเข้าไป!

"รักไหม" น้ำเสียงนั้นยังคาคั่นมาอีก

คราวนี้คนฟังหัวใจเต้นโครมๆ ไม่รู้จะตอบอย่างไร ขึ้นตอบ
ไม่คิดจะกลายเป็นทีกหักลงหลุม แต่พอคิดหาคำอธิบายนานไป
อีกฝ่ายจึงตอบเสียเองด้วยเสียงเบาหวิวที่ทำให้คนฟังลมแทบจับ

"คงรักสินะ ไม่รักคงไม่ตามไปถึงเคมอส" เธอว่าพลาง
กลั่นใจไม่ให้น้ำตาหยดออกมานอกเป้า ก่อนจะเปลี่ยนเป็นส่งยิ้มให้
อย่างร่าเริงแจ่มใส

"หญิงไม่เคยมีพี่สาว ไม่เคยรู้เลยว่าพี่สาวจะให้ความรู้สึกดี
อย่างนี้ ขออนุญาตให้หญิงเรียกท่านว่า พี่หญิง ได้ไหม"

เฟรินยิ้มจืดกับคำเรียกที่ออกจะลิเกนั่น

"ผมก็ไม่เคยมีน้องสาว แต่ให้พี่เรียกผมว่าพี่ชายคงจะดีกว่า
พี่หญิงเยอะ พี่หญิงฟังแล้วมันแปลกๆ ชอบกล เรียกพี่เฉยๆ ก็ยังดี
อย่ามีคำว่าหญิงเลยอะ ถ้าเป็นไปได้"

เจ้าหญิงองค์น้อยยิ้มจัน

"พี่หญิงแปลกจริงๆ แต่หญิงชอบ" เจ้าหญิงพูดแล้วหยุดชะงัก
ก่อนจะต่อว่า "ถ้าเป็นพี่หญิงละก็ หญิงรู้แล้วว่าตัวเองควรตัดใจ"

เฟรินแทบร้องครางในใจกับบทสนทนาที่อยู่ๆ ก็วกกลับไป
เรื่องเดิม แต่คิที่เสียงสวรรค์ดังขึ้นมาช่วย

"น้ำนี่เย็นเป็นบ้า นายมานี่สิเฟริน"

เสียงตะโกนเรียกจากทิศทำให้เฟรินรีบเดินลี้ไปหาอย่าง
รวดเร็ว

"นายควรจะเรียกตั้งนานแล้ว" เป็นคำพูดแรกเมื่อเจ้าตัวดี
ได้กลับไปรวมกลุ่มกับเพื่อนๆ

"นายควรหัดอยู่กับผู้หญิงบ้าง จะได้คุ้น" คาโลเปรย

"ไอ้เรื่องอยู่กับผู้หญิง ฉันเป็นอยู่แล้วเพีย" เฟรินแย้ง

"อยู่แบบที่เคยอยู่ กับอยู่แบบควรอยู่ มันคนละเรื่อง" คาโล
ยังเถียง

คิดหัวเราะเมื่อเห็นสีหน้าปั่นยากสุคติของคนถูกสั่งสอน
ก่อนจะถามออกไปว่า

"คุยแบบผู้หญิงเป็นไงบ้าง"

"เลวร้ายสุดยอด" เฟรินอธิบาย "พูดแต่เรื่องรักๆ ใคร่ๆ"
เสริมอีกนิดแล้วควงหน้าก็แคงเรือ ก่อนจะรีบทำสีหน้าให้เหมือนกิน
ยาขมจนคนฟังขยับบรอยยิ้มขึ้น มีแต่คาโลผู้เดียวที่ยังคงวางสีหน้า
ขรึมแล้วพูดด้วยน้ำเสียงจริงจังว่า

"ฝึกๆ ไว้เดี๋ยวก็เป็น"

แล้วสงครามน้ำลายก็บังเกิดขึ้นอย่างสุดจะห้ามปรามได้
จนกระทั่งเฟรินตะโกนโวยวายขึ้นมา

"เฮ้ย! คาโล คิล คูอะไรนี่" สงครามน้ำลายก็พลันยุติลง

"เลือก!" คาโลกล่าว เมื่อมองไปที่แม่น้ำ นัยน์ตาสีฟ้าเริ่มทอ
ประกายครุ่นคิด

คิลเอามือสัมผัสผืนน้ำแล้วยกมาแตะปลายจมูก

"กลิ่นเลือดจริงๆ ฉันว่าไม่ค่อยสู้ดีแล้วละงานนี้" ว่าแล้วคิล
ก็กวาดตามองไปรอบๆ บริเวณ แต่มองไม่เห็นคันเหว "สำรวจกัน
หน่อยมัย"

นัยน์ตาของเฟรินวาวอย่างสนใจ แต่แล้วเสียงตะโกนจาก
โรวนที่ริมฝั่งก็ดังขึ้นก่อน

"แพมาแล้ว ขึ้นมาเร็วเข้า!"

น้ำเสียงที่เค็ดขาดนั้นทำให้ทุกคนรีบปฏิบัติตามทันที

หลังจากที่ทุกคนกลับขึ้นไปบนเกวียน อาเธอร์ก็สะบัดแส้เร่งให้ม้าก้าวไปยืนบนแพใหญ่ จากนั้นแพก็ถูกถ่อให้เคลื่อนออกจากฝั่ง โดยมีคนแคะเป็นผู้นำทาง แพเลื่อนออกจากฝั่งได้ไม่นาน คาโลก็หันไปส่งสัญญาณให้คิลกับเฟรินลงจากเกวียนเพื่อไปเดินยึดเส้นยึดสายค้ำนอก

"ฉันว่ามันน่าจะมียะไรสักอย่าง" คาโลเปิดบทสนทนาทันทีเมื่อพวกเขาออกมาขึ้นนอกเกวียนอีกครั้ง

"นายหมายถึงเลือนั่น" เฟรินเอ่ยแสดงความคิดเห็น

"อืม...เป็นไปได้ไหมว่าใครบางคนอาจคิดฆ่าคนคุมแพตัวจริง แล้วปลอมตัวมาควบคุมแพเสียเอง" คิลว่าแล้วก็หัวเราะเบาๆ เมื่อเห็นสีหน้าของเพื่อนที่เริ่มเครียด "เฮน่า...ฉันก็แค่สันนิษฐาน แคลองคิดดูเล่นๆ เท่านั้นว่าอะไรจะเกิดขึ้นถ้าคนคุมแพนั้นเป็นตัวปลอม แล้วถ่อแพพาพวกเราไปใกล้ๆ วังน้ำวนขึ้นมา"

ไม่ทันขาดคำ กระแสน้ำที่เคยสงบก็แปรเปลี่ยนเป็นน้ำวนรุนแรง กระแสลมพัดกระโชกอย่างกะทันหัน เพียงวูบเดียวเกวียนก็เอียงกระเท่เร่ท่าที่จะร่วงลงไปใต้มัน

"กรี้ดคคคค!!!" เสียงกรีดร้องของเจ้าหญิงวิเวียนนาเนียยาดังขึ้น วินาทีนั้นเองร่างของเธอก็ถูกเหวี่ยงจากเกวียนพลัดตกลงไปในสายน้ำที่กำลังปั่นป่วนและบ้าคลั่ง

วังน้ำวนแห่งเลติสที่บัดนี้พร้อมจะดูดกลืนทุกสรรพสิ่งลงสู่หัวใจกลางแห่งหายนะเบื้องล่าง

"วิเวียน!"

เฟรินร้องตะโกนพร้อมกระโจนลงไปคว้ามือน้อยที่ยื่นขอความช่วยเหลือ จนทำให้คาโลต้องรีบกระโดดเข้าคว้าเอวของเจ้าตัวยุ่งเอาไว้ได้อย่างหวุดหวิดก่อนที่มันจะพลัดตกลงไปในน้ำตามเจ้าหญิงแห่งเวนอลไปอีกราย

"ยุ่งเป็นบ้า" คาโลร้องอย่างหงุดหงิด แม้มือของเขาจะคว้าเอวเฟรินเอาไว้ได้ทัน แต่ก็ไม่สามารถดึงขึ้นมาได้ ในเมื่อมืออีกข้างของเขาต้องจับแพะที่กำลังโยกเยกเอาไว้

อาเธอร์โยนเชือกไปคล้องเกวียนซึ่งกำลังจะถูกคุกลงไปในกระแสน้ำที่กำลังปั่นป่วน แม้รู้ว่าเกวียนกำลังจะแตกเป็นเสี่ยงๆ แต่เขาก็ไม่สามารถทำใจยื่นมองเกวียนและข้าวของจมหายลงไปในสายน้ำโดยไม่ทำอะไรเลยสักอย่าง

โรเวนเริ่มร่ายเวทมนตร์เพื่อประคองแพที่กำลังจะแตก

ขณะที่กลิ่นไปสบตากับเจ้าคนแคะระนำทาง

"คุณท่านายจะเป็นตัวยุ่งจริงๆ ซะด้วย"

คิลเอ่ยยิ้มๆ เจ้าคนแคะระร่างเล็กส่งสายตาวาวมอม แล้วคว้าขวานขึ้นมาเผชิญหน้า

"อย่ายุ่งเรื่องไม่เป็นเรื่อง" คนนำทางเปรยเสียงเหี้ยม "รู้ไหมว่าเด็กต้องอยู่ส่วนเด็ก" ว่าแล้วก็เขวี้ยงขวานไปที่แขนของเจ้าชายแห่งคาโนวาล

"คาโล!"

คิลร้องตะโกนลั่น นัยน์ตาเบิกกว้าง

เฟรินหันไปมองคาโลจนเกือบจะปล่อยมือเด็กสาวที่ยื้อยัดไว้

ให้หลุดไปกับกระแสน้ำ โชคดีที่เสียงกรีดร้องของวิเวียนดึงสติเขา
กลับมาทัน

เฟรินสารถก่อนจะผ่นลมหายใจ เมื่อเห็นขวานปะทะได้
เพียงเกราะที่พ้อมคของเขาสร้างขึ้นในชั่วอึดใจ แต่เมื่อเห็นเจ้าขวาน
ทมิฬยังพยายามจะดันฝ่ากำแพงมนตร์ เฟรินก็ตะโกนสั่งคาโลอย่าง
หงุดหงิดว่า

"ไอ้บ้า! ปล่อยมือนั้นแล้วจัดการมันซะ"

"ให้คิลจัดการ" คาโลตอบสั้นๆ

คิลยืมเข็มมองไปทางคนแคระที่ยังพยายามร่ายมนตร์ อึดใจ
เดียว ร่างของคิลก็ประชิดร่างของคนแคระ ในพริบตาต่อมา เสียง
หวีดร้องของวิเวียนก็ดังขึ้น เมื่อเห็นมือของคิลล้วงเข้าไปควัก
หัวใจสดๆ ของคนแคระออกมา

แล้วเสียงขวานที่ฟังกำแพงเวทมนตร์ ฟ้าคพื้นลงมาที่แขน
ของคาโลก็ดังขึ้น

โครม!

เฟรินถืบคาโลเพราะมันไม่ยอมปล่อยมือเขา แล้วกระโดดลง
ไปในสายน้ำที่กำลังหมุนวนพร้อมวิเวียน

สายน้ำพร้อมจะกลืนทุกสรรพสิ่งให้หายลับ!

นัยน์ตาสีฟ้าของคาโลเบิกกว้าง ฉับพลันเขาก็ปรากฏในมือ
เจ้าชายแห่งคาโนวาล ก่อนถูกเหวี่ยงลงไปที่ใจกลางกระแสน้ำที่กำลัง
ปั่นป่วนบ้าคลั่ง

ท้องฟ้ามีคสนิทลงในบัดดล จนกระทั่งเสียงสายฟ้าฟาดเปรี้ยง
ลงมา

แล้วท้องฟ้าก็กลับสว่างเหมือนเดิมอีกครั้ง...

แต่น้ำวนกลับหายไปราวกับไม่เคยมีอะไรเกิดขึ้น

"น่าเสียดาย...คทานั้น" อาเธอร์เปรยอย่างนิกเสียดาย เมื่อคิดว่าคทาซึ่งเป็นหนึ่งในสามสิ่งวิเศษประจำราชวงศ์คาโนวาล ถูกใช้เพียงแค่นี้คนน้ำวนแห่งเลทิสเท่านั้น ก่อนจะเหลียวมองเด็กหนุ่มสองคนที่กำลังโยนเชือกช่วยลากเฟรินให้กลับมายังแพ

คงต้องประเมินพวกมันใหม่...

คิล ฟิลมัส นักฆ่าที่มีมือไม่ธรรมดาพอๆ กับจิตใจที่เหี้ยมจนน่าตื่นตะลึง กับพอมคคนสำคัญของคาโนวาลที่ใช้เวทมนตร์ได้คล่องแคล่วจนน่าขนลุก

...ความสัมพันธ์ของสามคนนี้ไม่ธรรมดาจริงๆ คนหนึ่ง ลงมือเค็ดขาดเพื่อช่วยเพื่อน อีกคนยอมตายดีกว่าให้เพื่อนบาดเจ็บ และอีกคนถึงกับยอมทิ้งของสำคัญของตนโดยไม่ต้องคิด...

เมื่ออาเธอร์ลากเกวียนกลับขึ้นมาได้สำเร็จ เฟรินกับวิเวียนก็ถูกลากขึ้นมานบนแพโดยสวัสดิภาพ

โรเวนเริ่มทำหน้าที่ถอนแพแทนคนแคระ มุ่งตรงสู่ฝั่งอีกครั้ง

"นายฆ่าไอ้คนแคระแล้วจะไปกันยังไง จะรอให้ถึงฝั่งก่อนก็ไม่ได้" เฟรินค่อว่าคิลอย่างหงุดหงิด เขากำลังพาลเมื่อนึกถึงใครบางคนที่หาเรื่องตายแถมยังเอาคทาไปโยนทิ้งน้ำ

คนถูกว่าชะงัก เลิกคิ้วขึ้นนิดๆ อย่างอารมณ์เสีย

"ก็ใครใช้ให้โง่ไปห้อยต่องแต่งกลางน้ำ"

"ไม่เป็นไรน่า ไม่มีน้ำวนแล้ว แค่เล่นจนถึงฝั่งเราไปกันเองก็ได้" โรเวนโกเล่เกลี้ย ขณะที่อาเธอร์กำลังสำรวจความเสียหายใน

เกวียนอย่างไม่คิดอยากจะยุ่งกับรายการเด็กทะเลาะกัน

"นายก็เหมือนกัน เอาคทาตัวเองโยนลงไปทำไม ไม่รู้จักคิด"
เฟรินหันไปโวยใส่อีกคน

นัยน์คาสีฟ้าของคนฟังฉวยแววเย็นยะเยือก

"เสียคทาของ" เฟรินพึมพำ "เอาคทาฉนั้นโยนไปยังดีเสียกว่า"
คราวนี้เสียงหัวเราะดังจากปากของเจ้าชายน้ำแข็ง ก่อนที่
วาทะจะตามมาติดๆ

"ใช้คทาของขโมย คงเรียกได้แค่ปีศาจโผล่มาจากวังน่าน"

"เรียกปีศาจมาไม่ดีตรงไหน" เจ้าหัวขโมยเถียง

"นั่นสิ น่าจะเรียกปีศาจออกมาจับไอ้ตัวยุ่งกินซะให้หมดเรื่อง
หมดคราว" คิลเสริม

นัยน์ตาของเฟรินวาวับ ก่อนจะยิ้มเยาะ

"เห็นด้วย จับตัวยุ่งอย่างนายสองคนกินซะให้หมดเรื่อง
หมดคราวไปเลย"

"นายสิตัวยุ่ง!" สองเสียงดังเกือบเป็นเสียงเดียว

"นายสองคนสิยุ่ง!" เฟรินยังเถียงอีก ทำให้เจ้าชายคาโลเดิน
หนีไปเพราะไม่อยากจะต่อความ บังเอิญเดินผ่านผ้าแห้งที่อาเธอร์เพิ่ง
จะโยนออกมาจากเกวียน เขาหยิบผ้าแล้วเหวี่ยงไปที่เจ้าตัวกวน แต่
แรงเหวี่ยงมากเกินไปหน่อย ทำให้ผ้าปะหน้าเจ้าตัวยุ่งเข้าอย่างจัง

"หนือย!" เจ้าตัวคนโคนคียะจัดกระโดดคลาเข้าไปวางมวย

"เฮ้ย! คาโล! เฟริน!" คิลร้องห้ามเมื่อนักมวยทั้งคู่ทำให้แพ
ไหวยวบยาบ

"แก่อย่ายุ่ง!" เฟรินร้องตะโกนอย่างหงุดหงิด บอกให้รู้ว่า

เส้นอารมณ์ขาดไปแล้ว

วิเวียนขยับออกห่างจากนักมวยทั้งสอง นัยน์ตาโต คั่นตกใจ
กับภาพที่เห็น

ผู้หญิงของเธอ...กำลังค่อยหน้าเข้าชายแห่งคาโนวาล

4

ประตูปรัก-ประตูปสวรรค์

ขณะเดินทางรวบรวมข่าวของแล้งมุ่งหน้าสู่ประตูใหญ่

สองบานที่มีอักษรปรากฏด้านบนว่า 'เฮฟเวนเกต' และ 'เฮลเกต'

"ใครจะไปประตุนรก"

เฟรินกล่าวด้วยอารมณ์ที่เย็นลงกว่าเดิม แม้ว่าใบหน้าจะบวม เพราะผลจากการต่อยกับใครบางคน ส่วนคนตัวสูงๆ ที่เดินห่างออกไปนั้น ยังมีรอยบวมที่ปากกับรอยขีดที่ตาซ้ายซึ่งเขาฝากเอาไว้ให้ด้วยหมัดหนักๆ โทษฐานที่มันยังไม่เข้าเรื่อง แต่สีหน้ามันเรียบสนิทยิ่งกว่าถูกรีด บอกให้รู้ว่าอารมณ์บูดสุดๆ

"โกโคมบอกว่าขึ้นจากฝั่งจะมีประตูสองบาน ซึ่งเป็นองครักษ์ปากทางเข้าเมือง ประตูบานหนึ่งพูดจริงเสมอ อีกบานพูดเท็จเสมอถามอะไรมันก็ได้แล้วหาทางเข้าไปในเมือง" โรเวนกล่าว

"แล้วจะรู้ได้ยังไงว่าใครพูดจริงใครพูดเท็จ" วิเวียนถาม ขณะที่เฟรินหัวเราะก๊าก แล้วก้าวเท้าไปยืนหน้าบานประตูทั้งสอง

"นายทั้งสองเป็นปากประตูเฝ้าทางไปเคมอสละสิ"

"เปล่าเราไม่ใช่"

"เราไม่ใช่จริงๆ"

เฟรินพยักหน้าหงิกๆ ฉึกยิ้มกว้าง

"คิๆ นั้นใครตอบคำถามถูกใจฉัน ฉันก็จะเข้าประตูนั้นละ มีคนเขาวางกันว่าจ้าวเวิเคสนี่เจ้าเล่ห์ โหดเหี้ยม แต่โง่ ซื่อป้อสุๆ ถึงได้สร้างประตูโง่ๆ อย่างพวกนายสองบานขึ้นมา จริงหรือเปล่า"

"บังอาจ...แกว่าจ้าวเวิเคสอย่างนี้ได้ไง ไม่ใช่"

ประตูอีกบานอ้าอึ้ง ก่อนจะอีกอักตอบออกมาว่า

"ใช้อย่างที่ท่านพูด"

เฟรินหัวเราะลั่นชอบใจแล้วยกดาบผ่าประตูพินาศบ่า ก่อนเดินเข้าประตูที่ตอบรับคำพูดของตัวเองอย่างห้าวหาญ ทำให้คนที่เหลือเดินตามเข้าไปด้วยสีหน้าบอกความเอือมระอาสุคติ

เจ้าหญิงแห่งเวนอลเร่งสาวเท้าเร็วขึ้นเพราะอยากอยู่ใกล้พี่สาวที่ทำให้เธอรู้สึกสบายใจเป็นที่สุด แต่ดูเหมือนว่าชุดเปียๆ ที่สวมอยู่จะไม่เป็นใจ จึงทำให้เธอสะดุดสองสามครั้ง ก่อนจะถลาไปข้างหน้าจนเกือบล้ม ถ้าไม่มีมือของใครคนหนึ่งคว้าเอาไว้ได้

"ขอบคุณ" วิเวียนพึมพำเสียงเบา แล้วสะบัดตัวออกห่างรำลึกไว้ในใจว่าใครคือเจ้าของมือที่ยื่นมาช่วย

"ค่อยๆ เดินเถอะ เเร่งยังไ้ก็ตามไม่ทันเพราะตอนนี้พี่หญิงของท่านกำลังอารมณ์เสีย" เจ้าชายโรเวนบอก ทำให้เจ้าหญิงน้อยเม้มเรียวปากก่อนตอบกลับไปว่า

"ดูจะรู้ใจกันดีเหลือเกินนะคะ" คนแสนงอนเจิดหน้างอง้าใส่

แล้วยกขากระโปรงขึ้น ก่อนเร่งสาวเท้าไปข้างหน้า

"พี่หญิง รอหญิงด้วย"

ได้ผล...พี่หญิงของเธอชะลอฝีเท้าแล้วหันมามอง

"ทำไมพี่หญิงรู้ว่าเป็นประตุนีละคะ" เจ้าหญิงวิเวียนถามขึ้น
อย่างสนใจ

เฟรินขยับรอยยิ้มอย่างอารมณ์ดี "คำถามแรกไง ผมถาม
ว่าพวกมันเฝ้าประตูหรือเปล่า"

"ทั้งคู่บอกว่าเปล่า" วิเวียนทวนความจำ

"ใช่ไหม ทั้งคู่บอกเปล่า ก็หมายความว่าประตูที่โกหกเฝ้า
เส้นทางไปเคมอสไง พอผมถามคำถามที่สอง" เฟรินว่าแล้วหัวเราะ
หึๆ

"งั้นหญิงเข้าใจแล้ว" วิเวียนว่าแล้วยิ้มรอยยิ้มก่อนเปลี่ยน
เรื่อง "หญิงอยากเปลี่ยนชุดจัง"

"ผมด้วย...แต่เดียวโรเวน...เอ๊ย! เจ้าชายโรเวนคงจัดการให้"
เฟรินว่าแล้วยิ้ม พลังกวาดตามองไปสองข้างทางที่เริ่มจะเห็น
บ้านเรือน มีร้านค้าขายของหน้าตาขึ้นและมีผู้คนเดินกันพลุกพล่าน
แว่วเสียงคนครึกดังเป็นระยะๆ

"หิวไหมอะ" เฟรินถามวิเวียน ขณะกวาดตามองแผงขาย
แอปเปิ้ล

"หิวคะ" วิเวียนตอบรับอย่างว่าง่าย เฟรินยิ้มแล้วก้าวเท้า
เข้าไปถาม

"ขายยังงัย" คำถามเรียบง่าย แต่คนขายกลับเลิกคิ้วกวาดตา
มองลูกค้าแล้วบอกราคาที่เจ้าหญิงถึงกับเบิกตากว้าง เนื่องจาก

ราคาแพงกว่าที่คิดสำหรับปลุกแอปเปิ้ลในเวนอลเสียอีก

"อย่าซื้อเลย หึงไม่หิวแล้ว"

เฟรินหัวเราะหึๆ แล้วเดินจากแผงผลไม้ไป สักพักต่อมาก็ยื่นแอปเปิ้ลให้เจ้าหึงคนสวย แล้วตัวเองก็กักค็อกลูกที่อยู่ในมือ

"ขโมย! ขโมย!" เสียงคนขายแอปเปิ้ลตะโกนโหวกเหวกเฟรินหัวเราะหึๆ แล้วขว้างแอปเปิ้ลใส่หัวคนขาย

"เผ่นเจ้าหึง เผ่น!" ว่าแล้วเจ้าคนนอกคอกก็เผ่นหายวับไปในฝูงชนอย่างรวดเร็วสมฉายา...

ทั้งให้เจ้าหึงวิเวียนน่ายามองพี่หึงคนสวยของเธออย่างคั่นตะลึง

"จำไว้ล่ะว่า การสัมภาษณ์คนเข้าเมืองของที่นี่ ขอเพียงพูดจาสุภาพก็ผ่านได้แล้ว เหตุผลจะดีหรือไม่ดีไม่สำคัญ"

คำชักชวนจากเจ้าชายแห่งเจมิโนในคืนก่อนที่จะปล่อยให้แต่ละคนแยกย้ายไปสอบสัมภาษณ์เพื่อทำหนังสือเดินทางผ่านเข้าเมืองเคมอสในวันนี้ยังก้องอยู่ในหัว

แต่ทว่า...สำหรับเฟริน เคอบีโอโร่ ผู้มีฉายาหัวขโมย มีพ่อเป็นนักคัมตุ้น การเปลี่ยนแปลงนิสัยคู่จะเป็นเรื่องที่ยากเย็นแสนเข็ญ

"ชื่ออะไร"

"เฟริน เคอบีโอโร่" เขาเลือกที่จะตอบสั้นๆ เอาไว้ก่อน ขณะกวาดตามองไปรอบๆ ห้องสัมภาษณ์ขนาดเล็ก

"มาทำอะไรที่เคมอส"

"เยี่ยมญาติ" เฟรินเลือกคำตอบที่คิดว่าแจ่มที่สุด ทำให้เจ้าคนแคะชะงัก แล้วเงยหน้าขึ้นมองเด็กหนุ่มตรงหน้าอีกครั้ง

"ญาติที่ไหน"

"พ่อ" เฟรินว่าแล้วยิ้มกว้างขึ้น "พ่อฉัน เหวีเคสแห่งเคมอส"

"ท่านเหวีเคส?" น้ำเสียงของคนแคะสูงกว่าเดิม นัยน์ตาเบิกกว้าง

"ใช่...ไม่ต้องตกใจไป ฉันเป็นคนง่าย ๆ ไม่ต้องต้อนรับแบบมีพิธีรีตองอะไรมากมาย รับราชการเงินไม่คิดฉันรู้ เอาแค่รูปเขียนที่ข้างฝานั่น กับแจกันทองนี้ก็พอ แล้วถ้าฉันเจอพ่อเมื่อไหร่จะบอกพ่อเองว่านายทำงานคียอกเยี่ยมแคไหน"

"ทหาร!" คนแคะร้องลั่น

"ไม่ต้องๆ ไม่ต้องเอาทหารมาต้อนรับ" เฟรินว่าพลางยกมือห้าม

"จำเป็นมาก!" คนแคะเคราคำว่าพร้อมทูปโตะดังโครม "เจ้าจะได้เรียนรู้และไปบอกท่านเหวีเคสว่า ข้าไม่เคยรับสินบนใคร"

เสียงตะโกนสำแดงความโกรธเต็มที่ เฟรินอ้าปากค้างเบิกตากว้าง ทหารร่างสูงกว่าเด็กหนุ่มสองเท่าเดินคู่ๆ เข้ามาในห้อง ไม่นานจะได้ต่อสู้ โช้จากที่ไหนไม่รู้ก็มัดเข้าที่ข้อมือกับข้อเท้า แกรมเจ้าทหารร่างยักษ์ก็ไม่พูดพละม ลากโช้เดินออกไปทันที ไม่สนใจเสียงพรั้งร้องของเจ้าตัวยุ่งเลยสักนิด

"ให้มันไคอย่างนี้สิ"

เสียงคาไลดังขึ้น เมื่อพวกเขาห้าคนออกมาจากประตูที่หนึ่ง

เตรียมตัวลงเรือไปตามแม่น้ำสายหนึ่ง แล้วร่างของเจ้าตัวย่างถูกดัน
ออกจากประตูที่สอง เพื่อลงเรือไปแม่น้ำจองจำ

"บอกแล้วว่าให้พุดีๆ" โรเวนเอ่ยด้วยสีหน้าเคร่งเครียดจน
ทำให้เฟรินหน้าเจ๋อน

"ก็ใครจะไปรู้ว่าข้าราชการที่นี่ซื่อสัตย์" เฟรินพึมพำ

"นายไปติดสินบนคนสัมภาษณ์รี" อาเธอร์อุทาน แล้วร้อง
สบดเสียงดัง

"เปล่าๆ แค่เล่นเส้นเล่นสายนิคหน่อย นึกว่าชื่อเอมิเคสจะ
ขายได้"

คาโลฟังแล้วถึงกับยกมือขึ้นกุมขมับ ขณะที่คิดเริ่มหัวเราะหึๆ
โรเวนกำลังเครียด ส่วนวิเวียนพึมพำเบาๆ

"พีห์ญิง"

เจ้าตัวยุ่งยักษ์ไหล่ ยกนิ้วขึ้นดูแผลเป็นไต้ตา ก่อนจะผินยิ้ม
ออกมา

"เดินทางไปกันก่อน แล้วค่อยหาทางติดต่อกันข้างหน้า"

"จะให้ทำแบบนั้นได้อย่างไร ลาเวนฝากฝังเธอเอาไว้ บ้าจริง"
อาเธอร์บ่นด้วยอารมณ์หงุดหงิด ขณะที่โรเวนถอนหายใจกับสิ่งที่
เกิดขึ้น

"ฉันจะทำสงครามกับพวกนี้ที่นี้แหละ" เฟรินเปรยด้วยรอยยิ้ม
เจ๋อนๆ ก่อนจะหัวเราะแหย่ๆ แต่วินาทีต่อมาเขาก็กลับเป็นฝ่าย
ปฏีเสอเสียเอง "อย่าดีกว่า"

"เรือพร้อมแล้ว จะไปหรือเปล่า" คนแกระที่ยืนอยู่ใกล้โรเวน
เร่ง ทำให้ผู้ทำหน้าที่คัดสินใจเริ่มลังเล

"แกก็เหมือนกันไอ้หนูเจ้าชาย จะไปหรือยัง" เสียงหัวเราะเยาะดังขึ้นมาจากผู้คุมทางฝ่ายเฟริน "แกนี่ละน่า จะโกหกก็ให้มันแบบเนียนหน่อย ท่านเอวิเคสไม่มีลูกเป็นเจ้าชาย มีแต่เจ้าหญิงรู้ไว้ซะด้วย" ว่าแล้วเจ้าคนแคะเคราแดงก็หัวเราะเสียงดัง เล่นเอาคนที่รอขึ้นเรือฝั่งโน้นกับคนแคะที่อยู่ไม่ไกลพากันหัวเราะรับกัน ครั้นเกรงไปหมด

"นั่นสิ จริงด้วย" เฟรินผสมโรงแล้วแสวงถอนหายใจเสียงดัง เจ้าหญิงวิเวียนตะลึงอีกรอบกับพีหญิงคนสำคัญของเธอที่ยังอารมณ์ดี หัวเราะร่วมผสมโรงกับเจ้าพวกนั้นหน้าตาเฉย รวมทั้งอีกคนที่ป็นนักฆ่าซึ่งยืนอยู่ไม่ห่าง

"ทำอะไรไม่รู้จักคิด" เสียงบ่นพึมพำดังมาจากเจ้าชายแห่งคาโนวาล ผู้ถอนหายใจก่อนจะก้มลงคว้ากระบี่ที่วางไว้บนพื้นข้างตัวขึ้นสะพายไหล่ แล้วหันไปสบตากับคิลที่กำลังยิ้มมาให้ ก่อนตะโกนเรียกเจ้าคนแคะเคราแดงผู้คุมนักโทษ

"นี่...นายชื่ออะไรนะ" เสียงตะโกนถามที่ดังขึ้นนั้น ทำให้คนแคะซึ่งกำลังลากโซ่ที่ล่ามเฟรินอยู่หยุดชะงัก

"ฉัน?"

คนแคะทวนคำแล้วหรีดเล็กๆ ของตนมองเจ้าหนุ่มมามากจนหมดมันไส้ จากนั้นจึงก้าวเท้าเดินเข้าไปหาที่ริมรั้ว แล้วเอ่ยคำยืยวนหาเรื่อง

"เจ้าหนู...โกรธที่ฉันจะเอาเพื่อนแกไปส่งเมืองยักษ์หรือไง ขอโทษ ฉันแค่ทำตามหน้าที่" น้ำคำโอ่ตัวสุดๆ "ที่นี่ใครๆ ก็เรียกฉันว่า เรคเคอร์"

"อ้อ! เรคเคอร์" คาโลทวนคำพร้อมกับกำหมัดหนักๆ อัดกระแทกครึ่งปากครึ่งจมูกของเจ้าคนแคะตรงหน้า ทำให้ร่างเล็กกระเด็นไปกระแทกกับก้นหินด้านหลังคังพลัก แล้วเสียงเอะอะไวววายก็ดังลั่นไปทั่วทั้งลาน เมื่อเลื้อยทะลักจากปากและจมูกของเรคเคอร์จนเจ้าตัวแทบทรงตัวอยู่ไม่ได้

"แก...แก!" เรคเคอร์ร้องไวววาย

"โทษพอส่งไปเมืองยักษ์ไหม" เจ้าชายแห่งคาโนวาลเอ่ยถาม

"แก!" เรคเคอร์ยังร้องไม่เลิก

"หรือว่ายังไม่พอ" คาโลถามอีกครั้งก่อนกระโดดข้ามรั้วไปยังฝั่งตรงข้าม นัยน์ตาคู่สวยจึงสบกับดวงตาของเรคเคอร์อย่างสื่อความหมายชัดว่า เขายินดีลงมือซ้ำอีกครั้งเพื่อเพิ่มโทษให้ตัวเอง และนั่นเองถึงเป็นเหตุให้เรคเคอร์ต้องรีบร้องเสียงหลงเมื่อร่างสูงของคาโลอย่างสามขุมเข้ามาจนชิด

"พอๆ...พอแล้ว ไ้บ้า ไปขึ้นเรือ อยากไปนักรักก็ไป แล้วแกจะต้องเสียใจ!" สุดท้ายเรคเคอร์ก็ทำได้แค่ส่งเสียงข่มขู่ใส่เจ้าคนหมัดหนักที่ก้าวเท้าสวบๆ ผ่านหน้าไปหาเพื่อน

"ไอ้ประสาท" เฟรินคำแทนคำขอบคุณ "แกจะมาทำบ้าอะไรของแก"

"เรื่องของฉัน" คนยังไม่คลายอารมณ์โกรธจากเมื่อวานตอบสั้นๆ แล้วกระโดดลงเรืออย่างไม่สนใจใยดี ปล่อยให้อีกฝ่ายแสร้างทำเป็นหงุดหงิดบึ้งหน้าทั้งที่กำลังสบายใจอย่างที่สุด

บทนำ

ข้าแต่พลังมหาเวทมนตร์คำอันยิ่งใหญ่ โปรคประธานพละกำลัง
แกข้า บันดาลให้ความมีดวงกลืนกินแสงสว่าง ให้เสียงโอดครวญจรร้องรำ
ระงม ให้ความวิบัติแผ่ไพศาล สาปผืนดินให้มีแต่ความแห้งแล้ง สาปท้อง
ทะเลให้ปั่นป่วนบ้าคลั่ง บันดาลคลื่นยักษ์กลืนกินหมู่ชีวิต ให้ฝนเลือดจง
ชะอาบทาทั่วทั้งผืนแผ่นดิน แปรสรวงสวรรค์นามเอเคนคืนสู่โฉมเดิมนาม
นรกภูมิ

ข้าแต่เจ้าพญามารแห่งใจอันยิ่งยง โปรคประธานพลังอำนาจ
ควบคุมจิตใจเหล่ามนุษย์ตัวจ้อยผู้หาญมาลองฤทธิ์ คลบันดาลให้ความ
เกลียดชังจงทบทวี ให้ความทุกข์ยากแผ่ขยายทุกหย่อมหญ้า ความสิ้นหวัง
เบ่งบานเรื่องอำนาจ จุกประกายไฟแห่งสงครามเพื่อบูชาเทพเจ้าแห่งความ
ตาย

เสียงสาปแห่งมหามนตร์คำดังพร่ำกว่าสามวันสามคืน นับแต่คืน
วันที่บังเกิดสุริยุปราคา เสียงโหยหวนที่ร่ำร้องจากผืนแผ่นดินทุกหนแห่ง
ในเอเคน ไม่มีใครรู้ว่าถ้อยคำสาปประหลาดมีแหล่งที่มาจากที่ใด สิ่งเดียว
ที่รู้มีเพียงว่า...นับแต่สิ้นสุดเสียงถ้อยคำสาปนั้น คือวันสิ้นสุดความสงบแห่ง

เอเคน

เริ่มต้นจากฝนเลือนลัดหาใหญ่ที่หลังเทอย่างไม่ทันตั้งตัวสามวันสามคืน มันเป็นฝนเลือนลัดที่ร้อนราวกับลาวาเดือด เผาที่นา แหล่งอาหาร และพื้นดินอันอุดม ไม่ทันข้ามคืนเหลือไว้ก็เพียงผืนดินอันแห้งแล้ง แม่น้ำอันชุ่มชื้นกลายเป็นแม่น้ำพิษ ท้องทะเลอันสงบพลันกลับบ้าคลั่ง ถ้าโถมบ้านเรือน ฉีกคร่าสรรพชีวิต

มันเป็นความวิบัติที่จุใจรวดเร็ว ตั้งตัวไม่ติด ชั่วเวลาเพียงสองเดือน ดินแดนในเอเคนก็เหลือเพียงหนึ่งในสามที่ยังอุดมพอดำรงชีพ สองในสามแปรสภาพเป็นดินแดนแห่งความรกร้าง ทั่วทุกแห่งหนบังเกิดแต่เสียงคร่ำครวญของความทุกข์ยาก

และนี่คือ...จุดเริ่มต้นของบทลำนำแห่งสงคราม

1

ของวิญจากพ่อ

"จะกินนาย มันต้องเริ่มจากตีม้า"

คนพูดว่าอย่างใจเย็น ขณะขยับหมากบนกระดานให้เดินไปกินม้าศึก โดยที่นั่นศาคู่สนี้ศาลาฉายประกายยิ้มแยมเมื่อมองไปยังสีหน้าท่าทาง ฮีตักของคู่ต่อสู้เบื้องหน้าที่ยังไม่ยอมถอยใจ

"ยุคนี้มันยุคของบิชอบ มีแค่บิชอบก็กินเมืองได้" อีกฝ่ายย้อนอย่างวางภูมิ ทั้งที่คิ้วเข้มเริ่มขมวด มีเหงื่อซึมขึ้นบนศีรษะล้าน

"หือ...บิชอบกินเมือง" คนฟังทวนคำพลางหัวเราะ พลาญยกมือไล่แผลเป็นใต้ตาซ้ายบนดวงหน้าใสๆ ที่คู่เกือบจะสวຍอย่างเผละเผละ "นั่นมันต้องคู่ก่อนว่าบิชอบพ่อแน่แท้ไหน"

"แน่พอจะกินเมืองแก็ไค้แก๊วกัน" คนเป็นพ่อย้อนขำบ ก่อนประกาศศึก "รุก"

คนที่หมากถูกบุกโคลงหัวไปมาแล้วหัวเราะหึๆ ขณะโยกคิงหลบอย่างอารมณ์ดี ก่อนส่งคำยั่วเข้า

"บุก บุก บุก ระวังเถอะนะ ฉันทะหลบหลังพ่อ"

"ซิชะ! จะหลบหลังข้า รู้ไหมว่าแกเป็นใคร...แล้วข้าเป็นใคร ไอ้ลูกหมา"

เจ้าลูกหมาหัวเราะเหี้ยๆ ก่อนยั่วแสบเข้าไปอีก
"พ่อก็เป็นขโมย ส่วนฉันก็ทายาทคนสำคัญของเคมอสกับบารามอส"
คำยั่วนั้นเล่นเอาคนเป็นพ่อสะอึกอึก ก่อนส่ายร่ายยิ้มแล้วย้อนว่า
"โง่แล้วยังไม่รู้ตัวว่าโง่ เกิดเป็นคนนะมันต้องรู้จักประเมินกำลัง
ตัวเอง ไม่รู้จักตัวเอง อยู่ที่ไหนมันก็ไม่มีความสุขหรอกวะ ทายาท
คนสำคัญ ฮี! เคี้ยวแจะทุกซ่นน้ำตานองหน้า"

คนฟังหัวเราะขบขัน แต่คนที่ได้ยินเสียงหัวเราะกลับตัวตาไปมอง
อย่างจริงจังชั่วแวบหนึ่ง ก่อนจะคว่ำหมักแล้วส่งเสียงบุกถัน

"จุก!"

"เอาจริงนะ" เฟรินย้อนถาม พอมาคัสส่งสายตาเขม่นๆ เข้าให้
ทายาทหัวขโมยแห่งบารามอสก็ส่งเสียงจ๊วๆ ที่ลำคอ ก่อนขยับม้าไปกิน
บิชอบตัวบุกหน้าตาเฉย

"เฮ้ย! เคี้ยวสิ" คนเป็นพ่อร้องเสียงหลง เอ๋อ่มือไปคว่ำหมับจับ
มือที่เตรียมยึดตัวมาก นัยน์ตาคู่เข้มตัวคั่นมามอง พอประสานตากัน
เข้า เลยถอนใจเฮือกเมื่อลูกชายยิ้มเปลอย่างกวนโมโห แถมพอกวาดตา
มองกระดาน สุดท้ายทำได้อย่างเดียวคือล้มมันซะเลยเพราะไม่มีทางสู้

"เกม เกม เกม เลิก!"

เสียงประกาศชัดจากนายมาคัส เคอเบอโร่ เคอะทีฟ ออฟ
บารามอส เมื่อผลการเดินหมากสุดท้ายผู้ถูกชายจอมกะล่อนตรงหน้า
ไม่ได้ เจ้าตัวส่ายบงกชียิ้มกว้างบอกอารมณ์อย่างเคยนิสย สภาพท่าทาง
กวนโมโหไม่ต่างไปจากเดิมเลยสักนิด ทั้งที่ฐานะของมันในปีนี้นับกับปีที่แล้ว
ต่างกันราวฟ้ากับเหว

เฟริน เคอเบอโร่ หัวขโมยแห่งบารามอส เด็กหนุ่มหัวขโมย
ซึ่งในปีที่แล้วที่เขาส่งเข้าโรงเรียนพระราชแห่งเอคินเบิร์ก แต่ช่วงเวลา
ข้ามปี จากหัวขโมยก็กลายกลับสู่ฐานะเดิม ที่เป็นถึงเจ้าหญิงเฟลิโอน่า

แห่งเคมอส แต่โชคชะตากลับเล่นตลก ให้คืนสู่ความเป็นเจ้าหญิงไม่ได้ ท้ายสุดก็เป็นได้แค่เด็กหนุ่มที่บารามอสยังไม่กล้ารับรองฐานะ เลื่อนให้เป็นเจ้าชาย

"พ่อฝีมือตกไปเยอะ" เฟรินเอ่ยพร้อมขยับมือเก็บตัวหมากรุกในกระดาน

"วะ เพราะแกล่เล่นฉันทึ่เผลอหรรอก" มาคัสแย้งแล้วยกนิ้วขึ้นถูจมูก

"ทีเผลอ?" เฟรินว่าพลางแยกเขี้ยวนิคๆ "อย่าบอกนะว่าพ่อคิดอะไรพิเรนทร์อีก บอกซะก่อนนะว่าวคนี้ไม่เอาแล้วนะ แผนขโมยเจ้าชายเจ้าหญิงอะไรนั้น ขอทีเหอะ สยอง"

"ขโมยเจ้าชาย..."

มาคัสทวนคำพร้อมเหลือบตามองเจ้าคนขี้นก่อนจะมีท่าทีครุ่นคิด และภาพคนเป็นพ่อที่ป็นหน้าเคร่งนั้นเล่นเอาเฟรินต้องลอบถอนหายใจ และอดไม่ได้ที่จะนึกเสียวปนน้ำพร้อมตั้งความหวังว่า อย่าให้คนตรงหน้าคิดอะไรชวนปวดหัวขึ้นมาอีก

เพราะทันทีที่เดินทางออกจากเคมอส พ่อมาคัสก็มารอรับอยู่ที่เมืองหน้าด่านราวกับรู้ว่าเธอจะกลับออกมาเมื่อไร สุดท้ายแผนการจะแะไปเที่ยวบ้านของคิลช่วงปิดเทอมจึงล่มไปโดยปริยาย และต้องกลับมาติดแหง็กกับพ่ออยู่ที่ชายแดนเอคินเบิร์ก

"ขโมยเจ้าชาย...เฮ้อ!" เฟรินร้องแล้วเอนตัวพิงผนังหินด้านหลังอย่างเบื่อหน่าย "เรียกลมได้ลม เรียกฝนได้ฝน เหลวไหลทั้งเพ" เจ้าตัวเริ่มบ่น ซึ่งเสียงบ่นนั้นเรียกให้มาคัสตัวคั่นย่นตามามอง

"แะจะบ่นทำซากอะไร"

"ก็จริงนี่พ่อ ถ้าเรียกลมได้ลม เรียกฝนได้ฝนจริง ฉันทับพ่อจะมาชุกนอนโรงแรมซังกะบิ้วยนี้ทำซากอะไร ขนมปังนี้ก็แข็งปาหัวหมาแตกได้"

ไม่ว่าเปล่า เจ้าตัวหยิบเอาขนมปังแท่งยาวที่ทิ้งแข็งทั้งหนามาเคาะ

โตะดังป๊อๆ

"ยุคนี้มันข้าวยากมากแพง" มาคัสแย้งอย่างไม่สนใจ พลงยก ถ้วยน้ำชาร้อนข้างตัวขึ้นมาจิบ "อีกอย่าง ใครทะเล่ถึงให้แกแปลงโฉม ไม่สำเร็จ ส่งตัวไปแปลงร่างในเคมอสก็คันคว้าน้ำเหลว"

คำก่อนและประโยคหลังเล่นเอาคนดูว่าชักสีหน้าปูเลี่ยน ก่อนจะหักขมมบึงแบ่งเป็นสองท่อนแล้วเลือกกัดกร่วมเข้าที่ส่วนนิมด้านใน โดยไม่มีเค้ารชานิกุลหลงเหลืออยู่เลยสักนิด จนทำให้มาคัสถึงกับลอบถอนหายใจเบาๆ แล้วบวกลบคูณหารในใจ ชักนึกเป็นห่วงบารามอสอย่างอดไม่ได้

เจ้าชายแห่งบารามอส

เวอร์กรม!

ถ้ามันเป็นเจ้าหญิง ไม่ต้องเอาอ้วมมาก แค่อะไรตัวรอดได้ก็เหลือกินเหลือใช้ แต่ถ้ามันเป็นเจ้าชาย ญูไม่ได้ บุนไม่รอด มาคัสไม่ให้ ใจไม่รัก... งานนี้ไม่บารามอสก็เคมอสคงได้คืบคาคี

แสงตะวันแผดกล้าในยามเที่ยงฝ่าโหมอกหนาที่ปลงกระทบบันอิฐ

แดงที่ปูลาด สองข้างทางในตลาดเมืองเอดินเบิร์กยังคงคึกคักและคลาคล่ำไปด้วยผู้คนไม่ต่างจากสมัยก่อน แม้ว่าเอเคนินยามนี้จะยังเข้าสู่ยุคข้าวยากมากแพง ชนิดที่นานาประเทศต้องเผชิญทั้งภัยสงครามและภัยธรรมชาติ แต่เอดินเบิร์กภายใต้การดูแลของมหาปราชญ์เลโมอี กลับยังคงรักษาความสงบร่มเย็นได้อย่างน่าทึ่ง

องหลากสีสนของประเทศไทย ประดับประดาตามร้านรวงสองฝั่งฟากถนน เสียงประกาศป่าวร้องโฆษณาสดแลกแจกแถม ต้อนรับเทศกาลเปิดภาคเรียนของโรงเรียนพระราชทานเพิ่มความคึกคักให้หัวเมืองเป็นประจำทุกปี ภาพร้านรวงสองฟากฝั่งสร้างความตื่นตาตื่นใจให้เฟริน

ได้ไม่ต่างจากในปีก่อน โดยเฉพาะร้านสัตว์พาหนะพระราชามีมังกรใหญ่ น้อยติดป้ายลดราคาแข่งกันอยู่หน้าร้าน มันชวนให้อดผืนหวานไม่ได้ว่า บางทีปีนี้อาจได้มีสิทธิ์เปลี่ยนจากเจ้าม้าทรงโรซี่เป็นมังกรหนุ่มรูปหล่อราคาย่อมเยาให้สมศักดิ์ศรีว่าที่เจ้าชายแห่งบารามอส

จากนั้นจึงหันไปสบตากับเจ้ามังกรคอกไม้ที่ลือชื่อว่าเป็นลาคณิกหนา หน้าร้านขายสัตว์เลี้ยง และราวกับคนเป็นพ่อจะรู้ทัน จึงได้เร่งฝีเท้าเร็วขึ้น พร้อมส่งเสียงเข้มๆ

"รายการปีใหม่ของแกมีอะไรบ้าง"

คำถามที่คงเข้าหูทำให้เฟรินรีบความหากระดาษรายการชื่อของที่ทางโรงเรียนพระราชาก็คนมาส่งให้ตั้งแต่ย่างเท้ากลับเข้าสู่เมืองเอดินเบิร์ก

"ตำราพิชัยสงครามหนึ่ง โดยขุนซือขงเบ้ง แห่งเล่าก๊ก ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับรถศึกแห่งพระราชา โดยพันเอกแซปเบอร์ กอนซาเลส..." เฟรินเดินไปอ่านไป แต่ไม่ทันจะอ่านจบ มาดัสก็คว้ากระดาษไปกวาดตาอ่านอย่างลวกๆ ก่อนสาวเท้าตรงเข้าร้านขายหนังสือเก่าร้านเดิมกับเมื่อปีก่อน ทำให้ความหวังริบหรี่ของเจ้าชายคนเก่งแห่งบารามอสพังราบเป็นหน้ากลอง จนต้องถอนหายใจออกมา แล้วเดินตามคนเป็นพ่อเข้าไปข้างในอย่างว่าเง่าย

พอเจอเจ้าของร้านเจ้าเก่าคนเดิม มาดัสก็ยื่นใบรายชื่อหนังสือให้เมื่อตกลงราคาเสร็จสรรพก็นัดเวลากลับมาเอาหนังสืออีกครั้งชั่วคราวให้หลัง แล้วเจ้าตัวก็เดินฉับๆ นำออกไปที่ร้านขายของเบ็ดเตล็ดคว้านใหญ่ที่ตั้งอยู่ข้างๆ ภายในร้านยังคงคึกคักเนื่องแน่นไปด้วยผู้คน พอเข้าไปถึงคนเป็นพ่อก็รีบออกคำสั่งกำชับ

"แกรรออยู่แถวๆ นี่ละ"

พุดจบเจ้าตัวก็หายวับเข้าไปหลังร้าน ส่วนเฟรินก็เดินตรงไปดูคทา

ที่คั้งเรียงรายอยู่ไม่ห่าง เพราะคทาอันเก่าของเธอแม้จะไม่ค่อยได้แตะแต่สภาพของมันก็แย่เต็มทน จากเดิมที่เป็นแค่ทากัยคแบคเตอร์ ถึงจะถูกเอามาเล่นแร่แปรธาตุโดยเจ้าชายแห่งคาโนวาลจนพอจะมีฤทธิ์ขึ้นมาได้บ้าง แต่เนื้อไม้ก็ไม่แข็งแรงพอจะรองรับเวทมนตร์ได้ สามวันก็สีวันไข้ ทำท่าเหมือนจะหักอยู่วันละสามเวลา

มันสมควรจะเปลี่ยนได้แล้ว

ก็มันเหมาะสมที่ไหนกัน กับคนในตำแหน่งทายาทแห่งเคมอสกับบารามอสอย่างเขา

แต่จะเอาอะไรไปกลี๋ยกล่อมพ่อนี้ดียังเป็นปัญหา เธออยากได้คทาใหม่ แบบไหนไม่เกี่ยง ไม่ต้องขนาดรุ่นใหม่อะลู่ค้อย่างที่คนขายในซुकปราชญ์กำลังโฆษณาชวนเชื่ออยู่นั่นก็ได้

แต่ที่ราคาถูกหน่อย...

เฟรินกวาดตามองคทาขนาดพอเหมาะมือที่วางเรียงรายอยู่เบื้องหน้า ราคาที่คั้งป้ายเอาไว้ขั้นต่ำก็ปาไปเป็นตัวเลขสามหลักปลายๆ อย่างน่าหวาดเสียว

แต่ถึงอย่างนั้นก็อดไม่ได้ที่จะหยิบเจ้าคทาสีน้ำตาลเข้ม ปลายฟู่สีแดงขึ้นมาแหว่งไปแหว่งมา

น้ำหนักเบากำลังเหมาะมือ ไม่ใหญ่ไม่เล็ก

เหลือบมองไปยังอีกอันที่วางเคียงอยู่ไม่ห่าง ดูเฉินๆ ไม่ต่างกันตรงไหน นอกจากสีไม้อ่อนกว่าหน่อย แล้วฟู่เป็นสีขาว แต่ราคาสีค้นฟุ้งผิดกันไปกว่าร้อยครวณ

เฟรินย้ายคทาในมือขวาไปไว้มือซ้าย ก่อนหยิบอีกอันขึ้นมาถือไว้มือขวา คิ้วเข้มเริ่มขมวด ควงหน้าเริ่มยุ่งนึญๆ อย่างใช้ความคิด พลันเสียงหนึ่งก็ดังขึ้นข้างๆ

"อันซ้ายทำจากไม้เรคฟอกซ์ ปลายฟู่เป็นขนฟีนิกซ์ สลักลายโดย

คนกระเผ่าคาร์ก ส่วนอันขวาทำจากไม้ฉลุรูปห้าร้อยปี พู่จากขนหาง
ยูนิคอร์น ลงมนตร์โดยแม่แมคจากสโนว์แลนด์"

"โร เซวาเรส" เฟรินออกนามเมื่อเป็นนัยน์ตาไปเห็นดวงหน้า
เพื่อนเก่าที่มายืนข้างๆ ตั้งแต่เมื่อไรไม่ทราบ

เด็กหนุ่มดวงหน้าใสผิวสีอ่อน เจ้าของทรงผมหน้าม้า นัยน์ตาสีเขียว
ที่แสนคุ้นเคย ดวงตาคู่นี้ฉายประกายรอบรู้เกินวัย บวรรอยฉลาคเจ้าเล่ห์
ร้ายที่ทำให้คนมองรู้สึกร้อนๆ หนาวๆ อย่างไม่มีเหตุผลอยู่เรื่อย โดยเฉพาะ
บัดนี้เมื่อนัยน์ตาคู่นั้นกวาดมองดวงหน้าของเธอตรงๆ ก่อนจะมอ่งต่ำลง
ไปกว่าคอแล้วตัวคืบขึ้นมาตำแหน่งเดิมอีกครั้ง พร้อมรอยยิ้มประหลาดที่
ปรากฏบนใบหน้า

"ปิดเทอมเป็นไงบ้าง" เฟรินเอ่ยทักก่อนแก้เก้อ

คู่กรณีขยับรอยยิ้มรับมุก

"ก็งั้นๆ" โรเอ่ย แล้วหยิบคทาอีกอันยื่นให้ พร้อมแนะนำว่า
"อันนี้ดีกว่า"

เฟรินวางคทาในสองมือลงแล้วเอื้อมมือไปรับคทาอันที่โรส่งให้

"ไม่เห็นจะต่างกันตรงไหน" ปากว่าไปโน่นทั้งที่นัยน์ตาคู่นี้ตาล
มีประกายระยับถูกใจ

"เลือกคทาต้องใช้จิตสัมผัส" โรเอ่ย "ไม่มีใครเค้าใช้คาคุมือคลำ"
คำชี้แจงทำให้คนฟังตัวดีถึงกับหัวเราะขัน ยกคิ้วแฉลบ หมุนคทาในมือไปมา

"คาคุมือคลำมันนิสัยส่วนตัวของขโมยไว้อย่าง แก่ยาก มีคาไม่เอาไว้ดู
มีมือไม่เอาไว้คลำ ฉันทงต้องเลิกอาชีพขโมยเปลี่ยนไปเป็นขอทาน" ยวน
เสร็จเจ้าคนช่างขำก็สะอึกเฮือก เพราะขอทานตรงหน้าคันเอามือวางแหมะ
ลงบนอกเธอหน้าตาเฉย ลูบขี้้นลูบลงทำให้คนถูกลูบขนลุกชู่ ยืนค้ำแข็ง
เป็นหิน ขณะมือที่จับคทาเริ่มสั่นระริก ส่วนเจ้าคนที่ละมือออกกลับยิ้ม
ละไมแต่คู่เจ้าเล่ห์

"ถ่อไปตั้งไกล ก็ไม่น่าคว้าน้ำเหลวเลยนี่น้ำ เสียเวลาแย่"

คำพูดแฝงนัยทำให้คนฟังต้องกลืนความโกรธลงคอ แยกเขี้ยวแล้วเปลี่ยนเป็นหัวเราะหึๆ ก่อนว่าเสียงเข้มๆ กลั้วหัวเราะ

"สู้รู้" เปรยเสริจกับลิ้ฟกลับเข้าให้ "รู้สารพัดเรื่อง แล้วรู้หรือเปล่าว่าเจ้าชายรัชทายาทของทริสทอร์นี้อยู่ที่ไหน" คำหยอกลอยๆ แต่ได้ผลชะงัด เพราะร่างของคนรอบรู้เกร็งขึ้นฉับพลัน จนทำให้เฟรินหัวเราะหึๆ กับความคิดถูกใจเหลือหลาย...จะเล่นงานคนอย่างนายเฟริน ยังห่างกันอีกหลายขุม

แต่นายโร เซวาเรส เคอะเบกการ์ ออฟทริสทอร์ก็ยังคงรักษาความนิ่งไว้ได้ ก่อนเปลี่ยนเรื่องพูดหน้าตาเฉย

"ตกลงเป็นไง เหมาะมือไหม คทานี่ทำจากไม้ไกลเคนเกตหนึ่งพันปีลงมนตร์โดยคนแคระแห่งเคมอส พู่จากขนหางของฟีนิกซ์"

คำแนะนำนั้นทำให้เฟรินหัวเราะเบาๆ แล้วโยนคาไปมาทดสอบความเหมาะสมมือตามเสียงยุ

"เยี่ยม" ไม่ว่าเปล่ายังคงไปคงมาอย่างคล่องแคล่ว

"สองพันครวน์"

คทาสะคุคกิกตามลมหายใจที่ขั้ควูป แทบพลัดหลุดจากมือคนมือกาบ และหัวใจแทบหล่นฮวบลงไปใต้ตาคุ่ม

สองพันครวน์ คันทะลึ่งมายุให้ลองคง

เฟรินแยกเขี้ยวให้เจ้าคนแนะนำที่ยังคงทำหน้าที่เฉยไม่รู้ไม่ชี้ แต่ไม่ทันที่เธอจะเล่นงานมันกลับ พลันคทาทั่วทั้งร้านก็พากันส่องแสงสีทองสว่างวูบวาบ รวบรวมเป็นการต้อนรับการปรากฏตัวของใครบางคนที่ย่างเข้ามาในร้าน

"นางพญาแห่งเอเธนส์"

เฟรินเปรยยิ้มๆ อย่างอารมณ์ดี พลาทอคตามองร่างของสตรีสาวมาคนางพญา ยามที่เอื้องย่าง แผ่นหลังของหล่อนตรงแนว รวากับมีไม้

มายึด ส่วนลำคอเชิดกระหงเสียชีวิตยิ่งกว่ามีนอคมายัน หางตาของเจ้าหล่อน
ตัวคอมองมาที่เธอเพียงชั่วแวบ ฉายแววรังเกียจ ก่อนจะมองเลยผ่าน

หล่อนคงจำได้ว่าในหมากกระดานเกียรติกัยศปีก่อน เขาเล่นงาน
หล่อนจนหมดท่า

มันช่วยไม่ได้ เธอระเห็จไปเป็นเบี้ยควบคนเดินหมาก ส่วนหล่อน
รับตำแหน่งเป็นคิงของปราสาทขุนนางที่เธอต้องจับเคียว แต่เรื่องต้องมา
เป็นศัตรูกับสาวงามนี้ไม่ใช่รายการณคของเธอเลย ให้ตายสิ!

เสียงคำถามฮือฮาในร้านเริ่มคังระงมด้วยคำถามเดียวกับที่เธอเคย
สงสัยเมื่อปีก่อน คำถามเกี่ยวกับแสงสว่างจากคทา เฟรินขยับรอยยิ้มก่อน
เขยิบเข้าไปใกล้คนที่เคยให้ความกระจ่างกับเธอในปีที่แล้ว

"ไม่แพ้แสงเพราะสัมผัสอำนาจของคนมีพลัง" เฟรินเปรย แต่
นัยน์ตายังจับอยู่ที่ร่างนางพญาคณงามที่ยืนโคศเค่นอยู่ในร้านอย่างไม่
วางตา "แต่หล่อนไม่เห็นจะเก่งสักเท่าไร"

"รู้ได้ยังงี้ว่าไม่เก่ง" รอย่น ตามองพินิจทหาอันหนึ่งที่คนเลือกมา
ถือไว้ในมือ

"ปีที่แล้วแม่คุณสู้กับนาย รบกันไม่กี่น้ำก็ถูกคว่ำคาสนาม"

"ห่านาที" ไรตอบยิ้มๆ เฟรินคิดนิ้วเปาะ แต่ปากเประยิ่งกว่า มัน
ว่าไปเรื่อย

"ถ้าเก่งจริง ใครที่ไหนจะจ่อย่างงั้น"

คนฟังแยมรอยยิ้มน้อยๆ ก่อนเอ่ยด้วยน้ำเสียงเรียบๆ

"นั่นสิ แล้วนายว่าระหว่างนายกับฉัน นานเท่าไรถึงจะรู้ผล"

เอื้ออ!

คนถูกทักกลับแทบสาลักน้ำลาย ก่อนเปลี่ยน มาเป็นหัวเราะขำ

"นั่นมันต้องขึ้นอยู่กับว่านายจะแข่งอะไร แข่งมือเบาคินเบา แข่ง
ก็รอบฉันทันนะ แต่ถ้าให้แข่งขอกะตังค์ ให้ตายฉันทันก็งู้นายไม่ได้"

จริงไหม นายเคอะเบกการ์"

สิ้นเสียงสัพยอก แสงสว่างสีทองเรืองรองในร้านก็พลันดับวูบ โดยไม่ต้องหันไปมองต้นพลังแหล่งกำเนิด เฟรินก็กระซิบขึ้นมาก่อนราวกับสัมผัสถึงพลังนั้นได้อย่างคุ้นเคย

"ถัดจากผู้เรียงเวทแห่งเอเธนส์ ก็เป็นพวกจอมเกรแห่งคาโนวาล"

โรหัวเราะเบาๆ รับคำกล่าว พลังหันไปมองกลุ่มบุคคลที่ก้าวเข้ามาในร้าน โดยมีผู้เดินนำหน้าที่ดูสง่างามในมาดของเจ้าชาย เสียแต่ชวนขยาดเป็นที่สุด ด้วยสีหน้าที่ไร้อารมณ์กับนัยน์ตาสีฟ้าคู่สวยที่แสนเย็นชาที่รายล้อมรอบตัวคือสองบุรุษร่างใหญ่ที่ชวนพริ้งกับสองสตรีสาวแสนสวยที่ขัดกับบรรยากาศรอบข้างราวกับสวรรค์ตัดกับนรกอย่างไรอย่างนั้น

เจ้าชายคาโล วาเนบลี เคอะปรินซ์ ออฟคาโนวาล ครึ่งความสนใจของคนในร้านชั่วอึดใจ ก่อนบรรยากาศรอบด้านจะกลับไปสู่จังหวะการทำมาค้าขายเหมือนเก่า นัยน์ตาสีฟ้าคู่สวยสบเข้ากับตาของโรหัวเราะก่อนมองผ่านไปยังอีกหนึ่งบุรุษที่ยืนอยู่ข้างๆ เจ้าคนที่ยิ้มกวนๆ กิ่งเย้ากึ่งยั่ว

"พวกนายสนิทกันไม่ใช่หรือ ทำไมไม่ทักล่ะ" โรเอ่ย

"ขานั่นเค้าเจ้าชายตัวจริงเสียงจริง ไม่ใช่ขอทานหรือขโมยอย่างนายกับฉันนี่ แล้วฉันกับเค้าจะสนิทกันเข้าไปได้อย่างไร" ว่าจบแล้วเจ้าคนพุดก็หัวเราะชอบใจอยู่คนเดียว แต่แล้วเสียงหัวเราะก็ต้องชะงักเมื่อร่างของมาคัสเดินออกมาจากหลังร้าน แล้วก้าวสวนตรงดิ่งออกไปประตูไป เหตุการณ์ที่ทำให้เฟรินไม่มีเวลาคะไ้อ์เอื้อคุยกับโรอีก ได้แต่รีบรำลาคัดบทแล้วตามพ้อออกไปจากร้าน

ของที่พ้อซื้อให้วณนี้เล่นเอาหน้าใจหาย ในถุงใหญ่นั้น นอกจาก
กล่องที่บอกว่าเป็นกระเป๋ายาพระราชชาติเขาไม่เคยคิดจะสนใจแล้ว ยังมี

กล่องยาวๆ เรียวๆ บู่ผ้าชั้นดี แต่อะไรก็ไม่น่าแปลกใจเท่ากับว่า ของที่อยู่ในกล่องนั้นจะเป็นคทาอันยาวสีน้ำตาล ถ้าความจำเธอไม่มีปัญหา มันควรจะเป็นอันเดียวกับที่โรเอาให้เธอดูเมื่อตอนอยู่ในร้านนั้น

คทาอันละสองพันครวรนั่นเอง

นัยน์ตาสีน้ำตาลเบิกกว้าง มองคทาในมือสลับไปมากับใบหน้าของผู้เป็นพ่ออย่างแทบไม่เชื่อสายตา หัวใจเต้นโครมๆ กับของเล่นชิ้นใหม่ หลงนึกว่าพ่อคงจะซื้อแบตเตอรี่ใหม่มาให้เปลี่ยน ใครจะไปคิดว่างานนี้ พ่อจะทุ่มทุนซื้อของจริง

รอยยิ้มกว้างเกลื่อนบนดวงหน้าของเฟรินที่ซ่อนความตื่นเต้นไม่มิด แล้วเอามือไปลูบๆ คลำๆ คทานั้น ก่อนจะออกปากไม่ตรงกับใจอย่างเคยนิสัย

"พ่อก็ไม่น่าสั่นเสื่องนี่นา ของแพงๆ อย่างนี้ซื้อทำไม" เฟรินว่าเสื่อก็ส่งเสียงจิกจิกในลำคอพลางลูบคทาอย่างถูกใจ แต่ไม่วายบ่นหุ่หึง "เสียค่าย...เสียค่าย เสียค่ายจริงๆ"

คราวนี้มาดส์ออกเสียงคัดค้าน

"เสียค่ายนักก็เอามา"

มีอดจะแย่งเอาคทาคืน แต่เจ้าทายาทมือไวก็ไวสมชื่อหวัชโมยหลบวูบอย่างรวดเร็วแถมส่งรอยยิ้มกว้าง

"ฉันหมายความว่า เสียค่ายน่าจะซื้อให้ตั้งแต่ปีที่แล้ว เคียนี่ของอะไรมันก็แพงไปหมด" ถ้อยความของเจ้าลูกจอมกวนเล่นเอามาดส์ส่งเสียงครีคราคาในลำคอ ก่อนทำหูทวนลมกับเสียงหุ่หึงกวนประสาทที่มันทำเหมือนจะยั่วให้ได้ยินอย่างไรอย่างนั้น

"คูสิ แล้วเสียเงินไปตั้งเยอะ นี่ยังเหลือของอีกตั้งหลายอย่าง ถ้าเงินไม่พอแล้วพ่อจะทำยังไง"

2

บุรุษประหลาด

เงินไม่พอแล้วพ่อจะทำยังไง

เธอน่าจะห่วงตัวเองก่อนจะไปนึกห่วงเจ้าพ่อบ้า

ความคิดที่เกิดขึ้นทำให้เฟริน เคอบอโรว์ ต้องถอนหายใจพรีด พลัง
กระตือรือร้นบังเหียนบังคับรถศึกให้เคลื่อนไปข้างหน้า
รถศึก!

รถเทียมมังกร ไม่ก็ม้าศึกพวงพีแปดตัวให้สมศักดิ์ศรี

ผืนกลางวันก็คือผืนกลางวัน

เฟรินถอนหายใจอีกครั้ง ก่อนสะบัดแส้ไล่เจ้าม้าศึกชราสองตัว เจ้า
โรซีตัวเก่าขาประจำกับเพื่อนคู่ใจวัยเดียวกันที่ไม่รู้ว่าพ่อไปสรรหามาจาก
ไหน พอแสร้งนับม้าศึกผู้คร่ำหวอดศึกมาไม่รู้กี่ศึกก็เร่งฝีเท้าขึ้นอีกนิด วิ่ง
กุกกับไปข้างหน้า ลากเจ้ารถศึกคันพิเศษที่มองยังไงมันก็ไม่ต่างอะไรกับ
เจ้าเกวียนเล่มเก่าที่เธอกับพ่อใช้กันมาตลอดชีวิต

ถ้อยประโยคสร้างความของพ่อลอยแว่วอยู่ในหู

"แกอย่าดูถูกรถศึกของแกไป ถามหน่อยสิว่า หัวใจของกองทัพออยู่
ที่ไหน"

"ก็ต้องแม่ทัพแห่งอยู่แล้ว" เธอย้อนอย่างหงุดหงิดหัวเสีย แต่คนเป็นพ่อกลับใจเย็นนัก

"ผิด" มาคัสเอ่ยด้วยสีหน้าเคร่งขรึม "กองทัพเดินด้วยท้อง ไม่มีฝ่ายพลาธิการ ถามหน่อยสิว่ากองทัพที่ไหนจะรบชนะ เพราะฉะนั้นรถศึกของแกคันนี้ จงภูมิใจเถอะ มันเป็นหัวใจของกองทัพ"

หัวใจของกองทัพ

ฝ่ายพลาธิการแบกของ

คงไม่มีวันที่หวัชโมยะจะขึ้นไปเป็นแม่ทัพ คุณได้อย่างมากก็รถศึกฝ่ายพลาธิการ

เฟรินถอนหายใจอีกเฮือก ก่อนตัดความหงุดหงิดใจทิ้งไปอย่างไม่อยากใส่ใจอะไรมาก เธอควรจะชินกับเรื่องพิลึกทั้งหลายของพ่อได้ตั้งนานแล้ว แต่เมื่อไรก็เมื่อนั้นสิ พ่อก็ยังมิได้คั่นอกเธอได้อยู่เรื่อย

รถศึกฝ่ายพลาธิการแล่นอ้อมตัวเมืองเอดินเบิร์ก ก่อนจะมุ่งตรงไปยังโรงเรียนพระราชวังที่ตั้งตระหง่านอยู่เบื้องหน้า ซึ่งบัดนี้ รถเทียมสัตว์พาหนะประหลาดนานาชนิดที่ราวกับขบวนพาเหรด กำลังเคลื่อนที่มุ่งตรงไปยังจุดหมายเดียวกันกับเธอ นั่นก็คือประตูใหญ่แห่งโรงเรียนเอดินเบิร์กสายลมอ่อนในเช้าวันนี้โบกสะบัดพัดธงสีม่วงลายมงกุฏ คาบ คทา และแหวน เหนือยอดประตูให้ปลิวปลิวไสวงดงาม ราวเป็นการต้อนรับปีการศึกษาใหม่ สนามหญ้าสีเขียวขจียามนี้เริ่มเรียงรายไปด้วยแถวของนักเรียนใหม่ที่รอรายงานตัว แต่ละคนแต่งกายเรียบร้อยเป็นระเบียบชวนมอง ดวงหน้าสดใส นัยน์ตาฉายแววแห่งความหวังและความตื่นเต้น ภาพที่เห็นทำให้เฟรินกระซิบบอกตัวเองว่า ครั้งหนึ่งเธอก็เคยเป็นหนึ่งในบรรดาผู้ที่ลอบมองพวกหุ่นพี่ซึ่งสวมเสื้อคลุมขลิบวิวสีด้วยความชื่นชม

คิดแล้วก็เหลียวมองเสื้อคลุมที่เธอห่มซ่อนเสื้อผ้าปูๆ ปะๆ ของตัวเองอย่างอ่อนใจ

ถ้าไม่ใช่เพราะเจ้าคทาสองพันครวน์ เธออาจจะได้ซื้อเสื้อใหม่
เฟรินสลัดความคิดแล้วกวาดตามองสัตว์พาหนะหลากสีหลายพันธุ์
ที่กำลังเดินขบวนผ่านเข้าประตูใหญ่ด้วยความอิจฉาลึกๆ
มังกรไฟ มังกรคอกไม้ มังกรน้ำ งูเผือก ฟีนิกซ์นกเพลิง และ
กริฟฟิน

เฮ้อ...ต่อให้เป็นหนูยักษ์ก็ดูจะมีภาษีดีกว่าเจ้ารดศึกษาหน่วยพลาธิการนี้
"อรุณสวัสดิ์ เฟริน"
เสียงร้องทักทำให้เฟรินหันไปมองเพื่อนร่วมทางที่บังคับรถศึกเข้ามาใกล้

รดศึกษาหน่วยพลาธิการคันที่สอง เทียมลาแปดตัว
เป็นภาพชวนขันที่ทำให้เฟรินขยับรอยยิ้ม
"อรุณสวัสดิ์ โร รดศึกษานายเท่นี้"
เจ้าขอมานแห่งทริสทอร์ส่งรอยยิ้มบาง นัยน์ตาสีเขียวส่องประกาย
ระริกระระเืองมองเจ้าโรซึ่งกับเพื่อนยาก ก่อนชมกลับให้บ้าง
"รดของนายก็เข้าที"

เฟรินหัวเราะระรื่น รดของเธอจะเข้าที่ไม่เข้าที่เห็นจะยังเป็นปัญหา
รู้แต่ว่าขอมานนามโร เซวาเรส แห่งทริสทอร์นี้ ค่อยให้รดศึกษมันเทียมลา
ตัวเดียว ก็บอกได้แต่ว่าเจ้าลาตัวนั้นมันต้องไม่ธรรมดา

เมื่อปีที่แล้ววิชาสัตว์พาหนะพระราชฯ ทุกคนมีม้าเป็นพาหนะ มีแต่
โร เซวาเรสที่ใช้ลา แต่ลาของมันก็ยิ่งวิ่งเร็วกว่าม้าของนักเรียนหลายคน
ในชั้น

มันเป็นความรู้สึกส่วนตัวของผู้เฒ่ากับการใช้ชีวิตเอาตัวรอด ทำให้
เฟรินอกระแวงนายคนนี้ได้ มันช่างลึกลับไม่ธรรมดาจริงๆ แม้ฉา
จะเป็นขอมานแห่งทริสทอร์ แต่คันมีอะไรหลายๆ อย่างไม่สมนามขอมาน
เลยสักนิด

"นายรู้หรือเปล่าว่า หัวหน้าป้อมกับสองในสิบสองผู้พิทักษ์ป้อมเรียนจบไปปีที่แล้ว"

"เรียนมาคั้งนาน จบก็แล้วนี่ มีอะไรน่าสนใจ" เฟรินตอบ

"งานแข่งชิงตำแหน่งผู้พิทักษ์ป้อม นายไม่สนใจบ้างเหรอ ลงด้วยกันเป็นยังไง นายกับฉัน"

"หา!" เฟรินอุทาน เบิกตากว้าง "ล้อเล่นน่า"

"ไม่ล้อเล่นสิ ถ้าชนะได้ทั้งชื่อเสียงทั้งเกียรติยศ ที่สำคัญงานนี้มีสิทธิ์ประลองพิสูจน์ฝีมือกับคนเก่งทั่วทั้งป้อม โอกาสดีๆ อย่างนี้ไม่ใช่จะหาได้ง่ายๆ"

สิ้นคำแนะนำเฟรินก็หัวเราะ

"หาหาใส่หัวนะสิ"

"นายไม่สนใจ?" โรย่อนถาม คนถูกถามผิวปากพื้

"ชื่อเสียงเกียรติยศกินได้ที่ไหน ไฉ่หาเรื่องเจ็บตัวนี่ขอทีเหอะ ฉันมันแค่จ๊อมยตัวจ้อย"

นัยน์ตาสีเขียวตัวคมอง ก่อนเบือนไปทางเบื้องหน้าพร้อมหัวเราะหึๆ

"นายมีมันถนัดซ่อนคมเหลือเกินสิ แต่ยังมีเวลา ค่อยๆ คิดไปอีกสักวัน"

ผู้พิทักษ์ป้อม

ป้อมอัศวิน มีสองเสนานิการ สามขุนพล สี่ผู้คุมกฎ กับสิบสองผู้พิทักษ์ป้อม

จะว่าไป ตำแหน่งผู้พิทักษ์ป้อมก็ฟังดูเท่ไม่หยอก เสียแต่ถ้าต้องไปปะทะแย่งกันมาก็เห็นจะต้องถอย ป้อมอัศวินนี่อะไรก็คิ่หрок เสียอย่างเดียว เอะอะเป็นทำคิ่ทำค้อยกันเรื่อย ไม่รู้มันโรงเรียนพระราชหรือโรงเรียนอันธพาลกันแน่ ถึงมันจะน่าคิ่คั้นคั้นแค้ไหนก็เถอะ...แต่ว่า...

ฉับพลันห้วงคิดของเธอก็ถูกกระซางชวบ เมื่อรดศึกเล่นผ่านประตูทางเข้า

ฟื้ป!

วูปเคียว ความรู้สึกก็ปั่นป่วนอย่างหาเหตุผลไม่ได้ เมื่อฟากฟ้าแปรเป็นสีเลือด ภาพทั้งหมดกลายเป็นสีเทา สรรพเสียงรอบตัวเงียบกริบราวกับเวลาหยุดนิ่งอยู่กับที่

มีแต่เสียงเต้นของหัวใจเป็นสิบ...ไม่สิ เป็นร้อย เป็นพัน ที่แข่งกันคังลั่นเป็นกลองร่ำ สะท้อนรับกับเสียงกริคร้องร่ำไห้อย่างไม่มีคันสายปลายเหตุ

วังเวง น่ากลัว...

วินาทีต่อมาทั่วทั้งตัวก็พลันหนักอึ้งราวกับถูกหินมหึมาถ่วงทับ ลมหายใจที่เริ่มขาดห้วงถูกกระซางวูปโดยมือที่มองไม่เห็น หัวเริ่มเบาโหวงเหวung ก่อนหมุนควั

นัยน์ตาพร่าพราย แต่เสียงที่จะเปล่งขอความช่วยเหลือกลับกริคร้องไม่ออก

อำนาจประหลาดกำลังเพียรจะแยกหัวเธอออกจากลำตัวที่ถ่วงหนักมันเป็นวินาทีแห่งความตาย!

ความทรมานที่สุดจะหยั่ง ก่อนที่โลกทั้งใบจะดับวูบ

"ข้าแต่พลังมหาเวทมนตร์คำอันยิ่งใหญ่ โปรดประทานพลังกำลัง

บันดาลให้ความมีคจงกลืนกินแสงสว่าง ให้เสียงโศกครวญ จงร้องร่ำระงมให้ความวิบัติคราบบัดนี้ต่อไปจงปกแผไพศาล สัปผืนดินให้มิแต่ความแห้งแล้ง สัปท้องทะเลให้ปั่นป่วนบ้าคลั่ง บันดาลกลืนยักษ์กลืนกินหมู่ชีวิตให้ฝนเลือดจระอาบาทาทั่วทั้งผืนแผ่นดิน แปรสรวงสวรรค์นามเอเคนคินสู่โฉมเคิมนามนรกภูมิ

ข้าแต่เจ้าวพณามารแห่งใจอันยิ่งยง โปรดประทานพลังอำนาจ
ควบคุมจิตใจเหล่ามนุษย์ตัวจ้อยผู้หาญมาลงฤทธิ์ คลับแคลิให้ความ
เกลียดชังจงทบทวีให้ความทุกข์ยากแผ่ขยายทุกหย่อมหญ้า ความสิ้นหวัง
เบ่งบานเรื่องอำนาจ จูประกายไฟแห่งสงครามเพื่อบูชาเทพเจ้าแห่งความ
ตาย เปิดประตูแห่งชัยชนะแก่ผู้นำอันเป็นนิรันดร์"

เสียงร่ายมนตร์ประหลาดดังจากบุรุษที่ยืนหันหลังให้เธออยู่เบื้อง
หน้า แผ่นหลังกว้างของบุรุษร่างสูงใหญ่ในชุดเสื้อคลุมสีดำ เส้นผมสั้นระ
คันคอป็นสีทองแซมเทา ที่สะकुตาเป็นที่สุกคือมงกุฎประหลาดบนศีรษะ
กับทาบประหลาดในมือซ้าย

มงกุฎกับทาบสีทองที่สว่างเจิดจ้าแต่ไม่แสบตา

สองสิ่งที่คุ้นเคยทำให้หัวใจที่ควรสงบกลับเต้นรัวด้วยความกลัว

รูปร่างไม่ใช่ แต่อะไรบางอย่างในนั้นมันสัมผัสได้

เฟรินเผลอกระชับมือจับที่อกเสื้อ ก่อนหัวใจจะหล่นดับไปที่คาถุม
กลับมาเป็นผู้หญิง

...ทำไม

แต่ความสงสัยคงอยู่ไม่นาน เมื่อสิ่งที่สัมผัสได้บัดนี้มีเพียงแต่หัวใจ
ตัวเองที่เต้นรัวกับเหงื่อเย็นที่ซึมขึ้น เฟรินไม่เคยคิดว่าตัวเองเป็นคนกล้า
แต่ไม่เคยสักครั้งจะคิดว่าตัวเองซ้าลาด ทว่าบัดนี้เธอตอบตัวเองไม่ได้ว่า
ความกล้าที่ควรมีมันหายไปไหนหมด

ที่นี่ที่ไหน

ทำไมถึงกลับเป็นผู้หญิงทั้งที่แหวนของพ่อยังสวมติดนิ้ว...

แล้วมอ้นนั้นเป็นใคร

เฟรินพยายามสงบสติตัวเองอย่างแสนจะยากเย็น สูดลมหายใจ
ลึกๆ กวาดตามองไปรอบๆ ห้องที่คุ้นเคยอย่างประหลาด ทั้งคันเสาและ
กำแพง อีจใจต่อมา หัวใจก็แทบหยุดเต้น เมื่อนัยน์ตาสีน้ำตาลมองเห็น

ของที่อยู่เบื้องหน้าเธอ และบุรุษประหลาดที่หันหลังให้เธออยู่
แฉวนแฉ่งปราชญ์ กับคาบแฉ่งกษัตริย์
ของสองสิ่งที่ถูกกักไว้ด้วยขำยมนตร์นั้นบัดนี้มันฉายแสงเจิดจ้า
ราวกับจะร้องรับของอีกสองสิ่งที่อยู่ในการครอบครองของบุรุษประหลาด
พลันเสียงร่ายมนตร์นั้นก็แว่วเข้าหูอีกครั้ง
จำแต่พลังมหาเวทมนตร์คำอันยิ่งใหญ่...
จำแต่เจ้าวพญามารแห่งใจอันยิ่งยง...
คทาแห่งพลัง
มงกุฎแห่งใจ
ไม่!

ความตกใจทำให้เฟรินผิงะถอยกรูด ฉบับพลันบุรุษประหลาด
เบื้องหน้าก็หันขวับมาประสานสายตา กระซอกความกลัวในใจของเฟริน
ให้โดนฟุ้งจนแทบลืมหูด

ชายเบื้องหน้าเปล่งประกายของอำนาจและรังสีของการฆ่า ดวงหน้า
ทะมึนน่าสะพรึงขวัญ โดยเฉพาะรอยแผลบากใหญ่ที่ลากผ่านจากใต้โคน
ผมบนหน้าผากซ้าย พาดผ่านกลางใบหน้าผิวสีทองแดงที่สะท้อนใต้แสงไฟ
เรืองรอง

นักรบปีศาจ!

ความรู้สึกแรกฟุ้ง ท่ามกลางความกลัวที่เล่นวาบจับจิตเมื่อสบ
ประสานตากับนักรบปีศาจปริศนา นัยน์ตาสีฟ้าคู่สวยกระจ่างแต่กลับกว้าง
แกร่ง ทรงอำนาจ คุณัน และน่ากลัว...

อำนาจประหลาดครึ่งเธอจนขยับไม่ได้ เมื่อบุรุษเบื้องหน้าก้าวเท้า
เข้ามาใกล้ นัยน์ตาจับจ้องเธอนิ่ง

ก้าวตรงเข้ามา...

เข้ามา...

ฉับพลัน ร่างเธอก็เย็นเยียบ หัวใจเต้นรัวไม่เป็นสำ มีเพียงความ
กลัวที่เล่นวาบไปทั่วสันหลัง

มือประหลาดโผล่พรวดจากเบื้องหลัง

แล้ววางลงบนบ่า

ใคร...

น้ำลายเหนียวหนืด ความกลัวพุ่งจับจิต แต่นัยน์ตาไม่สามารถหลบ
จากสายตาทรงจางของบุรุษเบื้องหน้าได้ แม้ว่าบัดนี้มีใครบางคนกำลัง
พร้อมที่จะสังหารเธออยู่เบื้องหลัง

มือประหลาดขยับเลื่อนมาสัมผัสที่ต้นคอ

มันไต่ขึ้นลงอย่างชวนขนหัวลุก ก่อนจะขยับจับให้ถนัด

การกระทำที่กระชากสติสุดท้ายขาดวินัยต้องเปล่งเสียงลั่น ก่อน
ที่จะไม่มีสิทธิ์ได้ร้อง!

3

แด่องใจแม่

ปู!

เสียงหมอนปาเข้าไปใส่กลางหน้า พร้อมนัยน์ตาที่เบิกโพลงคืนจากฝันร้าย

"แหกปากอะไรนักหนา หนวกหู"

คำบ่นที่ดังขึ้นทำให้คนถูกว่าไม่มีแรงจะเถียง ได้แต่ลุกพรวดขึ้นมา หอบหายใจระรัว เอามือลูบเหงื่อเย็นที่ขึ้นตามเนื้อตามตัว ยกมือลูบหน้า ลูบออกตัวเองอย่างเพียรจะปลอบใจว่าเป็นแค่ฝัน

เธอยังเป็นผู้ชาย แหวนยังสวมติดนิ้ว แล้ว...

เฟรินกวาคตามองไปรอบๆ อีกครั้ง พร้อมถอนใจอีกเฮือกใหญ่ เพื่อนร่วมห้องสองคนของเธอยังอยู่กันพร้อมหน้า คนแรก เจ้าชายคาโลวานเนลี เคอะปรินซ์ ออฟคาโนวาล เจ้าชายมาคน้ำแข็งที่ไม่เคยเปลี่ยนนั่งซิคๆ เทียนๆ อะโรบนโด้ะทำงานห่างออกไปด้วยท่าทางไม่สนใจสิ่งรอบค้านตามนิสัย แต่เป็นภาพที่เห็นแล้วให้ความรู้สึกอบอุ่นและสบายใจอย่างบอกไม่ถูก

ส่วนอีกคน...เจ้าของหมอนที่ปาปลุกเธอจนตื่น

คิล ฟิลมัส เคอะคิลเลอร์ ออฟซาวเรส เด็กหนุ่มหน้าตาดี ผิวขาว ผสมสีคาสนิท เจ้าของนัยน์ตาสีม่วง ซึ่งกำลังจะมิกซ์หมั้นกับการจัดข้าวของ ใส่ตู้ไม้มะฮอกกานีใบย่อมที่มันจับจองเป็นเจ้าของ

"เฮ้า! หมอนนาย เอาคืนไป" เฟรินแยมรอยยิ้ม เริ่มใจขึ้นมากขึ้น อย่างน้อยที่อยู่ที่นี่ก็ไม่ใช่อยอดปราสาทเอคินเบิร์ก แล้วคนที่อยู่ด้วยก็ไม่ใช่ว่าสองคนที่จับเขาฆ่า

เธอโยนหมอนกลับไป แต่อีกฝ่ายกลับโยกหัวหลบ ทำให้หมอนหล่น ฟูไปกองกับพื้น

"นายนอนฝันร้ายแล้วต้องแหกปากเสมอหรือเปล่าเฟริน รู้ไหมว่ามีแค่เด็กที่ชอบนอนฝันร้าย" คิลเอ่ยปากทักเมื่อเพื่อนเลิกแหกปากแล้ว กระโดดมานั่งบนเตียงของเขา

"มันก็ขึ้นกับว่าฝันร้ายมากหรือน้อย" เฟรินยังเลือกจะวางฟอร์ม พลังกวาดตามองไปรอบข้างอย่างพิถีพิถัน ห้องใหม่นี้ดูจะกว้างกว่าห้องเก่านิดหน่อย แต่เฟอร์นิเจอร์ก็ยิ่งเหมือนเดิม มีแค่เตียงสามหลัง ตู้เสื้อผ้าสามหลัง...กับโต๊ะเขียนหนังสือ แต่อย่างว่า ห้องพักนักเรียนกินนอน จะเอาอะไรกันนักหนา ห้องไม่อัปไม่ขึ้น ไม่เหม็นหืนก็ดีเต็มทนแล้ว

ห้องใหม่ห้องนี้ยังคงมีหน้าต่างบานใหญ่ที่รับลมเย็นเหมือนเคย สมกับเป็นห้องของหัวหน้าชั้นปี ตำแหน่งที่ชวนหนาวๆ ร้อนๆ มาตั้งแต่ปีก่อน เพราะในป้อมอัศวินมีกฎไว้ว่าหัวหน้าชั้นปีต้องตอบรับคำทำสัญญากับคนอื่นที่หวังชิงตำแหน่ง แต่ปีที่แล้วดูเหมือนไม่มีใครคิดมาทำชิง ก็เลยได้แค่หวังว่าปีนี้ก็ยังโชคดีเหมือนเก่า

"ฝันร้ายมาก?" คิลทวน ตวัดตามองคนพูดอย่างซัดสนใจ "ฝันร้ายมากขนาดไหน"

"ฝัน..." เฟรินชะงักเมื่อเห็นนัยน์ตาสีม่วงที่มีประกายระริก พลันรีบกลืนคำพูดที่จะพูดลงคอ ไปบอกนักฆ่าว่าฝันจะถูกฆ่าเป็นฝันร้าย มีหวัง

ได้โคนหัวเราะหน้าหงาย

"ตกลงฝันอะไร" พอเสียงเร่รอนเข้ามาอีก คนถูกชักก็เริ่ม
หงุดหงิด เลยย้อนเข้าให้

"จะอะไรถ้าไม่ใช่ฝันว่าโคนบ้านนายล่าค่าหัว"

คิลเบิกตากว้าง มองเพื่อนซี้ที่ทำหน้าเคร่งและยิ้มออกมา

"เอาน่า ไม่ตายหรอก"

"ไม่ตายหรอก ไม่ตายหลอกๆ นะสิ" เฟรินว่าแล้วแยกเท้าขวาววับ
เมื่อเจ้าคนฟังหัวเราะเห็นเป็นเรื่องขบขัน "ให้ตายสิคิล พ่อนายเก่ง
ขนาดนั้นจะมัวเป็นนักฆ่าทำไม อาชีพอื่นดีกว่า เยอะแยะมีให้เลือกไม่เลือก
นักรบก็ได้ นักคาบก็ดี อควินก็ยังไม่ไหว หรือถ้าไม่มีที่ไป อาชีพขโมยอย่าง
ฉันก็ยังเข้าท่ากว่าเยอะ อย่างน้อยก็ไม่ทำให้ใครซึ้งมั่งเเทง"

"ขโมยเนี่ยนะ" คิลทวนคำก่อนหัวเราะกับข้อเสนอ "น่าสนใจ แต่
สงสัยพ่อคงไม่สน"

เฟรินหัวเราะหึๆ ทำสีหน้าครุ่นคิด ยกมือลูบๆ ต้นคอตัวเองก่อน
ถามขึ้นใหม่

"แล้วฉันมาได้ไง"

"นายเป็นลมเมื่อเช้า ไรกับครี๊ดช่วยกันหามขึ้นมา มันสองคนบอก
ว่านายตกใจแปดเศียรจนสลบ"

"งูแปดเศียร" เฟรินทวน นึกไม่ออกว่าไปเห็นตั้งแต่เมื่อไร

"มิสแรมเซลมาตรวจแล้วว่านายคงหน้ามืดเพราะลืมหินอาหารเข้า"

"อาหารเข้า...จริงด้วย" คราวนี้ความจริงค่อยกระจ่าง นัยน์ตาเจ้า
ตัวเลซชักใส ลืมกินอาหารเข้าจนเป็นลมแล้วฝันเพื่อเจอ แต่แล้วสีหน้ากลับ
เริ่มขุ่นขึ้นอีกนิด ก็รายการอดอาหารเข้าบ้างเย็นบ้างมันแสนจะธรรมดา
สำหรับอาชีพขโมยอย่างเธอ มีที่ไหนกันที่อดแล้วเป็นลม

หรือว่าร่างกายพิลึกกึกกือของเธอจะเกิดพิเรนทร์อะไรขึ้นมาอีก

คิดพลันนัยน์ตาสีน้ำตาลก็เบิกกว้าง

"เฮ้ย! แล้วมีสแรมเซลมาคราวนี้" เฟรินทำสีหน้าปั่นป่วน ขณะยกมือชี้ไปที่ร่างกายของตัวเอง คูชิ สภาพร่างกายของเธอตอนนี้ นับวันยิ่งฟลิกขึ้นทุกที จะเป็นหญิงก็ไม่ใช่เป็นชายก็ไม่เชิง

ตั้งแต่เด็ก มั่นใจหนักหนาว่าตัวเองเป็นชาย แต่ก็กลับกลายเป็น... กลางวันชาย กลางคืนหญิง แถมคิไม่คิกกลายเป็นหมา จนเมื่อต้นปีที่เข้าไปในเคมอส ถึงได้กลับเป็นหญิง แต่ด้วยฤทธิ์ของแหวนประหลาด ถึงสามารถรักษาร่างที่เป็นผู้ชายไว้

คาคุมือสัมผัส รู้เห็นเป็นผู้ชาย

แต่โดยส่วนตัว ไม่อยากจะรู้สึกว่ามีอะไรเปลี่ยนแปลงที่ตรงไหน ไม่เจ็บไม่ปวด ไม่หนาวไม่ร้อน

ถึงได้ออกแสลงใจสงสัยอยู่เรื่อยไม่ได้ว่า ตกลงฤทธิ์อำนาจของแหวน มันยังมีอยู่แน่หรือเปล่า

"เค้าไม่เห็นว่าจะอะไรนี่ นายสงสัยอำนาจลุงปีศาจนั่นรีไร" คิลเอ่ย

"พ่อคนอื่น เรียกให้มันคิๆ หน่อย ปีศาจปีศาจอะไร" เฟรินแย้งกลับหัวเราะ ก่อนถอดแหวนออกแล้วสวมกลับเข้าไปใหม่ ถอดเข้าถอดออกสามสี่ทีก่อนถอนหายใจเฮือกแล้วตั้งคำถามว่า

"นายว่ามันต่างกันตรงไหน"

คำถามแสนธรรมดาแต่คนฟังกลับคิดไปหลายแง่จนหน้าเปลี่ยนแล้วถามย้อนกลับมาว่า

"แล้วฉันจะไปรู้เอะว่ามันจะต่างกันตรงไหน"

เฟรินชะงักกึก ก่อนหัวเราะแล้วโคลงหัว

"ฉันหมายความว่า นายคูชิ ไม่มีแสงสว่างวูบวาบตอนแปลง ไม่มีอาการครั่นเนื้อครั่นตัว ผมก็ไม่ยาวขึ้น คุณเณรๆ ไม่มีอะไรเปลี่ยนสักอย่าง ไม่รู้สึกด้วยซ้ำว่ามีการใช้เวทมนตร์ คำสาป หรืออำนาจอะไร" เฟรินพูดด้วย

สีหน้าครุ่นคิด

"คนอื่นมองว่านายเป็นผู้ชายที่ใช้ได้แล้วนี่ คิคอะโรมากมาย"

ถ้อยคำคับคดของคิลทำให้เฟรินชะงัก ไซ้...ความจริงเธอก็ไม่ควร
คิด ถ้าไม่ใช่ในฝันนั้น

พลันเจ้าตัวก็ครุ่นคิดอะไรขึ้นอีกครั้ง มองเจ้าเพื่อนรักคนที่ไม่สนใจ
คำบ่นของเธอ แล้วยิงคำถามให้อย่างถึงเกรงใจถึงใครรู้

"คิล ถามหน่อยสิ ฟอนายนี่เก่งที่สุดในเอเคนแล้วหรือเปล่า"

คนที่ถูกถามเงยหัวขึ้นมอง

"นายถามทำไม"

คำตอบรับเป็นเสียงหัวเราะบอกอารมณ์รื่นเริงตามนิสัยที่หาความ
จริงจรงได้ยาก

"วะ ก็แกคิลคูสิ ฟอฉันร้ายที่สุดในเคมอส ถ้าฟอนายเก่งที่สุดใน
เอเคน...หึๆ เราสองคนร่วมมือกัน โลกนี้นั้นจะไปไหนพ้น"

"แกจะทำสงคราม?"

"ซี่ซี่พุด" เฟรินสวนขยับแล้วทำท่าทางสยงพองชน "แกก็รู้ว่าฉัน
มันรักตัวกลัวตาย" เจ้าตัวรีบออกปาก "แค่ให้พ่อแอกกับฟอฉันออกมาแสดง
อิทธิฤทธิ์นิดๆ หน่อยๆ" เจ้าคนมากแผนการว่า "เอาแค่ ส่งมือเมฆนั้นไป
กว่นประสาทพระราชามือเมืองโน้นเมืองนี้ คราวนี้ละ หึๆ เรียกลมได้..." ว่าเอง
ชะงักเองอย่างรู้สึกจะเริ่มคล้ายใครบางคนเข้าไปทุกทีอย่างน่าขนหัวลุก

"น่าเบื่อตาย" คิลเอ่ยค้านกลั้วหัวเราะ เอนตัวพิงกับคู่เสื้อผ้า มอง
สบตากับคนยื่นข้อเสนอแนะพิลึกกึกก็อตรงหน้า แล้วขยับยิ้ม ก่อนพุดว่า
"มีแต่คนกลัวหมดจะสนุกตรงไหน อีกอย่างนะ ถึงฉันอยากจะให้พ่อเก่ง
ที่สุดในเอเคน แต่พ่อก็ยังไม่เรียกว่าเจ๋งที่สุดหรอก อย่างน้อยก็ยังมีอีก
หลายหัวในเอเคนที่ถึงคำจ้างจะแพงแค่ไหน แต่พ่อก็ไม่รับ"

"ใคร"

เฟรินสวนขวับบอกความใคร่รู้ คนเล่าถึงกับปิดสวิทช์การเล่าฉบับ
"ไม่บอก"

"โอ้คลิก! เพื่อนกัน บอกนิดบอกหน่อยจะเป็นไรไป" เฟรินว่า ก่อน
รีบยื่นข้อเสนอ "เออจ้! ถ้านายบอกว่าพ่อนายแพ้ใคร ฉัน..." เจ้าตัวคบเข้า
ฉาก "ตัดใจยอมบอกนายเลยว่าพ่อฉันมีจุดอ่อนที่ไหน"

"พ่อนาย?" คิลทวนอย่างคาดไม่ถึง

"ใช่ จุดอ่อนของมาร์คัส เคอเบอโร่ สุกยอคหัวขโมยแห่งบารามอส"
เจ้าคนกะเอาพ่อมาขายพุกต่อรองหน้าคาเนย "ความลับสุกยอค"

"ความลับสุกยอค" คิลทวน ก๊วฆมวด

"ใช่ ไม่บอกใครง่าย ๆ หรือกะจะบอกให้" เจ้าตัวคิดต่อรองเสียง
ใส ก่อนเขยิบลงจากเตียงไปนั่งข้างๆ "เออจ้! นาทีทองเพื่อนายคนเดียว"

ทั้งล่อทั้งชน เล่นเอาคนฟังคิดหนัก ก่อนจะปฏิเสธ

"ไม่เอาดีกว่า"

"เฮ้ย!"

"จุดอ่อนของพ่อนาย ฉันรู้ไปก็ไม่เห็นจะได้อะไร"

พุกจบคิลก็กลับไปสนใจข้าวของต่อ แต่เมื่อเจ้าตัวทวนก็คิดว่าหมับ
ลากตัวกลับเข้ามาใกล้ก่อนรีบเจรจาต่อรองลดแลกแจกแถม

"วะ ก็แล้วแกอยากรู้อะไรก็บอกสิ เรื่องนี้มันเจรจากันได้ สามกลวิธี
หลอกสาว หกเคล็ดลับมือเบา สิบเจ็ดเคล็ดวิธีตีคนแมว..."

เสียงก่อกวนยวนประสาทดังระงมก่อนเสียงเปิดประตูจะดังขึ้น
แล้วปิดกระแทกดังปัง! อย่างรวดเร็ว จนทำให้สองคนในห้องหันมาสบตา
กัน พร้อมๆ กับที่เจ้าชายคาโลผู้มีความอดทนต่ำเดินออกไปจากห้องด้วย
ท่าทางหงุดหงิดเต็มประดา ทำเอานักวางเพลิงประจำห้องถึงกับตีหน้าแหย
แล้วกระซิบถามเพื่อนซี้ที่อยู่ข้างๆ ว่า

"คิกแล้วมันไปไหน"

"ประชุมมั้ง เห็นโรเวนตามหามันตั้งแต่เช้า"

"ประชุมตั้งแต่วันแรกเลยเนี่ยนะ แล้วประชุมอะไรคิคั่นป่านนี้"
เฟรินย่อน ก็หัวซิกขมวด แต่คำถามของเธอก็คงไม่ได้คำตอบจนกว่าเจ้า
คนไปประชุมนั้นมันจะกลับมา

4

วิชาเก่าในภาคเรียนใหม่

"...คินแคนอันอุดมสมบูรณ์ทางตะวันออกเรียกว่า เอเคน แบ่งเขต
การปกครองออกเป็นยี่สิบสี่ประเทศ อันประกอบไปด้วย..."

เสียงกรนกรอกๆ ดังประสานอย่างเป็นจังหวะชวนฟังยิ่งกว่าคณะ
วงดนตรีดังขึ้นมาเป็นระยะๆ รับการบรรยายวิชาภูมิศาสตร์ โดยอาจารย์
เจ้าชายซามัล ฟาโรเวล เคอะปรินซ์ ออฟบารามอส เสียงบรรยายเป็น
จังหวะเนิบๆ ชวนฟังไม่ต่างอะไรกับนิทานกล่อมเด็ก บวกกับบรรยายภาค
อบอุ่นในยามเช้า จึงช่วยไม่ได้ที่หน้าตาของเธอจะค่อยๆ หนักขึ้นทุกที
โดยเฉพาะเมื่อเพื่อนข้างๆ ตัว เรียงถัดกันไปตั้งแต่เจ้าคิล ฟิลมัส เคอะ
คิลเลอร์ นายโคเลอร์ อาร์มสตรอง เคอะบิชอป นายเคท ไฟเออร์ เคอะ
วอร์ริเออร์ ไปจนจบที่นายซอร์โร วันวิล เคอะซอร์ดแมน พวกกันทำเป็น
ตัวอย่าง

ก็ในเมื่อทั้งนักฆ่า นักบวช นักรบ นักดาบ ยังหลับกันได้หน้าตาเฉย
แล้วทำไมขโมยอย่างเธอจะหลับบ้างไม่ได้ ความรู้สึกอยากรักษาฟอร์ม
ต่อหน้าสาวๆ ปราสาทขุนนางชักเริ่มลดน้อยลงทุกทีตามคิรีความง่วง
สุดท้ายถึงได้ขยับจัดหนังสือเรียนเอมามาตั้งบังไว้ แล้วตัดสินใจเข้าฉนวนเพื่อ

ไปศึกษาภูมิประเทศยี่สิบสี่ประเทศด้วยตัวตัวเองในความฝัน

"...ประเทศบารามอส ชายแดนขนานกับประเทศคาโนวาล..."

เสียงบรรยายชักเข้าหูน้อยลงไปทุกที ขณะที่หัวก้มต่ำลงไปเรื่อยๆ จนหน้าผากจรดกับหนังสือเล่มหนาที่คั่งกางไว้ตรงหน้า ก่อนจะเข้ามานไปโดยสมบูรณ์แบบ

สภาพที่เจ้าตัวดีหาวิธีไม่ว่าสร้างความสะดวกให้ใครบางคนก็นั่งอยู่ข้างหน้ายิ่งนัก

แองเจลีน่า โรมานอฟ เคอะวิทช์ ออฟวิทช์ สาวน้อยหนึ่งในสามแห่งป้อมอัศวิน คงหน้าเจ้าหล่อนร้อนวูบ นึกอะไรอย่างคนหน้าไม่หนาเท่าเหล่าบุรุษ 'ผู้กล้า' แห่งป้อมอัศวิน ซึ่งกล้าเสียจนหล่อนอยากจับส่งกลับป้อม

ขายขี้หน้าเป็นที่สุด

เสียงหัวเราะคิกคักดังเป็นระยะมาจากเพื่อนร่วมชั้นจากปราสาทขุนนาง เป็นวันแรกที่เปิดเรียนแท้ๆ แล้วเป็นวันแรกที่ป้อมอัศวินได้เรียนร่วมกับนักเรียนค่างหอ จะเป็นหอไหนไม่ว่า ทำไม่ต้องเป็นปราสาทขุนนางคู่ปรับ แล้วคิดดูเถอะว่าถูกหัวเราะขนาดนี้ แต่ละคนก็ยังคงหลับอย่างสบายอุรา

มีอย่างที่ไหนอาจารย์เจ้าชายบรรยายอยู่ด้านหน้าชั้น ด้านหลังก็พร้อมใจกันหลับเป็นแถว ถึงแม้อาจารย์ท่านจะไม่เอ่ยปากว่าอะไรก็เถอะแล้วหัวใจ...

เจ้าคนที่ถูกหมายหัวเป็นหัวใจจะเป็นใครไม่ได้นอก จากคู่ปรับคนสำคัญของเธอ

เจ้าคนหัวแถวที่หลับได้ทุเรศกว่าเพื่อน หัวพิงกับหนังสือเล่มหนาที่เอามาตั้งโชว์เคนหรา

คงนึกว่าจะคบตาใครไฉฉฉฉ หมั่นไฉฉฉ

"เอละ ใครมีอะไรจะถาม" อาจารย์เจ้าของซามัลเอ่ยมามในห้านาที
สุดท้ายก่อนจะหมดคาบเรียน แฉกหน้าสุดนักเรียนจากปราสาทขุนนาง
ยกมือสละน ขณะทีซาวป้อมอัศวินพากันเก็บกระเป๋ำ ส่วนคนหลังก็ยัง
หลับตาพริ้มอย่างรอระฆังหมดเวลาเป็นนาฬิกาปลุก

แฉกเจลีน่าเหลือบตามองคูปริบทีเริ่มกรนเบาๆ อย่างบอกว่าหลับ
ลึก ฉับพลันเจ้าตัวก็ขยับรอยยิ้มอย่างหมั่นไส้แล้วขยับคทาในมือ พलग
พื้มพำร่ายเวทเบาๆ

หนังสือเล่มหนาทีเคยเป็นทีคำจุนหัวของเฟรินค่อยๆ ขยับเอง
ราวกับมีชีวิต แล้วเสียงคังเป็ก! ก็สนั่นไปทั้งห้อง

"ซาว"

เฟรินบ่นพื้มพำ ขณะที่กัมหัวแนบโตะและไม่งล้าเงยขึ้นไปสบตา
ใคร รู้เต็มอกว่ำบัดนี้ตัวเองกลายเป็นเป่าสายคาของคนที่ทั้งห้อง สมองเริ่ม
หมุนเร็วจีหาทางเอาตัวรอด ก่อนจะแกล้งทำเป็นขยับมือควานหาของ
ไค้โตะ เงยกลับมาอีกทีก็ประกาศเสียงคังฟังซัด

"อยู่นี่เอง!"

เจ้าตัวกะล่อนซุยางลบขึ้นมำหนึ่งก้อน แล้วทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ กัมหน้า
กัมตาลบสมุคเปล่าบนโตะทันที

บทกะล่อนเอาตัวรอดผ่านไปเมื่ออาจารย์ตอบคำถามค่อ แล้วเสียง
หาวหวอดก็คังขึ้นข้างตัวพร้อมเสียงระฆังทีคังหมดเวลา

"มีแค่แกทีหลับสบายคนเดียวอยู่เรื่อย พับฝ่าลี"

คิล คนถูกหางเลขทั้งทีเฟ่งคีนนอนยกมือขี้ตา ก่อนมองควงหน้าที
คูนุคหิดคองเฟรินด้วยสีหน้างๆ แล้วเอ่ยย้อน

"นายรับปากคาลเองว่ำจะจคเลกเซอร์ให้มันคาบนี้ ฉันทไม่เกีย"

"เลกเซอร์!" เฟรินทวนเสียงสูง นัยน์คาเบิกกว้าง

"เลกเซอร์" คิลทวน

"เลกเซอร์ ซวย! เลกเซอร์! ซวยสนิท! ซวย...คราวนี้ช่วยแน่!"
เสียงจากคนชอบไวคังลั่น

"จะแหกปากทำไม ยี่มีใครสักคนก็สิ้นเรื่อง" คิลแย่ง คนได้รับข้อ
เสนอคือนิ้วเปาะ รีบตั้งสติแล้วหันขวับไปมองรอบๆ ห้อง ก่อนวิ่งปรี๊ดไป
หน้าชั้นหานักเรียนคิเค่น สาวน้อยคนสวยที่สุดในป้อมอัศวิน

เจ้าหญิงเรนอน แห่งคาโนวาล

ทั้งที่เป็นเรื่องธรรมดา แต่หัวใจเจ้ากรรมของคิลกลับสงบลงไม่ได้
โดยเฉพาะเมื่อเจ้าตัวแสบมันคุยกับเจ้าหญิงนั้นไปพลาง พักพเิกมาทาง
เขาพลาง ก่อนจะพากันหัวเราะคิกคัก

ภาพที่คิลอดเสียววาบไม่ได้ ก็เจ้าเพื่อนซี้คนนี้นั่นถนัดขยำนัก

ที่พ่อแม่ยังเอามาเสนอขายให้เขาหน้าตาเฉย แล้วใครจะรับรองได้
ว่ามันจะไม่เอาเรื่องของเขาไปเสนอขายให้เจ้าหญิงหน้าตาจิ้มลิ้มนั้น

วิชาแรกวิชานั่งหลับ วิชาที่สองวิชายืนหลับ

ความคิดที่เล่นงานเฟรินให้ขบขันแถมละเหี่ยใจ วิชาแรกของ
อาจารย์เจ้าชายซามัลจะภูมิศาสตร์หรือประวัติศาสตร์ก็ช่างเถอะ เพราะ
ยังงี้ก็เตรียมใจอยู่แล้วว่ามันคงจะน่าเบื่อแสนเบื่อ แต่วิชาที่สองนี่สิ วิชา
คาบชั้นกลางหนึ่ง วิชาที่อุตสาหกรรมทั้งความหวังไว้สูงว่ามันคงจะสนุก แต่กลับ
มาเจออาจารย์แก่คราวเลโมธิ เพราะลาเวน ชัมคเกอร์ ไม่ได้เป็นอาจารย์
สอนพวกเขาในปีนี้ อาจารย์ใหม่เป็นคนแก่ผมขาวเคราขาวจากคาโนวาล
ตัวเล็กๆ ท่าทางก็กระฉับกระเฉงดี นัยน์ตาคูณลาคลิกๆ อาจจะเหมาะกับการ
สอนวิชาการใช้เวท แต่วิชาพินคาบนี้...

เพียงคิดเฟรินก็ลอบถอนหายใจอีกเฮือก หรีตแล้วเหลือบมองไป
ที่เพื่อนข้างๆ ตัวแล้วพบว่า แต่ละคนถือคาบหลับคาพริ้ม ท่าทางเหมือน

ตั้งใจ

แต่ข้อสงสัยในใจนี้ยังหาคำตอบไม่ได้

ข้อสงสัยที่ว่า...ตกลงจะให้ทำอะไรกันแน่

สายลมโชยแผ่วเบาหอบกลิ่นดอกไม้หอมระริน อาจช่วยบรรเทาความอับอ้าวจากแสงแดดยามบ่ายที่แผดเปรี้ยวๆ ได้บ้าง แต่บรรเทาอาการขาแข็งที่เกิดจากการยืนอยู่จะครบชั่วโมงนี้ไม่ได้เลย

อาจารย์เรมัค เวสต์ เคอะเกรตอรรริเออร์ ออฟคาโนวาล ที่คงจะปลดเกษียณมาหลายปีนอนคุไปปิ๊ๆ อยู่บนเปลญวน ขณะที่นักเรียนแต่ละคนถือคาบยีนขาแข็งที่อยู่น่าหุนไม้ตรงหน้า

"วันนี้เราจะเริ่มทดสอบวิธิตาบแห่งจิต" อาร์มภทพังคูพิลิก "จงรวบรวมสติ ใช้จิตของเธอพันหุนไม้ตรงหน้าให้ขาดเป็นสองท่อน"

มีคาบไม่เอาไปใช้พัน แต่ให้เอาจิตไปพัน พิลิกก็ก๊อเข้าไปทุกที หรือจะให้หันอนหลับฝันว่าเอาคาบพันหุนไม้

คาแก่พิลิกนั้นคงกะอุ หรือจะมีปริศนาอะไรแอบแฝง

เฟรินครุ่นคิดอีกชั่วอึดใจ เสียงกรนเบาๆ ก็ดังจากโคลว์ อาร์มสตรอง เคอะบิชอป ออฟกิลดิเรก เสียงที่คนได้ยินแทบกลืนหัวเราะไม่อยู่ ก่อนจะรวบรวมสติ

เอวาะ ผึกย็นนอนก็ย็นนอน ให้มันรู้ไปว่าขโมยจะย็นนอนแพบิชอป

คำตัดสินสุดท้ายก่อนเจ้าตัวจะรวมสติ แล้วทิ้งสมาธิลงกับสายลมอ่อนที่แสนจะเบาสบายเมื่อเมฆค่อยเคลื่อนมาบังแสงตะวันอันเจิดจ้า

หว่าง! หว่าง! หว่าง!

เสียงระฆังหมดเวลาคังปลุกให้เธอสะดุ้งตื่นจากภวังค์ รีบส่ายหัวปลุกสติตัวเองให้ตื่นเต็มที่ คาบที่เคยคั้งในท่าเตรียมพัน บัดนี้ตกมายันกับพื้นเพื่อค้ำไม่ให้เธอหลับหน้าคว่ำ ภาพที่ชวนละอายขายหน้า และชวน

ขบขันแม้รู้แฉ่งใจว่าตัวเองจะไม่ใช่นักรบ

แล้วคนอื่น...

แต่ปล้นพอเหลียวมองคนรอบตัว ความงุนงงก็แล่นปราศราวกับ
ใครเขี่ยก้อนกระแทกเข้าที่กลางหัว เพื่อนหลายคนทำทางเหมือนคน
เพิ่งตื่นไม่ต่างอะไรจากเธอ แต่อีกหลายคนกลับอยู่ในสภาพหมดแรง เหงื่อ
โชมกายล้นทลุคไปนั่งกับพื้น หายใจหอบ ทำราวกับคนเพิ่งตะลุยผ่านแดน
นรก

เฟรินปราศเข้าไปพุงเพื่อนชี้ข้างตัว คิล ฟิล์มัส เด็กหนุ่มฉายา
นักฆ่า คนที่เธอไม่เคยเห็นมันกลัวอะไรง่าย ๆ แต่กลับพบว่าคิลกลับอยู่ใน
สภาพเหงื่อโชม ตัวสั่นชนิดแทบพุงตัวให้ยืนอยู่ยังไม่ไหว

เกิดอะไรขึ้นกันแน่

มันทำทำราวกับผ่านศึกใหญ่ในช่วงเวลาที่เธอเผลอเข้ามานหลับใน
เฟรินกวาดตามองเพื่อนร่วมชั้นอีกครั้งก่อนตัวกลับไปมองผู้เป็น
อาจารย์วิชาดาบ คนที่บัดนี้กระโดดคุบลงจากเปลญวน พยัคหน้าเนิบๆ

"วันนี้ก็เอาไว้แค่นี้"

คำกล่าวปิดชั้นเรียนๆ ง่ายๆ ถึงความสงสัยให้ค้างคาใจ นัยน์ตา
สีน้ำตาลจับมองชายชราคนตรงหน้าอย่างประหม่อมใหม่ ก่อนขยับมือขึ้น
ลูบแผลเป็นใต้ตาอย่างเผลอไผล

ตาแก่นั่น...ทำทางจะไม่ธรรมดา แล้ววิถีดาบแห่งจิตนั้น...

รอยยิ้มบางขยับบนริมฝีปากได้รูป

อาจจะมื่ออะไรน่าสนใจกว่าที่คิด

คิดแล้วเฟรินก็หันกลับไปมองเพื่อนคนที่ยังนั่งหายใจหอบๆ สงบ
อารมณ์อยู่ข้างๆ ตัว ก่อนเอ่ยกระเซ้าว่า

"ตาแก่ให้ฝึกยืนหลับตา แล้วแกกลับไปทำไหนล่ะหือ ถึงได้เหงื่อ
แฉ่งขนาดนั้น"

คิลเลียบนัยน์ตาขึ้นมาสบก่อนหัวเราะหึๆ แต่ไม่ตอบ เฟรินได้ที่
รีบขี้นะ

"นอนฝันร้ายละสิท่า เอ้อ! มีแต่เด็กเท่านั้นละน่า ที่ชอบนอนฝัน
ร้าย"

ปริศนาประหลาดในวิชาดาบชั้นกลางถูกหยิบยกมาถกเถียงกัน
ตั้งแต่ช่วงอาหารเย็นไปจนเริ่มการประชุมในตอนหัวค่ำ ประเด็นวิพากษ์-
วิจารณ์หลักคือเรื่องเกี่ยวกับอาจารย์เรมิก เวสต์ ยอดนักรบปลดเกษียณ
แห่งคาโนวาล

"ฉันว่าเขาอาจจะเป็นนักรบในตำนานแห่งคาโนวาล"

เสียงออกความเห็นดังจากนายนักดาบ ซอร์โร วันวิล แต่อีกเสียง
จากบุรุษตาเดียว ครี๊ด อันเดอร์แอ้งขบับด้วยสีหน้าครุ่นคิด

"กับอื้แค่พูดพาล่ามเรื่องวิธิตาบแห่งจิต ใครๆ ก็พูดได้เพีย พูดแก่นี่
แล้วยกให้เป็นนักรบในตำนานมันก็เกินไป คาบยังไม่ทันซัก เครื่องยังไม่ทัน
ร้อน"

"แต่ถ้าว่ากันตามวิทยุคิ..." ซีบิล เด็กหนุ่มแสนสุภาพออกความเห็น
ขึ้นมาบ้าง

"หง่าเห็งือก" เสียงตอบรับทันควันดังจาก เจค สวอน เคอะไฟเรต
ออฟโนล์ คำตอบนั้นทำให้เฟรินผู้นั่งฟังอยู่นานหัวเราะก๊ากอย่างเห็นคิ
เห็นงาม

ซีบิลกระแอมนิคๆ ก่อนแย้ง

"แต่ขิงยิ่งแกก็ยิ่งเผ็ดนะครับ อย่าดูถูกคนแกไป"

"ถ้างั้นเรื่องนี้มันต้องมีอะไรอยู่เบื้องหลังแล้ว" คราวนี้เฟรินออก
ความเห็นขึ้นบ้าง เป็นความเห็นที่ตรงกับใจของใครหลายคน และนิ่งกัน
ไป พร้อมใช้ความคิด

แองเจลิน่าชำเลื่องมองคนกะล่อน คู่ปรับของเธอที่ดูเหมือนเจ้าตัว
กำลังจมอยู่ในห้วงคิดบางอย่างในใจ จนเผลอยับมือขึ้นได้แผลเป็นใต้ตา
ซ้ายอย่างเคยนิสัย คงหน้าเจ้าตัวกวนที่ปกคึกคิกออกจะคูคิจนเกือบสวาย
ในเวลาไม่กวน พอคราวนี้มานั่งแบปใช้ความคิดก็พลันคู้หวานประหลาด
โดยเฉพาะเมื่อเส้นผมที่เคยสั้นเริ่มยาวประป่า โดยเจ้าตัวพยายามเอาเชือก
ค้ำๆ เก๋าๆ มัดไว้อย่างลวกๆ ทางด้านหลัง

มันชวนให้นึกถึงภาพสาวน้อยหน้าแฉล้มที่เคยเห็นเมื่อปีก่อน เมื่อ
สมัยที่นายคนนี่ต้องคำสาปทำให้กลายเป็นครึ่งชายค่อนหญิงกึ่งหมา

แล้วคำสาปนั้นแก้ไคยังงิ แก้ไขได้แฉแล้วหรือ

เมื่อเผลอหวนระลึกแฉก็รู้สึกละเลกๆ จนต้องรีบสลัดความคิด แฉ
ออกความเห็นแฉง

"คิคมากเกินไปหรือเปล่า จะมีเบื้องหน้าเบื้องหลังอะไรกัน"

เฟรินชะงัก นัยน์ตาสีน้ำตาลเปื้อนไปมอง

"แต่ก็ไม่ใช่ไม่มีเหตุผลนะครับ น้าคิดทีเดียวกับการที่เอดินเบิร์ก
จ้างนักคาบในค่านานมาเป็นอาจารย์สอนคาบ ไซ้ไหมครับเฟริน" ซีบิลค่าน
พร้อมหันไปถามคนเปิดประเคิน

"น่าสงสัยมากทีเดียว" เฟรินสนับสนุน เสียงฮิคฮัคเริ่มคังมาจาก
เพื่อนอีกฟาก

"ที่น้าคิดนะมันเรื่องจ้างคนแก่ห่าเหงือกมาเป็นอาจารย์สอนคาบ
ต่างหากเพีย" ครีคเอ่ยแฉง ก่อนเสียงสนับสนุนจะคังชิงขัง

"ไอ้ๆ นั้นยังน่าสงสัยเข้าไประใหญ่" เฟรินพยักหน้าหงิกหงัก

"ตกลงแกอยู่ฝ่ายไหนกันแน่วะ" ครีคทนไม่ไหวเลยสวนทันที เล่น
เอาคนถูกว่าคอคอลงนิก ก่อนยัดตัวขึ้นใหม่ทำสีหน้าชิงขัง

"ร่วมป้อมเดียวกันจะแบ่งเขาแบ่งเราทำไม" เจ้าตัวคู้พูอะไรมีหลัก
มีการทำให้แองเจลิน่านิกชมขึ้นมาเป็นครั้งแรก คั้งแต่เปิดเทอมมาคู้จะ

เปลี่ยนแปลงไปเยอะ "แล้วอีกอย่างไม่ว่าจะเป็นประเด็นไหนมันก็ชี้ไป
ข้อสรุปเดียวกันทั้งนั้น" คนแจกแจงเว้นวรรคให้เพื่อนได้คิด ก่อนเอ่ยต่อ
ด้วยหน้าตาเคร่งเครียด

"เอคินเบิร์กเข้าสู่กลียุค"

คำกล่าวที่ทำให้เพื่อนๆ คั่งใจฟังรายล้อมเข้ามา และคนหนึ่งก็เปรย
เสียงแผ่ว

"หรือจะเกิดสงคราม"

"ร้ายกว่าสงคราม" เฟรินกล่าวเสียงเนิบ "เพราะมันเป็นเรื่องของ
ปากท้อง"

เท่านั้นเองความเครียดก็แตกโพละ คทาพิเศษจากสาวน้อยแองเจ-
ลีน่าฟาดเปรี้ยงลงกบาลของคนห่วงเรื่องปากกับท้องเข้าเต็มเหนี่ยว จน
ต้องร้องจ๊าก

"โอ้ย! จะหาเรื่องกันไปถึงไหน แม่จอมยุ่ง"

"หาไปเรื่อย ๆ จนกว่าสมองของนายมันจะพัฒนา...ปากกับท้อง หี!
ปากกับท้อง ไหนว่ามาซิตรงไหนของวิชาคาบไปเกี่ยวกับกลียุคเรื่องปาก
กับท้อง"

เสียงหัวเราะฮาคลังลั่น ขณะที่คนถูกคักคอกหาเรื่องแยกเขี้ยว ก่อน
สาธยายเรื่องเศรษฐกิจตกต่ำในเอคินเบิร์ก กลยุทธ์ลดต้นทุนของเลโมธิ
ไปจนถึงเรื่องปากท้องของนักคาบในตำนานให้เป็นที่สนุกสนาน

"อืม...จะเป็นวิดิคาบแห่งจิตหรือเป็นเรื่องของเวทมนตร์กันแน่"

พอเรื่องชักนอกประเด็นมากเข้า เจ้าชายทิวคอร์ด แห่งวิทซ์ ก็ออก
ความเห็นขึ้นมาใหม่ ซึ่งเป็นความเห็นที่ดึงคนฟังให้หันกลับมาสนใจกัน
อีกครั้ง

"ลองคิดดู อาจารย์เรย์มันก็นั่นกินนอนอยู่เฉยๆ แต่พวกเราบางคน
เหมือนไปผ่านนรกกันมา ส่วนบางคนกลับหลับสบายเหมือนไม่มีอะไร ฉัน

ว่ามัน...ออกจะแปลกไปสักนิด ส่วนนามสกุลของอาจารย์เรมคก็ ไม่คุ้นว่าเป็นนามสกุลของวอร์ริเออร์ที่ไหน"

"คาโนวาลมีวอร์ริเออร์เยอะ นายจ่านามสกุลเค้าได้หมดครึ่ง" ซอร์โรแย้ง จากนั้นบทสนทนาในกลุ่มก็เริ่มคุุ่เค็ดเค็ดคั่นขึ้น จนเฟรินต้องเขยิบห่างกลับมานั่งกับคิลที่อยู่ทางด้านหลัง ก่อนบ่นพึมพำ

"พวกนี้นี่เถียงอะไรกันไม่รู้จ๊ากจบ"

"เรื่องปากกับท้องของนาย" คิลตอบทั้งที่มีมือขยับตัวหมากรุกเดินไปกินเบียร์ของกัส โทนีย่า เพื่อนร่วมป้อมอีกคนที่มาชวนเดินหมากกันมาเวลา

คำตอบของคิลเล่นเอาเฟรินหัวเราะ

"นั่นไว้คล้ายเคียดพวกมันหรือ"

"งั้นจริงๆ นายคิดยังไง"

"ไม่คิด" เฟรินตอบ "คาแก้นั้นจะเป็นคาแก่เหล่าเหย่หรือนักดาบในตำนานไหนมันก็ไม่เกี่ยวอะไรกับฉันสักหน่อย รู้เอาเวลาไปคิดว่าทำยังไงป้อมอัศวินถึงจะหายจนคิดว่า แก่คูสิตั้งแต่เปิดเทอมมานี้ แม้แต่ข้าวก็ยังต้องเติม หิวโหย! หิว"

เฟรินบ่นครวญครางชวนถีบ แต่คนฟังกลับหัวเราะขบขัน เพราะเจ้าคนบ่นหิวมันบ่นมาตั้งแต่พบว่าที่โรงอาหารไม่อนุญาตให้ดักอาหารเย็นเพิ่มจานที่สามเหมือนเมื่อปีที่แล้ว

"อดทนได้ก็อดทนหน่อย มีคนข้างนอกหิวตายไม่รู้ตั้งเท่าไร" เสียงบ่นกับเสียงหัวเราะถูกขัดด้วยน้ำเสียงเรียบๆ เรื่อยๆ จากกัส โทนีย่า เคอะฟรีสต์ ออฟกิลดิเรก ชายหนุ่มผมสีเงิน นัยน์ตาสีฟ้าที่แสนจะรักสันโดษสมนามเคอะฟรีสต์

ถ้อยคำพูดเรียบเรื่อยแต่ฟังจริงจังชวนคิดนั้นก็มีผลให้เฟรินชะงักรายการบ่น ก่อนเปลี่ยนเรื่องปุปปับ

"เฮ้! กัส แล้วนายคิดยังไงกับอีตาเรมัค เวสต์"

"ถามฉันจะได้เรื่องอะไรเฟริน ถ้านายอยากรู้ทำไมไม่ถามจากโร
เซวเรส"

คนพูดตอบเหมือนไม่ใส่ใจ แต่คำตอบที่ได้ก็เล่นเอาเฟรินชะงัก
โร เซวเรส เขาลืมไปได้ยังงี้ว่ามีเจ้าหมอนั้นเป็นห้องสมุดเคลื่อนที่
ติดตามตัว

เฟรินหัวเราะเบาๆ มองเสียวน้ำของคนที่ตอบคำถาม

กัส โทนีย่า

ไอ้เสือนี่ก็ยังพูดน้อยค่อยหนักเหมือนเดิม เห็นหงิมๆ ไม่พูดไม่จา
แต่ดันเป็นคนที่มีสติไปหมดกว่าใครเป็นใครในป้อม

โรมันก็ดีแต่หาว่าเธอช่อนคม ถ้าพูดถึงช่อนคม จะว่าไปในป้อม
อัศวินนี้ ยังมีอีกหลายคนนักที่ชอบเอาคาบไปซ่อนอยู่ในฝัก แล้วนี่ถ้าวัน
หนึ่งต้องชักเอามาฟันกันเอง...สงสัยคงได้สนุกพิลึก

พลันความคิดของเธอก็หยุดชะงัก เมื่อประตูห้องประชุมเปิดออก
จากนั้น ผู้นำการประชุมซึ่งได้แก่ สองตัวแทนชั้นปี คาโล วาเนบลี เคอะ
ปรินซ์ ออฟฟาโนวาล กับ มาทิลด้า ซิลเวอร์ เคอะปรินเซส ออฟ อเมซอน
ก็เดินนำมิสแรมเซล กิลเบิร์ต กับสองเสนาธิการแห่งป้อมอัศวิน เจ้าชาย
โรเวนและยอดนักกรบไอนอสเข้ามาในห้อง

บทนำ

ความปรารถนาของท่านคือหน้าที่ของข้า

ความปรารถนาของข้า...?

ใช่ ความปรารถนาของท่าน ทุกอย่างที่ท่านประสงค์ ทุกสิ่งในห้วง
คิด...

ชัยชนะอันเป็นนิรันดร์?

ชัยชนะอันเป็นนิรันดร์ อำนาจอันเป็นนิรันดร์

"ไหนท่านชอบพูดว่าสงครามไม่เคยทำให้อะไรดีขึ้น"

คำกล่าวล้อเลียนกลั้วเสียงหัวเราะดั่งขึ้น ขณะยับเยินก้าวรุกเข้าไป
ในเขตแดนคู่ต่อสู้

"เพราะมันไม่เคยนำมาซึ่งชัยชนะ" คำใดจากอีกฝ่ายมาพร้อมรอยยิ้ม
บางที่มุมปาก ก่อนขยับบิชอบออกโต้พร้อมประกาศศึก "แต่ครั้งนี้จะไม่
เหมือนครั้งไหน รุก!"

เสียงจึกจึกดั่งขึ้นในลำคอของผู้ถูกบุก ศีรษะล้านเป็นประกายสะท้อน
แสงตะวันพอๆ กับดวงตาที่วิบวับด้วยความขบขัน

"เพราะอย่างนี้ท่านถึงกล้ายื่นมือไปก่อความวุ่นวายถึงในเคมอสสินะ
ท่านเจ้าชาย" ชายหัวล้านเปรยถึงต่อว่ากလာๆ ก่อนเจ้าตัวจะส่ายหัวไปมา

"ผลพวงตามมาถึงกลายเป็นฝนเลือดกับสงคราม แล้วคิดหรือว่าจะคุ้ม อย่าลืมนะว่ายุคนี้ไม่ใช่ยุคทองของเอเคน สามทหารเสือไม่ถูกฆ่าก็ถูกถอดเชียว ท่านคิดว่าเอเคนจะเอาอะไรไปปรับมือกับเคมอส"

"ควินแห่งความตาย" เจ้าชายร่างสูงตอบเรียบสั้นก่อนขยับควินบุกสวนขึ้นไป

"ควิน? ฝากความหวังไว้กับควินอย่างนั้นเสียเวลาเปล่า"

"ธิดาแห่งความมืดคือผู้สยบราชาแห่งปีศาจ"

"ทำไมท่านไม่พยายามจะเชื่ออย่างที่มีคนพยายามทำให้เชื่อบ้างหือ น่าจะลองเิ่งเชื่อบ้างนะว่านางนั้นคือผู้หลับใหลตลอดกาล" เสียงย้อนกลับหัวเราะดังจากชายหัวล้าน

"สิ่งวิเศษแห่งเคมอส ร้องรับสายเลือดแห่งความมืดเสมอ"

"ท่านจะบอกว่า สิ่งวิเศษนั้นปลุกนางให้ตื่นเอง โดยที่ท่านไม่ได้ยื่นมือเข้าไปยุ่งเลยนั่นสิ" ชายหัวล้านแค้นหัวเราะ "จะให้ข้าเชื่อว่าคนถนัดเวทสายแพรวแกจใจอย่างท่าน ไม่ได้ยื่นมือเข้าไปยุ่งอะไรเลยกับเรื่องราวระหว่างกษัตริย์นี้กรบกับธิดาเจ้าปัญหา กษัตริย์ผู้เก่งกาจของเราตรัสรู้เองได้แบบฉับพลันถึงตัวตนของธิดาแห่งความมืด ทั้งๆ ที่ใครๆ ยังหลงคิดว่าเจ้าหญิงนั้นกลายเป็นแค่นมูน้อยไร้พิษสง" คนเอยกระเข้าคอด้วยเสียงหัวเราะหึๆ "แต่นิสัยชอบยุแยงชาวบ้านคบคิดกันดูคูนๆ นะว่ามันเป็นนิสัยถาวรของใครบางคน"

นัยน์ตาของเจ้าชายผู้ถูกทั้งกระทบทั้งกระเข้าหรือลงเล็กน้อย แต่ไม่มีคำปฏิเสธใดกล่าวแย้งออกมา นอกจากจะเอ่ยสั้นๆ ไปยังใจความสำคัญของเรื่อง

"ไม่มีชัยชนะที่ได้มาโดยไม่มีการสูญเสีย ถึง 'เขา' พร้อมจะเป็นผู้นำ แต่ถ้าไม่มีชนวนจะไม่มีแรงสนับสนุน ธิดาแห่งความมืดจะเป็นแรงกระตุ้นสมบัติทั้งสี่จะเป็นฐานแห่งชัยชนะ"

สิ้นคำกล่าว ความเครียดก็ค่อยทิ้งตัวรายล้อม ยามที่นัยน์ตาสองคู่ประสานกันแน่วหนึ่ง

"มงกุฎแห่งใจ ใจที่เต็มไปด้วยการล่อหลอก คทาแห่งพลัง พลังที่เต็มไปด้วยความบ้าคลั่ง แหวนแห่งปราชญ์ ปราชญ์ผู้ลุ่มหลง คาบแห่งกษัตริย์ กษัตริย์ผู้บ้าอำนาจ สิ่งเหล่านี้นำชัยชนะอันเป็นนิรันดรมาให้เอเคนไม่ได้"

ผู้ต่ำศักดิ์กว่าเปรยขึ้นลอยๆ ขณะที่นัยน์ตาผู้ฟังกลับฉายประกายพราว ก่อนรอยยิ้มเหี้ยมจะปรากฏบนริมฝีปาก แล้วเอ่ยแก่

"มงกุฎแห่งใจ ใจที่เต็มไปด้วยความหวัง คทาแห่งพลัง พลังที่เต็มไปด้วยความมุ่งมั่น แหวนแห่งปราชญ์ ปราชญ์ผู้รอบรู้ คาบแห่งกษัตริย์ กษัตริย์ผู้รวมใจ ทราบโคที่กระดานยังไม่ปิด ท่านจะไม่มีวันรู้ผลของการต่อสู้"

"หลายชีวิตแลกกับชัยชนะ" คำท้วงถูกเอ่ยแย้งมาพร้อมกับการถอนหายใจเบาๆ ก่อนจะแปรเป็นเสียงหัวเราะและคำพูดกึ่งล้อเลียน "แต่ท่านจะมัวมาพยายามสร้างหนทางแห่งชัยชนะนั้นอยู่ทำไม มีโอกาสทั้งที่ทำไมไม่คิดจะพาตัวเองลงสู่สนามรบกับเขาเสียบ้าง" รอยยิ้มขยับกว้างอีกนิดก่อนเขาจะเอ่ยต่อด้วยน้ำเสียงเนิบๆ "ข้ารู้นะ ทั้งมงกุฎ คทา แม้แต่แหวนหรือคาบ..."

นัยน์ตาที่อ่านแสนยากของผู้สูงศักดิ์ตัวกลมกลับมาองแทนคำเตือน แต่ผู้พูดกลับหัวเราะหึๆ แล้วเอ่ยต่อราวกับเห็นเป็นเรื่องเล่น "อำนาจทั้งนั้นที่อยู่ในมือ แต่ท่านกลับพยายามทั้งช่วงชิงทั้งสร้างสถานการณ์เพียงเพื่อจะยกมันให้ 'เขา' คนนั้น ไม่เคยคิดเสียค่ายบ้างหรือไม่"

ความเงิบรอยศรัทเพียงอึดใจ ก่อนที่เจ้าชายผู้สร้างเรื่องจะเอ่ยขัดด้วยคำตอบเรียบๆ

"คาบไม่อยู่ในมือของอัศวินก็ไม่คม อาวุธไม่อยู่ในมือผู้รู้จักใช้ก็ไร้ค่า"

"ถึงต้องให้ชีวิตมากมายมาทดลองความคมของคาบ กับอาณาภาพของอาวุธ" คำเอ่ยโต้กลับเสียงหัวเราะ แต่ผู้เป็นเจ้าชายแย้งกลับด้วยน้ำเสียงสงบ

"อย่างน้อยก็ดีกว่าชีวิตที่อยู่อย่างหวาดหวั่นกับความกลัวที่มองไม่เห็น ท่านควรจะรู้ ทราบโคที่ความมืดไม่ถูกจำกัด มีมากชีวิตกว่านี้อาจต้องสังเวยแก่ความบ้าคลั่ง"

"ความมืด?" คำทวนจากชายหัวล้านผู้บัดนี้ถอนหายใจเบาๆ "ไม่มีมืด"

มีหรือจะมีสว่าง ไม่มีคำ มีหรือจะมีขาว หมดทุกที่มีแต่สีเดียวกันหมด จะไปสนุกที่ตรงไหน"

"ชีวิตคนเราไม่ใช่หมดทุก"

ความตาย...

เสียงอื้ออึงดังใกล้เข้ามาพร้อมคบเพลิงวิบๆ ที่เคลื่อนเข้ามาใกล้ สัญญาณแห่งความตายที่บอกถึงเวลาที่เหลือน้อยลงทุกขณะ แต่หัวใจที่ควรเต้นระรัวด้วยความกลัวกลับสงบเย็นเยียบ

คืนเดือนดับที่มีแค่แสงดาวพราระยับบนฟากฟ้า พุ่มไม้ที่ช่วยพรางกายจากการล่า เสาตะกุ่มของสายน้ำเขียว แลเห็นจุดหมายปลายทางท้ายสุดอยู่ไกลๆ

เพียงแค่น้ำ...แต่เธอยังจะข้ามไปฝันหรือ...

หน่วยลาดตระเวนเดินขวักราวกับกองทัพสวนสนาม บังคับถึงค่ายทหารที่จงใจมาปลูกกระโจมรอต้อนรับเธออย่างผู้รู้แหว สร้างความปั่นเคืองให้ผุคพรายในหัวใจที่อ่อนล้า ให้นัยน์ตาที่แห้งผากฉายแววโกรธกริ้วกับคำถามที่ย้ำกับตัวเองอย่างหาคำตอบไม่ได้

ทำอะไรผิด

ผิดหรือที่เกิดเป็นลูกจอมปีศาจร้ายกาจแห่งเคมอส

ริมฝีปากเหยียดเย้ยโศกชะตา ก่อนเฝ้มเป็นเส้นตรงกับความปวดร้าวในใจที่สยบลงไม่ได้ ความเหนื่อยล้าถาโถมกลางใจราวกับคลื่นทะเลพัดที่ยากจะสงบนิ่ง เรียกหยาดน้ำใสกลับมาคลอนัยน์ตาคู่ใด ก่อนจะถูกไล่หายด้วยเสียงขยับไหวกายของคนข้างตัว

บุรุษผู้นอนหายใจระรัว ชมหนักด้วยพิษไข้จากบาดแผล สายลมเย็นในยามดึกคงหนาวจ้ดจนถึงใจให้ทบทวี

มันจะทนไปได้สักแค่ไหน...

จะตายเพราะพิษไข้หรือตายเพราะคมดาบ

ความสมเพชแทรกผ่านในหัวใจที่อ่อนล้า ที่บัดนี้ทำได้เพียงแค่มอง

นอกจากมองแล้วยังจะทำอะไรได้อีก ทำไม่ได้แม้จะพาไปหาหมอ
ที่ไหน ทำไม่ได้แม้จะก่อกองไฟให้คลายหนาว

ช่วยไม่ได้ ก็อยากทำตัวเป็นฮีโร่เอง

ความคิดที่เรียรอยยิ้มเหยียบบนดวงหน้าของเธออีกครั้ง

ฮีโร่ที่เลือกปกป้องผิคน ถึงต้องมีสภาพเหมือนหมาข้างถนน

ความคิดที่ทำให้หัวใจเจ็บแปลบ ก่อนนัยน์ตาจะเบือนมองฝ่าความมืด
ไปยังเสียงโหวกเหวกเบื้องหน้าที่ค่อยๆ ขยับห่างออกไป

เวลาใกล้มาถึง

เวลาของการลงมือ...

นัยน์ตาคู่สีน้ำตาลมองภาพเบื้องหน้า หูสับจับความเจิบที่คืบคลาน
อย่างช้าๆ

เวลาแห่งความตาย...

ความตายที่บัดนี้กลับเป็นดังสุขยอคแห่งความปรารถนา

นัยน์ตาคู่สีน้ำตาลค่อยปรือลงก่อนเบือนกลับมาจับยังร่างที่นอนคุคู้
อยู่ไม่ห่าง

บางที...เธอควรจจะรอให้ผ่านคืนนี้ไป... รอถึงคืนพรุ่งนี้...

เธอผ่อนลมหายใจเบาๆ ขยับตัวเข้าใกล้ ก่อนเอื้อมมือสัมผัสหน้าผาก
ของบุรุษที่นอนสิ้นคัวยพิชใจ แต่ทันทีที่มีสัมผัสลง มือใหญ่กว่าก็คว้าหีบ
เข้าที่ข้อมือ พร้อมนัยน์ตาที่เบิกโพลงจ้องประสานเข้ากับตาเธอเขม็ง ก่อน
ส่งคำถาม

"ถึงเวลา?"

"รอพรุ่งนี้ดีไหม ตัวแก่ร้อนยังกับไฟ" เธอแจจแจ ก่อนรีบดึงมือกลับ

"อากาศมันหนาว" คำตอบกลับเอ่ยไปคนละเรื่อง

"แล้ว..." คนไม่เข้าใจส่งคำถามพร้อมหัวเรียวที่เริ่มขมวด

"ร่างกายปรับอุณหภูมิคนน้อยเป็นเรื่องธรรมดา"

คำตอบเรียบๆ พร้อมรอยยิ้มบางเรียกให้นัยน์ตาคู่โตของคนฟัง
เบิกกว้าง กัดฟันกรอด นึกอยากอัดเจ้าคนปากคิขึ้นมาอย่างอดไม่ได้ เธอ

แยกเขี้ยวก่อนส่ายหัวแล้วหัวเราะหึๆ

"เออ ก็เพิ่งรู้ว่าแกเป็นพวกเดียวกับเจ้าพวกตระกูลเลือดเย็น"

คนถูกข้อนชะงักกึก ก่อนหัวเราะเบาๆ แล้วถามไปอีกเรื่อง

"ได้เวลาหรือยัง"

คำถามที่ทำให้หยันตาลูโคปรีอลง

เวลา...เวลาแห่งความตายที่รออยู่เบื้องหน้า

ความคิดที่เรียกให้เธอเป็นอนาสายตามองไปยังความมืดที่รอยตัวอยู่
ไม่ห่าง

"ไม่ต้องใจร้อน แกได้ตายเพื่อฉันแน่ถ้าไม่คิดกลับใจเสียก่อน" เสียง
ท่อนท้ายสั้นเครือ ก่อนเจ้าตัวจะรีบปรับน้ำเสียงให้แจ่มใส "กลับใจตอนนี้ก็
ยังไม่สาย แต่แกต้องรีบตัดสินใจหน่อย เพราะเวลามันมีจำกัด"

ความเงียบกลับมาเป็นคำตอบ ก่อนจะตามมาด้วยสายตาที่ฉายแวว
ประหลาดอย่างตีความไม่ได้ และถ้อยคำพูดที่ทำให้หัวใจเต้นรัวด้วยความ
ถึงกลัวถึงหวาด

"หายไปมากเฟริน สายไปตั้งแต่นายเลื้องจะเกิดมาเป็นเฟลิโอน่า
เกรเคเวล"

ธิดาแห่งความตาย...

ถ้อยคำต่อในใจผู้ฟัง พร้อมรอยยิ้มเหยียดที่ปรากฏบนริมฝีปากบาง
นั้นสิ แล้วใครจะเป็นเหยื่อรายต่อไปของมัจจุราช ธิดาแห่งความตาย
ที่ควรจะตายเมื่อสามเดือนก่อน ตายก่อนจะนำความหายนะมาสู่คนรอบ
ข้าง...

ฉันควรจะตายเมื่อสามเดือนก่อน หากมันจะแลกชีวิตนายให้กลับ
คืนมา...

ห้วงคิดที่ทำให้หยันตาลูโคปรีอลงด้วยความหวั่นไหวกับหัวใจที่
ปวกฉ่ำ

ตายเสียก่อนจะต้องอยู่อย่างตายทั้งเป็น...

เวลาจะช่วยรักษาแผลใจ

แต่ต้องใช้เวลานานแค่ไหน แผลในใจถึงจะสมาน
หรือต้องใช้เวลาชั่วชีวิต ถึงจะลืมนายให้พ้นไปจากใจ...

1

ริดาแห่งความมืด

สามเดือนก่อน...

ท้องฟ้ายังคงมืดสลัวบอกถึงเวลาเช้าตรู่ เวลาที่เช้าเกินกว่าที่จะวันจะโผล่ขึ้นทอแสง เช้าเกินกว่าที่น้อยจะเริ่มออกหากิน อากาศยามก่อนอรุณรุ่งตึกจะหนาวเย็นด้วยน้ำค้างและสายลมแผ่วเบา แต่ทุกชีวิตในเอดินเบิร์กกลับพร้อมปฏิบัติภารกิจตั้งแต่สองชั่วโมงก่อน นักเรียนแต่ละคนล้วนมีหน้าที่รับผิดชอบ การตรวจตราความเรียบร้อยและการรักษาความปลอดภัย ซึ่งบัดนี้กลายเป็นงานที่มีความสำคัญอันดับหนึ่ง เมื่อพิธีพระราชทานแหวนกำลังจะเริ่มขึ้นในอีกสามชั่วโมงข้างหน้า

เสียงรถม้า มังกร และสารพัดสัตว์คังระงมอยู่ที่ลานกว้างด้านหน้า เมื่อผู้ประสงค์จะเข้าร่วมพิธีเดินทางมาถึงและกำลังเข้ารับการตรวจสอบประวัติ เหล่าสัตว์พาหนะ อารูธมีคม และคทา จะต้องฝากไว้ที่ด้านนอกทั้งหมดเพื่อความปลอดภัย

มันเป็นความซูลมุนวุ่นวายอย่างน่าปวดหัวเมื่อเหล่าอาคันตุกะมีจำนวนมากมายกว่าที่คิดไว้หลายเท่า

ถัดจากลานกว้างเข้าไปยังปราสาทเอดินเบิร์ก โถงประชุมบัดนี้เริ่มมีแขกผู้มีเกียรติทยอยกันเข้ามาข้างใน ผู้มาร่วมเป็นสักขีพยานมีตั้งแต่เหล่าขุนนางผู้ใหญ่ คหบดีผู้มั่งคั่งในซูดหรูหร่าฟูฟ่า ไปจนถึงชาวนาชาวไร่ในซูด

ดีที่สุดที่พวกเขาจะจัดหากันได้ ตำแหน่งที่นั่งถูกจัดสรรโดยตัวแทนนักเรียนจากปราสาทขุนนางผู้ทำหน้าที่ในการดูแลต้อนรับ สองฝั่งปากของประตูมีนักเรียนจากป้อมอัศวินยืนกำกับสอดส่องความปลอดภัย ขณะที่ลานพิธีด้านล่าง ตัวแทนนักเรียนจากปราการปราชญ์กำลังซักซ้อมระเบียบพิธีที่ใกล้เข้ามาถึงทุกขณะ

แสงตะวันเริ่มจับขอบฟ้า เสียงนกน้อยกำลังเริ่มขับขาน

"มังกรเบอร์สี่สิบแปดลงบันทึกลแล้วเอาเข้าคอกไปเลย"

"แต่คอกมังกรเต็มแล้วนะครับ" ผู้รับคำสั่งท้วงด้วยสีหน้ายุ่งยากใจ

"เติมก็เอาไปใส่ในคอกข้าง"

"บ้า!" เสียงใสแหวกเข้าใส่ คังซุนิคเล่นเอาคนออกคำสั่งคอกหุด แล้วเหล่ารุ่นน้องก็พากันหัวเราะคิกคัก คนส่งเสียงต่อนั่นจะเป็นใครไปไม่ได้ นอกจากสาวน้อยคนสำคัญแห่งป้อมอัศวิน แองเจลีน่า โรมานอฟ เคอะวิทช์ ออฟวิทช์ เจ้าหล่อนส่งคาปุ่นเขียวให้เมื่อคนออกคำสั่งบ้าๆ ส่งรอยยิ้มมาประจบ

"มีใครเค้าเอามังกรไปใส่คอกข้าง ใครส่งนายมาดูแลสัตว์นี้มันโง่ซัดๆ"

"เอาน่า ไม่ถึงตายหรอก"

เจ้าคนถูกค้ายังคงย้อนกลับตาใส ดวงหน้าคูตาคิจะหวานของเจ้าหนุ่มน้อยนามเฟริน เคอบอโรว์ หัวขโมยคนสำคัญแห่งบารามอส ยิ้มแจ่มใสเสมออย่างคนอารมณ์ดี เจ้าตัวหันไปพยักพยัคกับรุ่นน้องได้บังคับบัญชาให้รีบปฏิบัติตามคำสั่ง ก่อนหันมารีบมือแม่ตัวคิที่ทำหน้าเครียด

"ไม่ถึงตาย เกิดช้างถูกมังกรเล่นงานจะว่ายังไง นั่นนะมันมังกรไฟคาคุนะรู้บ้างรึเปล่า"

"อ่า! มังกรไฟ" เฟรินแสวงเบิกตาโกล้อเลียนให้สาวน้อยอยากบิบบคอเจ้าคนกะล่อนเงาะ โดยเฉพาะเมื่อเจ้าตัวโคลงหัวไปมาแล้วส่งเสียงจึกจึก ก่อนหันไปออกคำสั่งชิงข้าง "เฮ้ย! ย้ายๆ ส่งมันไปอยู่คอกพระเจ้าข้างแอเรียส

ช่างปะมังกร งานนี้มีหวังมันพลิก" ว่าเสร็จเจ้าตัวก็หัวเราะชอบใจ ขณะที่สาวน้อยค่อนข้างบ๊ว แต่ไม่ทันจะได้แหยให้ถูกอารมณ์ เพื่อนรัก คิล ฟิลมัส ทายาทตระกูลนักฆ่าก็เดินยิ้มๆ เข้ามาก่อน สาวน้อยถึงได้ตัวคัสตาคาคา โทษก่อนก้าวสบๆ ห่างไปอย่างไม่อยากยุ่งด้วย

"แกไปแหยอะไรเค้าเข้าอีกล่ะ" คิลส่งคำทัก

"เปล่า!" เฟรินปฏิเสธเหี้ยกิ้วหัวเราะ ก่อนถามคำถามสงสัย "แกว่าช่างแอเรียสปะมะมังกรไฟใครจะชนะวะ" นัยน์ตาสีม่วงของคนพึงเบิกกว้างนิกๆ ก่อนจะเข้าใจอะไรรางๆ แล้วหัวเราะหึๆ ในลำคอ

"เคายาก มังกรตัวเดียวกับช่างทั้งโหลง"

"ไอ้มะ แดมเป็นพระเจ้าช่างจากแอเรียส"

พิธีใกล้เริ่มทุกขณะ ความจริงจะว่าไปแล้วด้วยหน้าที่ของเฟริน เจ้าตัวทำได้อย่างดีก็แค่ป่วนเปื้อนอยู่ที่ด่านค่านนอก จัดการกับเหล่าสัตว์ทรง และสารพัดสัตว์ของเหล่าอาคันตุกะที่มาเยือนเอคินเบิร์ก แต่งานใหญ่ขนาดนี้ มีหรือที่เจ้าตัวคิจะปล่อยให้พลาดโอกาส หลังจากส่งงานรุ่นน้องเสร็จสรรพ ก็รีบจัดแจงพาตัวเองตามเพื่อนรักที่มีหน้าที่อารักขาความปลอดภัยภายในปราสาทเข้ามายังโถงประชุมชั้นใน

โถงประชุมกว้างบัดนี้เนื่องแน่นไปด้วยผู้คนที่นั่งกันเต็มพริคทั้งที่นั่งชั้นล่างและชั้นบน พื้นที่ลานกลางยกระดับจัดตกแต่งด้วยที่นั่งของเหล่ากษัตริย์ ที่นั่งพิเศษและโต๊ะไม้สลักจั่ววางอยู่ทางด้านหน้า บรรยากาศภายในคูลงบเกร่งขรึม แสงตะวันในยามเช้าเริ่มสาดส่องเข้ามาภายใน กระทบบนพื้นหินอ่อนสีขาวและจับต้องบนพรมแดงสีสด

...เวลาแห่งการรอคอยก็ืบคลานเข้ามาทุกขณะ...

เสียงพุดคุยในโถงประชุมคังแผ่วเบา บ่งบอกชัดถึงความเคร่งครัด
ในระเบียบพิธีที่ใกล้เข้ามา มันเป็นความตื่นเต้นที่เป็นจังหวะคังก้องในหัวใจของทุกคนที่มารวมกันในวันนี้

แหวนแห่งปราชญ์...กับหนทางแห่งการอยู่รอดของเอเคน...

นัยน์ตาของเฟรินกวาคมองไปรอบๆ ด้วยหัวใจที่เต้นระทึก ไม่มีใคร
รู้จักเจ้าแหวนแห่งปราชญ์ดีกว่าเธอ

หนทางแห่งการอยู่รอดของเธอ

คำนั้นช่างห่างไกลจากความคิดของเธอนัก เมื่อนึกถึงเจ้าแหวน
อาถรรพ์

แหวนแห่งปราชญ์...กับหนทางแห่งความหายนะแห่งเอเดนสิไม่ว่า

ทำไมใครต่อใครถึงคิดว่ามันเป็นแหวนแห่งปัญญา ทั้งที่มันเป็นแหวน
แห่งความหายนะ

หัวใจหนึ่งหนักคละเคล้าไปกับความสิ้นค้น

มันเป็นความใคร่รู้ ทั้งๆ ที่รู้ว่าหนทางแห่งหายนะต่างหากที่กำลังรอ
อยู่เบื้องหน้า

เก้าอี้พิเศษกับโต๊ะไม้ประหลาดที่ลานกลาง...

มองแล้วชวนพิศวง หนทางไหนที่เหล่ากษัตริย์จะใช้ประโยชน์จาก
แหวนนั้น...

เฟรินกวาคตามองไปรอบๆ ขณะที่คิดเดินทางไปรายงานความเรียบร้อย
กับรุ่นพี่ที่เจ้าตัวขึ้นตรงด้วย

ทำเลที่ยืนอยู่นี้ก็ไม่เลวเกินนักหรอก ใกล้ขอบเวทีกกลาง เห็นอะไร
ซัดดี เสียแต่ไม่มีที่นั่ง กงมีหวังต้องยืนขาแข็งสักหน่อย ไม่รู้ว่าพิธีนี้จะใช้
เวลานานแค่ไหน

เจ้าแหวนนอนหลับ

ความคิดที่ท่าเฟรินแยกแยะใส่ตัวเอง เธอหลับไปกว่าสี่ชั่วโมงกว่าจะ
หลุดจากแหวนนรก นึกไม่ออกเลยว่าพิธีแหวนนี้จะใช้เวลากันนานแค่ไหน
กว่าคำตอบที่ทุกคนหวังมันจะออกมาได้

อืม...บางทีหาอะไรรองท้องก่อนน่าจะดีกว่า

ความคิดนี้มาพร้อมกับเสียงท่องร้องสนับสนุน ก่อนเจ้าตัวจะสะดุ้ง
โหยงเมื่อถูกมือแข็งแรงราวกับคีมจับหม้อที่ดันแขน

"มาทำอะไรที่นี่"

น้ำเสียงดูๆ นี่ชักจะเริ่มคุ้นเคยว่าเป็นใครทั้งที่ไม่ต้องหันไปมอง เจ้าตัวที่แอบหนีฐานถึงรีบจัดแจงหนีไปยิ้มประจบเอาใจไว้ก่อน

"ปัดโอ! งานสนุกๆ อย่างนี้ นายก็รู้ว่าพลาดไปเสียคายแยะ"

นัยน์ตาสีฟ้าเย็นเยียบดูท่าจะไม่ใจอ่อน คงหน้ารารกับรูปสลักของ คาโล วาเนบลี เจ้าชายคนสำคัญแห่งคาโนวาลเกรงขามติดกระดูกและจริงจัง อย่างเป็นนิสัย ชวนให้ใจแป้วนิคหน่อย เคยใจไม่ถูกว่ามันจะจับเธอโยนโครม ออกไปนอกโดงประชุมเมื่อไร คิดแล้วคงไม่มีอะไรดีไปกว่าการส่งรอยยิ้ม หวานๆ

"นี่ไม่ใช่งานสนุก" คำตอบเคร่งเครียด "มีหน้าที่ก็ควรจะได้รับผิชอบ ในหน้าที่" น้ำเสียงจริงจังอย่างที่ฟังแล้วชวนหงุดหงิดจนต้องปรับเปลี่ยนมุก มายิ้มกริ่มเจ้าเล่ห์ แล้วส่งเสียงอ้อน

"แต่ฉันเหงานี่"

คำอ้อนที่เล่นงานเจ้าชายคนฟังให้แทบแข็งเป็นน้ำแข็ง แต่ตัวกลับ เริ่มรุ่มๆ เหมือนจะเป็นไข้ โดยเฉพาะเมื่อเจ้าคนพุดกระเถิบเข้ามาใกล้แล้ว เอามือสัมผัสที่ท่อนแขน ลูบไปลูบมา

"แกไม่รู้เหรอ อยู่ข้างนอกเห็นแค่ข้างกับม้า มันเหงานะตาย" ว่าแล้ว เจ้าตัวก็ซ่อนนัยน์ตาคู่โคขื่นไปสบ ดวงหน้าที่ถึงจะคูคิแคไหนก็เป็นแค่หน้า ของหนุ่มน้อยให้ความรู้สึกชวนกระอักกระอ่วนใจอย่างบอกไม่ถูก โดยเฉพาะ เมื่อเจ้าตัวสบพุดเสียงแผ่ว "ถ้านายยอมให้ฉันอยู่นี้ ต่อไปนายจะให้ทำอะไร ฉันจะตามใจนายทุกอย่าง คิมัยคาโล"

เท่านั้นเองอุณหภูมิที่พุ่งสูงเกินพิภคก็เล่นงานดวงหน้าคนฟังขึ้นสีแดง กำเป็นลูกคำลึงสุก

มาดสุ่มของเจ้าชายน้าแข็งหลดลุ่มไม่มีขึ้นคิกับถ้อยคำที่ฟังแล้ว คีความสองแง่สองง่ามจากเด็กหนุ่มไม่ใช่จากสาวน้อย!

เจ้าตัวคียังคงยิ้มกริ่มชวนให้อยากเตะโค้งออกนอกหอประชุม ชวน ให้อึดใจเหิดเหี่ยวอยากลงโทษแม่ตัวแสบ และนี่ก็อยากลงโทษตัวเองเป็นกำลัง ที่โง่มาตกหลุมเสน่ห์แม่ธิดาแห่งความมืด

เฟลิโอน่า เกรเคเวล เคอะปรินเซส ออฟเคมอส

เจ้าหล่อนที่ไม่ได้มีตรงไหนสมเป็นเจ้าหญิงสักนิด โดยเฉพาะคำพูดพวกนั้นที่พูดมาได้รู้จักอายปาก

"อย่างเช่น...ทำความสะอาดห้อง ยกอาหาร จดเลขเชอร์"

หล่อนแจกแจงคำพูดตัวเองที่คราวนี้ค่อยทำให้คาโลนอนหายใจอย่างโล่งอก แม้ว่าจากนั้นเจ้าตัวดีจะเลิกคิ้วขึ้นนิดๆ แยมรอยยิ้มแสนหวานประสาทที่บ่งบอกความขบขัน แถมท้ายด้วยการหัวเราะเบาๆ และคบไหล่เขาอย่างไม่ใช่ให้กับนัยน์ตาคุๆ ที่เขาเพียรจะส่งปรามเลยแม้แต่น้อย

"เอาน่า ซีเรียสอะไรกันนัก ข้างนอกฉันสั่งเค้กมันเรียบร้อยแล้ว ขอเป็นผู้สังเกตการณ์หน่อยเคียว รับรองไม่ก่อเรื่อง"

แปดนาฬิกาตรง

ทันทีที่ระฆังค่านอกตีบอกสัญญาณ ประตูดงประตุมก็เปิดออกกว้าง จากประตูด้านซ้ายเดินนำมาจากคณะของเหล่ากษัตริย์ที่ทยอยกันเข้ามา ส่วนทางค่านขวา คือ บุรุษผู้จะรับมอบแหวน

เรมัค เวสต์ เคอะเกรทวอร์ริเออร์ ออฟคาโนวาล

บุรุษชรา ผู้สูงด้วยวัยจนเกินกว่าใครจะคาดคิดว่า เขาจะเป็นผู้รับชัยชนะในศึกงานประลองแหวน

เฟรินทอดคามองบุรุษเบื้องหน้าอย่างพิลึก ยกมือขึ้นไล่แผลเป็นใต้ตาซ้ายอย่างเคยนิสัยขณะจมตัวเองในห้วงคิด

เรมัค เวสต์ อาจารย์คนสำคัญในวิชาดาบชั้นกลาง ฝีมือดาบไม่มีอะไรให้ต้องสงสัย แต่กับแหวนอาถรรพ์นั้น ยังน่าสงสัยว่าอาจารย์จะรับมือไหวแน่หรือ

เสียงแตรสัญญาณคังระงมในดงประตุม ก่อนที่ระเบียบพิธีการจะเริ่มดำเนินไปโดยมีหัวหน้าปรากการปราชญ์เป็นผู้ดำเนินงาน เปิดฉากด้วยรายยาวตามระเบียบก่อนการอัญเชิญโอวาทจากไฮคิงและมหาปราชญ์เลโมธิ อัญเชิญแหวนแห่งปราชญ์ และเข้าสู่ระเบียบพิธีมอบแหวน

แหวนแห่งปราชญ์

นัยน์ตาสีน้ำตาลจับมองแหวนอาถรรพ์ ด้วยหัวใจที่เต้นระรัวกับความ รู้สึกที่บอกไม่ถูก ก่อนความงุนงงจะพุ่งเข้าจับจิต เมื่อยอดคนกรบแห่ง คาโนวาล นั่งลงยังเก้าอี้กลาง สวมแหวนแล้วหลับตาพริ้ม

ที่ชวนงุนงงอย่างหนักคือภาพอาจารย์แม่แมคคิงก์ แม่แมคร่างเล็กคน สำคัญแห่งเอคินเบิร์ก ก้าวมานั่งลงที่เก้าอี้ด้านข้างอาจารย์เรมัค มือหนึ่งของ หล่อนสัมผัสยังข้อมือของอาจารย์เรมัค อีกหนึ่งถือปากกาขนนกจรดบน สมุดปกทองด้านหน้า

ก๊วเข้มของเฟรินชมวด นัยน์ตาดำฉายประกายงุนงง เมื่อเสียงประกาศ แรกดังขึ้นจากผู้ใช้เวทอีกคนที่มายืนสงบอยู่ข้างอาจารย์แม่มัค

"หิวโหย!"

"เรมัคถอดจิตเดินทางไปตามอำนาจแห่งแหวน"

คำอธิบายเบาๆ จากทางด้านข้างทำให้เฟรินสะอึกโหยง ก่อนหันไป แยกเขี้ยวรับ

เจ้าคนที่ชอบโผล่มาเจิบๆ จะเป็นใครไปไม่ได้นอกจาก นายโร เซวเรส เคอะเบกการ์ ออฟทริสทอร์ เจ้าคนที่บัดนี้แย้มรอยยิ้มให้เธอแล้ว อธิบายเนิบๆ โดยไม่จำเป็นต้องขอ

"วิงก็ใช้เวทสี่วิญญาณเพื่อถ่ายทอดสิ่งที่เรมัครับรู้ให้พวกเรารับรู้"

คราวนี้นัยน์ตาสีน้ำตาลเบิกกว้างก่อนกระซิบกระซาบถาม

"มีเวทดีๆ อย่างนั้นด้วย"

"เป็นเวทชั้นสูง ผึกไม่ได้ง่ายๆ แล้วก็ใช้ไม่ได้ง่ายๆ แล้วยังต้องขึ้นอยู่กับว่าพลังวิญญาณของเรมัคจะเข้มแข็งได้นานสักเท่าไร" ถอดจิตนานๆ พลังวิญญาณอ่อนลงเรื่อยๆ ก็คิดต่อไม่ได้"

"ฮ่า!" เฟรินอุทาน ก่อนกระซิบถามใหม่ "ก็แล้วถ้ามันอ่อนจนเจิบ ไปเลยจะทำไม"

"ก็ฝั่ง" คำตอบเรียบๆ พร้อมรอยยิ้มจากโรทำให้หัวใจเฟรินหล่นคู่บ กลืนน้ำลายเอื๊อกแล้วตัดสินใจเลิกถาม ก่อนจะไหวตัวเมื่อเสียงเพื่อนซี้กลับ

มาดั่งไถ่

"ถึงไหนแล้ว"

เฟรินหันไปสบตากับต้นเสียง คิลขยับตัวเข้ามายืนใกล้ๆ พร้อมกับ
ชะเง้อมองไปยังเวทีกลางที่ไม่ห่างออกไปนัก แต่ไม่ทันที่เฟรินจะเอ่ยตอบ
เสียงประกาศต่อมาก็ดังขึ้น

"ออกอยาก!"

ออกอยาก หิวโหย อัดคัต ชัดสน อดน้ำ อดข้าว

นี่ถ้าจะยังร่ายรายการทุกข์ทรมานแบบนี้ไปเรื่อยๆ แล้วเมื่อไรมันจะ
เข้าเรื่อง

ความคิดที่ทำให้เฟรินถอนหายใจเบาๆ ก่อนคำประกาศต่อมาก็ดังขึ้น

"สงคราม!"

บรรยากาศรอบด้านเครียดไปถนัด เสียงพิมพ์เบาบัดนี้เจียบจนแทบ
ได้ยินเสียงเข็มตกได้

"แผ่นดินแห่งทางเลือกสุดท้าย!"

คำตอบที่ทุกคนรอคอย

"ดินแดนอันอุดม!"

หัวใจเต้นระรัวด้วยความหวัง

"ณ ทางทิศประจิม!"

ดินแดนอันอุดมทางทิศตะวันตก

ดินแดนอันอุดมทางทิศตะวันตก

ดินแดนอันอุดมทางทิศตะวันตก

ประโยคที่ดังก้องสะท้อนไปมาในใจ ประโยคที่กำลังถูกตีความด้วย
หัวใจเต้นระรัวอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน ยังมีดินแดนที่ไหนที่อุดม ยังมี
ดินแดนที่ไหนทางทิศตะวันตก...

ดินแดน...

"เดมอส!"

คำที่เรียกความเป็นวาบไถ่ทั่วสันหลัง เรียกความหนาวเหน็บฟุ้งวาบ

เข้าจับจิตกับความมึนงงที่กระหน่ำก้องในหัว ก่อนจะกลายเป็นความกลัวที่หาคำตอบไม่ได้ เมื่อเสียงตะโกนก้องดังลั่นจากหนึ่งในผู้ร่วมเป็นสักขีพยาน

"เปิดสงครามกับเคมอส ชิงดินแดนอันอุดม เพื่อความอยู่รอดแห่งเอเคน!"

เสียงตะโกนลั่นตามด้วยเสียงสนับสนุนที่กึกก้องลั่นไปทั่วทั้งโรงประชุม เกือบแปรสถานการณ์เป็นความอลหม่านที่ควบคุมไม่ได้ ก่อนที่เสียงกทาทระแทกพื้นจะดังลั่นจากกษัตริย์ผู้สูงสุด ณ ที่นั้น

"สงครามเอเคนกับเคมอสนำมาแต่ความตายและการสูญเสีย" คำประกาศจากโฮกิงแห่งเอเคนสยบความวุ่นวายในชั่วอึดใจ ก่อนนุรุชหนึ่งในฝูงชนจะลุกขึ้นโต้ตอบราวกับไม่เกรงในอำนาจ

"เอเคนกำลังจะตาย กษัตริย์ผู้อ่อนแอ หนทางรอดอยู่ยังดินแดนอันอุดมทางทิศตะวันตก ดินแดนแห่งการอยู่รอด!"

"ใช่ ค่ายกลางสมรภูมิ ดีกว่าตายด้วยความหิวโหย!"

เสียงสนับสนุนเริ่มดังสนั่น ความซุลมุนกำลังกลับมาอีกครั้ง มันดังอีกเหมื่อนักลัว

กองทัพประชาชนที่แสวงหาความอยู่รอด

มันจะไม่จบลงง่าย ๆ

ความรู้สึกส่วนลึกกระซิบในใจเฟริน ขณะที่หัวใจยังเต้นระรัว

ถ้านี่คือทางเลือกของการอยู่รอด...สงครามกับเคมอส...

เคมอสที่แสนร้ายกาจ ศึกที่จะนำมาซึ่งความตายและการสูญเสีย

"เคมอสอันอุดม กับเอเคนผู้หิวโหย" คำพูดของโรเปรยแผ่วเบา ก่อนถอนหายใจ "ปีศาจแห่งความมืดกับราชาแห่งแสงสว่าง ปีศาจกับอศวิน ต่างกันแค่จุดยืนกับหนึ่งหัวใจ"

นัยน์ตาสีน้ำตาลเปลี่ยนไปสกับนุรุชผู้เอ่ยถ้อยคำประหลาด คำพูดที่บัดนี้เธอไม่มีใจจะไปตีความอะไรทั้งนั้น เพราะในใจเต็มไปด้วยความกลัวกับความหวั่นและว้าวุ่น

เอเคนกับเคมอส...

ใครกันที่เธอควรจะห่วง เอเคนไม่มีวันชนะเคมอส เคมอสที่ร้ายกาจเกินไป

ห้วงคิดทำให้ร่างพลันสั่นสะท้านกับจุดหมายปลายทางสุดท้ายที่จินตนาการได้

จุดมุ่งหมายของเจ้าแหวนอาถรรพ์

"ชัยชนะแห่งเอเคน!"

เสียงประกาศจากเรมัค ณ ลานกลางทำให้ความวุ่นวายกลับมาสงบอีกครั้ง มันเป็นความสงบที่เรียกหัวใจทุกคนให้ตื่นเร้าด้วยความตื่นเต้นกริ่งเกรง

"ในมือ...ธิดาแห่งความมืด ผู้สยบราชาปีศาจ"

ธิดาแห่งความมืด

ประโยคที่ทำให้ดวงหน้าเฟรินซิคเผือด เหงื่อเย็นซึมขึ้นไปทั้งร่าง ความกลัววาบจับดวงจิต กับเสียงที่อยากเปล่งกรีดร้องให้ลั่นว่านี่เป็นเพียงแค่ความฝัน

เจ้าแหวนอุบาทว์

นัยน์ตาสีเขียวของบุรุษนามโร เซวาเรสตัวคดกลับมามองเธอชั่ววูบ มันทำให้ความกลัวแล่นวาบอย่างบอกไม่ถูกจนเผลอลอยหลังชนกับแผ่นอกของบุรุษที่ยืนอยู่ไม่ห่าง มือใหญ่ทาบจับที่ไหล่ บีบแรงจนเจ็บ แต่เรียกสติให้กลับมาได้พอจะคังหน้ากากฟาโรห์ขึ้นมาใช้ แม้ใจจริงแทบอยากจะวิ่งหนีออกไปให้พ้นจากห่อประชุมที่เธอไม่ควรจะเข้ามาอยู่ตั้งแต่ต้น

"ธิดาแห่งความมืด"

เสียงอ้ออิงเริ่มคังไปทั่วหอประชุมกว้าง ก่อนคทาในมือกษัตริย์ผู้สูงสุดจะกระทุ้งลงพื้นเรียกความสงบอีกครั้ง พร้อมเสียงประกาศดังลั่น

"แผ่นดินนี้ไม่มีธิดาแห่งความมืด และจะไม่มีสงครามเอเคนกับเคมอส!"

สิ้นคำประกาศ ความโกลาหลอลหม่านก็บังเกิดขึ้นอย่างจับคนชนปลายไม่ถูก คาบวงพระจันทร์ร้อนวูบจากกลางอากาศอย่างไม่มีที่มา หมุน

ตัวไปยังศิระโซคิงแห่งบารามอส เสียงกริคร้องดังลั่นไปทั้งหอประชุมเมื่อ
ตัวคาบถูกตั้งรับโดยยอดขุนพลโอนอสแห่งป้อมอัศวิน แต่เลือกสคๆ กลับ
ไหลทะลักนองเมื่อคาบวงพระจันทร์อีกเล่มหมุนคว้างเข้าเดือนลำคอบุรุษอีก
ผู้หนึ่งจนขาดกระเด็น

เสียงหวีร้องก้องขึ้นอีกเมื่อศิระนั้นหล่นกระทบลงพื้น
...ศิระของยอดคนกริบ เรมัค เวสต์ แห่งคาโนวาล...

แต่ไม่ทันที่ความโกลาหลจะสิ้นสุด ความเร็วประหนึ่งลมพัดก็โอบวน
ตรงดิ่งยังกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่แห่งเอเคน

เงาสองเงาที่ทรงความเร็วประหนึ่งมัจจุราช

ลาเวน ชมัคเกอร์ ยอดคนกริบแห่งบารามอสตัดสินใจในชั่วพริบตา พุ่ง
ควัดลาเข้าปะทะ โดยเลือกเงาที่เข้าทางคาบเป็นเหยื่อเพลงคาบแรก

ลาเวนสะบัดคาบเร็วปานสายฟ้าแลบ ปลิดชีพผู้จู่โจมในพริบตา เลือก
สคๆ หลั่งนองบนพื้นพรม แต่ไม่ทันหันไปวาดคาบเข้าใส่ผู้โจมตีรายที่สอง
ชายผู้นั้นก็หยุดมือลงฉับพลันราวกับภาพนิ่ง แม้บัดนี้คาบจะวางทาบบน
ลำคอของกษัตริย์ผู้สูงศักดิ์แห่งบารามอส

ภาพที่แทบหยุดลมหายใจของทุกคนในหอประชุม ดวงตาทุกคู่จับจ้อง
ไปยังคาบใหญ่และบุรุษผู้เป็นเจ้าของ

บุรุษร่างกำยำสูงใหญ่ เจ้าของเส้นผมสีทองยาว ผู้มีรศมีการเช่นฆ่า
รุนแรงน่าสะพรึงขวัญ

"ท่านโซคคิตามเคย โซคิง"

คำกล่าวเคร่งขรึมถูกเอ่ยเรียบๆ ขณะกลืนอายแห่งการทำลายล้าง
ค่อยผ่อนจาง รอยยิ้มบางปรากฏบนริมฝีปากหนา ขณะค่อยๆ ค้อมศิระ
น้อยๆ แสดงความเคารพ แล้วคาบใหญ่ก็พลันหายวับไปจากมือราวกับ
ไม่เคยมีมาให้เห็น

โซคคิ

โซคิงแห่งบารามอสทวนคำในใจ ก่อนสยบหัวใจที่เค้นระรัวของตน

ให้สงบลง มันแค่จิตใจเดียว อีตใจเดียวเท่านั้นที่คาบเกี่ยวระหว่างความเป็น
กับความตาย หากลาเวนจัดการกับผู้สังฆาไม่ทัน...

ชีวิตท่านคงถึงจุคจบ ชนิดที่ยอดนักรบไอนอสแห่งเอดินเบิร์ก ไม่ทัน
แม้แค่จะยับยั้งตัวด้วยซ้ำ

ฝีมือห่างชั้นกันเกินไป ห่างชั้นอย่างยังอีกนานนักกว่าจะทาบทามฝีมือ
กันได้

ความคิดที่ชวนให้ความหนาวเหน็บจับวาบไปทั่วทั้งร่าง มันเป็นความ
กลัวระคนเคล้ากับความโกรธ แต่เป็นความโกรธที่ไม่อาจจะลงมือทำอะไร
ได้ แม้ในยามที่สบตาจ้องกับบุรุษเบื้องหน้า

"สามหา!"

เสียงประกาศลั่นจากลาเวน ชัคเกอร์ อัครวินประจำกายของกษัตริย์
แห่งบารามอส คาบใหญ่ในมือบัดนี้ขยับพาดบ่าทาบลำคอนักฆ่าผู้ฮังการ

"เวส ฟิลมัส เคอะคิลเลอร์ ออฟซารอส ความผิดของท่านมากพอให้
ข้าสามารถฆ่าท่านได้ในคาบเดียว"

"ความผิด?" เสียงทวนจากหัวหน้าตระกูลนักฆ่าพร้อมรอยยิ้มกระตุก
ที่มุมปาก "แค่กลับมาเยี่ยมโรงเรียนเก่า คงไม่ถึงว่าเป็นความผิดหรือ
กระมัง" คำกล่าวถูกเอ่ยเนิบๆ พร้อมขยับมือคบบ่าหัวหน้านักรบไอนอส
ผู้ยืนประจันหน้า "ไม่ต้องเกร็ง ฉันไม่โง่ขนาดเอาโฮคิงมาเป็นเหยื่อ"

ประโยคนี้กล่าวพร้อมทั้งสายตาลงมองโฮคิงผู้ประทับอยู่เบื้องหน้า

ฉับพลันเสียงสรวลบ่งบอกความขบขันอย่างไม่ควรมีก็ดังขึ้นจาก
กษัตริย์แห่งคาโนวาลผู้ท้าวราบกับว่า ความโกลาหลและการลอบสังหารไม่ได้
เพิ่งเกิดขึ้นต่อหน้าต่อตา

"สงครามระหว่างเอเคนกับเคมอส" เป็นเสียงเอ่ยกลั้วหัวเราะจาก
กษัตริย์บาโร

"ดินแดนอันอุดมทางทิศตะวันตก" เสียงเกร่งจากกษัตริย์เฮลค้ำแห่ง
อเมซอน

"สงคราม สงคราม" เสียงอันเต็มไปด้วยการทอดถอนใจจากกษัตริย์แห่งทริสเทอร์

"เฮ้อ! สงคราม สงคราม ข้าละแสนจะเกลียดสงคราม" เสียงเสียดสีกลั้วหัวเราะจากกษัตริย์แห่งแอเรียส ก่อนจะเป็นเสียงทหาใหญ่กระทบพื้นดิน ความสนใจกลับลุ่มหาปราชญ์เลโมอีแห่งเอคินเบิร์ก กับถ้อยประโยคเกรงขมจริงจัง

"ไม่มีธิดาแห่งความมิด ไม่มีชัยชนะแห่งเอเคน"

"ไม่มีชัยชนะแห่งเอเคน ไม่มีสงครามเอเคน-เคมอส" น้ำเสียงกร้าวทรงพลังจากกษัตริย์สูงสุดแห่งเอเคน ความเจียบสนิทยกคลุมทั่วโถงประชุมจนแทบจะได้ยินเสียงหัวใจทุกดวงเต้นแข่งกัน

เสียงหัวเราะคังก้องจากกษัตริย์แห่งคาโนวาลพร้อมคำกล่าวชัด

"ไม่มีชัยชนะแห่งเอเคน ก็คงมีแต่ความหิวโหยและความตาย"

แล้วนี่ควรจะมีธิดาแห่งความมิด มีสงคราม...

หรือควรจะไม่มีธิดาแห่งความมิด แต่มีความหิวโหย

ธิดาแห่งความมิด...

ความสับสนระคนหวาดหวั่นกำลังทบทวีในใจของเฟริน นัยน์ตาจับจ้องใบหน้าของกษัตริย์บาโร วาเนบลี เคอะคิงวอร์ริเออร์ ออฟคาโนวาล ผู้บัดนี้นัยน์ตาคูวาวโรจน์ ดวงหน้าเครียดเกร็ง ริมฝีปากบิดเล็กน้อยราวกับการแหยะรอยยิ้ม พลันเมื่อขยับกายลุกขึ้น ภาพเบื้องหน้าก็ไม่ผิดอะไรกับนักรบปีศาจที่พร้อมจะออกศึก

"ดาบแห่งกษัตริย์!"

ถ้อยคำของกษัตริย์นักรบสะท้อนก้องไปทั่วทั้งหอประชุม คำประกาศที่กระซกหัวใจเฟรินจนแทบกระโดดออกมานอกอก เพราะทันทีที่ลิ้นถ้อยคำสั่ง ดาบประหลาดก็ปรากฏอยู่ในมือ

ปีศาจผู้ทรงมงกุฎและทหา ปีศาจผู้ทรงดาบและอำนาจ!

สายฟ้าฟาดเปรี้ยง ก่อนพายุฝนจะเทกระหน่ำมิดฟ้ามัวดิน ลมพายุพัดกระโชก เสียงฟ้าร้องครืนครางปั่นป่วนรับอำนาจอันอัศจรรย์ที่ไม่มีใคร

กล่าวหาญู้ อำนาจที่เรียกเลือดในกายให้รุ่มร้อน เรียกใจที่หวาดกลัวในความตายให้สิ้นหวาดหวั่น ให้ความหวังเบ่งบานในชัยชนะที่มีอาจทำนายได้ กับความเชื่อมั่นในบุรุษเบื้องหน้าผู้ประหนึ่งเทพเจ้าแห่งสงคราม

"เอเคนและชัยชนะ!"

เสียงประกาศสนั่นลั่น พร้อมประกายสายฟ้าที่ฟาดเปรี้ยง

ฉับพลันความร้อนประหลาดในกายเฟรินก็พวยพุ่งออกจากร่างอย่างมีอาจควบคุมไหว มันเป็นความรู้สึกประหนึ่งร่างทั้งร่างจะปริแยกแตกออก แสงสว่างพุ่งวาบจากแหวนวงน้อยที่ติดนิ้วด้งรับรู้การประกาศศึกแทนผู้เป็นนาย ก่อนจะปริแตกออกเป็นเสียงๆ

สายฟ้ารุนแรงสงบลงแล้ว คงเหลือเพียงเสียงสายฝนพรำที่

โปรยปรายอยู่ด้านนอก โถงประชุมยังคงสงบนิ่งราวกับต้องมนตร์สะกด เมื่อภาพเบื้องหน้าตริγγันย์ตาทุกคู่ราวกับต้องด้วยมนตร์อาถรรพ์

เด็กสาวเบื้องหน้าในชุดนักเรียนชายแห่งเอคินเบิร์ก

แต่บัดนี้ไม่มีส่วนไหนสักนิดที่จะให้สงสัยในความเป็นหญิง...

มันเป็นความเชื่อมั่นประหลาดที่บังเกิดในใจคนทุกคนในที่นั้น ราวกับต้องเสียงพรายกระซิบ ความเชื่อมั่นโดยไม่จำเป็นต้องมีการเอ่ยวาจาถ้อยคำพูด ความเชื่อมั่นในสัญญาณชัยชนะแห่งเอเคน

ธิดาแห่งความมืด เฟลิโอน่า เกรเคเวล!

...ในที่สุดธิดาแห่งความมืดก็ปรากฏตัว...

...แม้แต่ความพยายามของเขาก็ยังล้มเหลวจนหมดสิ้น หรือสงครามจะมีอาจหลีกเลี่ยงได้จริงเสียแล้ว

มหาปราชญ์แห่งเอคินเบิร์กรำพึงในใจยามมองเหตุการณ์โกลาหลเบื้องหน้า ก่อนจะเบือนนัยน์ตาไปสบกับดวงเนตรของมหากษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่แห่งบารามอส ผู้บัดนี้เอนกายพิงพนักเก้าอี้อย่างหมดหวัง

ดวงหน้าซราของไฮคิงแห่งเอเคนหม่นหมองสะท้อนถึงวิชะรา ความ

อาครุณายแฉ่มัดในดวงเนตร แต่เพียงอึดใจเดียว ความมุ่งมั่นก็พลันฉาย
วาบขึ้นแทนที่อย่างผู้ตัดสินใจแน่แท้ มือใหญ่สั่นระริก ค่อยๆ เอื้อมจับถ้วย
ทองคำมาถือ ก่อนเบือนนัยน์ตาไปสบยังร่างหลานสาวที่บัดนี้กลายเป็นธิดา
แห่งสงคราม...

สงครามที่จะให้มันขึ้นไม่ได้!

แก้วใบใหญ่ถูกทิ้งกระแทกพื้น!

สัญญาณแห่งการลงมือสังหาร!

มันเป็นความเร็วของมัจจุราชที่ไม่มีใครทันตั้งหลัก เมื่อนัยน์ตา
อันสงบของนักฆ่าแห่งชาเรสผู้รอจังหวะอยู่แล้วฉายประกายโรจน์ รับ
สัญญาณแห่งการสั่งฆ่า เป็นเพียงสัญชาตญาณในชั่วอึดใจที่คาโลมลักร่าง
เฟรินวูบไปทางด้านหลังแล้วเอาตัวเข้าเป็นโล่รับดาบที่จะพุ่งปะทะ อึดใจที่
ความตายเป็นของเขาแน่แท้ ความมึนงงกลับฉายชัดเมื่อดาบที่ควรพุ่งปะทะ
หยุดชะงักอยู่ห่างเพียงไม่ถึงนิ้ว แต่ร่างบางด้านหลังกลับทั้งตัววูบลงมาพร้อม
กลิ่นความเลือดที่โชยแตะปลายจมูก

คาโลหันกลับไปปรับร่างที่อ่อนโยบในอ้อมแขนพร้อมหัวใจที่หล่นวูบ
เลื้อยคลนๆ กำลังหลังเท ค้วยน้ำมือของบุรุษผู้ลงดาบ

บุรุษเจ้าของนัยน์ตาสีม่วงที่ฉายประกายสงบเคร่งขรึม ในมือบัดนี้ถือ
ดาบเขื่อนเลือด

ทายาทนักฆ่าแห่งชาเรส

2

เงื้อม

เจ็บ...

ความรู้สึกที่เล่นปลาบไปทั่วร่างทันทีที่ขยับไหวตัว

เจ็บมาก...

ความรู้สึกที่ปวดร้าวไปทั้งร่าง ก่อนจะกลายเป็นความหงุดหงิดกับเสียงโหวกเหวกที่ดังลั่นอยู่รายล้อม เสียงพุ่มเถียงที่ปลุกเธอให้ตื่นทั้งที่ไม่อยากตื่น

หนวกหู

ทั้งเจ็บทั้งหนวกหู ทั้งเพลียทั้งเหนื่อย จนไม่มีแรงจะตะโกนคำ ที่จริงไม่มีแรงแม้แต่จะขยับเปิดเปลือกตาขึ้นด้วยซ้ำ ไม่มีแรงแม้แต่จะขยับตัวให้ลุกขึ้นมารับรู้เจ้าความเจ็บที่เล่นแปรเปลี่ยนทุกครั้งที่ขยับตัว

เปลือกตาเคঁ้นยิบๆ ขณะที่หัวเรียวเริ่มขมวด ก่อนตาจะเบิกโพลงอย่างรำคาญใจเป็นที่สุด

"หนวกหู!" เสียงตะโกนของเจ้าตัวเรียกความเจ็บได้ชะงัด แล้วดวงหน้าของบุคคลมากมายก็โผล่เข้ามาล้อม

"นายหญิง" เสียงใสเสียงเดียวเป็นของผีสาว ขณะที่คนอื่นได้เพียงแต่มอง เปรินหลุบตาลงอย่างยังงมึงง ก่อนเปิดเปลือกตาขึ้นอีกครั้ง แล้วกวาดมองไปรอบๆ

อากาศคิดจะเย็น อับ และขึ้น สถานที่ที่มองยังงังก็ไม่ผิอะไรกับห้องเก็บฟางหรือโรงเก็บของ นึกยังงังก็นึกไม่ออกว่าเป็นส่วนไหนของโรงเรียนพระราชเอาคินเบิร์ก

"เจ็บ" พลันเจ้าความเจ็บก็เอาชนะความสงสัย สีหน้าเจ้าตัวถึงได้กลับไปเบ้เหมือนอยากจะร้องไห้ แม้จะรู้ว่าลูกผู้ชายไม่ควรร้องไห้ แต่คราวนี้นั้นเจ็บยิ่งกว่าคราวไหนๆ ที่เคยเจ็บ

"หรือว่าแผลจะอักเสบ ลุงหมอ ลุงหมอ!" พี่สาวอุทานอย่างตกใจ ก่อนจะผลุบหายไป

ดวงหน้าเจ้าชายแห่งคาโนวาลกระด้าง นัยน์ตาคู่สีฟ้าคิดจะคุ้ยชนะปราคมองเด็กหนุ่มตระกูลนักฆ่าที่ทำสีหน้าลำบากใจ แม้ดวงหน้าจะยังคงเปื้อนรอยยิ้มอย่างกึ่งลงศีกึ่งทำทนาย

ภาพที่คนเจ็บมองอย่างจับคันขนปลายไม่ถูก ลำดับเรื่องราวไม่ได้

"บอกเสียก่อนนะว่าฉันไม่ผิ ต่อให้ย้อนเวลากลับไปใหม่ฉันก็ยังจะทำของฉันเหมือนเดิม" คิลเอ่ย รอยยิ้มกระตุกที่มุมปาก ก่อนจะยักไหล่แล้วหันไปทางคนเจ็บที่ยังมีสีหน้างุนงง "ยังงังชะตายหนึ่งคนก็ดีกว่าตายสองคน"

"ความตายของฉันไม่ต้องให้แกมาตัดสิน" น้ำคำห้วนสวนกลับจากเจ้าชายแห่งคาโนวาล

"ก็แล้วแกจะเอายังงัง หรือว่าจะแสดงตัวเป็นเจ้าชายฮีโร่แก่แก่นให้เจ้าหญิง" คิลว่าแล้วยกมือขึ้นเช็ดปลายจมูก คำว่านี้เรียกสีแแดงเรื่อบนโหนกแก้มเจ้าชายคนสำคัญ สีสวที่บอกไม่ถูกว่าเป็นผลจากความกระดากหรือความโกรธ

"คิล ฟิลมัส"

เสียงเย็นเยียบเปรยเคร่งจากเจ้าชายคาโลแห่งคาโนวาล คิลขยับรอยยิ้มเหี้ยมบนริมฝีปากบ่งชี้ถึงความเครียดที่ไม่ต่างกัน มันเป็นความเครียดที่ทำให้คนเจ็บแผลเพิ่มรายการปวดหัวตบหนักร้าว เหลียวหาคนอธิบาย แล้วมาสบเข้ากับนัยน์ตาสีเขียวคู่ไขวของเจ้าคนจากทริสทอร์ที่ยังชวนสงสัยว่าทำไมมันถึงโผล่มาอยู่ที่นี่ด้วย

"พวกมันพละมเจ้าชายเจ้าหญิงอะไรหือ ไร"

"ก็..." ไร เซวาเรสทอนัยน์ตามองเจ้าหญิงผู้ยังลำดับเรื่องราวไม่ได้
"เจ้าหญิงความจำเสื่อม ปากหาเรื่อง สวาก็ไม่สวय คิแต่หาเรื่องุ่นวาย"
คำพูดที่ทำให้คิ้วเรียวของเจ้าหญิงจอบหาเรื่องเริ่มขมวดขึ้น "กับเจ้าชาย
น้ำแข็งที่ทำตัวเป็นฮีโร่สละแผ่นดินเพื่อผู้หญิงที่ไม่ได้เรื่อง"

เสียงทุ่มเถียงอีกฟากหุคชะงัก นัยน์ตาสีฟ้าคู่ตุ๋ตักฉับกลับมายัง
เจ้าคนปากคิที่ยังแถมรอยยิ้ม

"อ้อ! ยังมีนักฆ่าที่ไม่ได้ความ หลงคิคว่าตัวเองเป็นอัศวินคอยปกป้อง
เจ้าชายเจ้าหญิงอีกหนึ่ง"

พีบ!

คาบเรียวทาบเข้าที่คอของขอทานแห่งทริสทอร์ซึ่งบัดนี้ยกมือขึ้น
ยอมแพ้ แม้นัยน์ตาสีเขียวจะมีประกายระริกยามสบกับนัยน์ตาสีม่วงที่ฉาย
แววอำมหิตจากเจ้าของคาบนามคิล ฟิลมัส

"ฉันกับแกคงต้องคัคสินให้มันจบๆ กันไปวันนี้ซะแล้วละมั้ง" คิลแค้น
น้ำเสียงเหยี้ยมๆ แต่นัยน์ตาสีเขียวของโรกลับพราวระยับ ก่อนพยักหน้าหงิกๆ
ขณะขยับมือค่อยๆ คั้นคมคาบห่างจากคั่นคอ

"สู้กับนักฆ่าบ้าเลือด ฉันยังไม่คิดสั้นขนาดนั้น สู้รอให้เจ้าชายขี่ม้าขาว
สำเร็จโทษนายก่อนไม่ดีกว่าหรือ จริงมั๊ย"

เท่านั้นเองประกายทมิฬกับแววอำมหิตก็ฉายโรจน์จากนัยน์ตาเจ้าชาย
ขี่ม้าขาวกับนักฆ่าบ้าเลือด ขณะที่รอยยิ้มถูกอกถูกใจกลับเป็นของนาย
ขอทานผู้ชอบลองของ มันเป็นภาพที่ชวนปวดหัวและไม่ได้ช่วยให้คนเจ็บที่
กำลังสมองคือเพราะเสียเลือดเข้าใจอะไรมากขึ้นเลยสักนิด นอกจากจะ
ปวดหัวคุบๆ รุนแรงกว่าเก่า เสียแต่ไม่มีแรงจะไล่ตะเพิดเจ้าพวกบ้านี้ออกไป
ไปห่างๆ เท่านั้น

"อยากสู้กันนักก็ออกไปข้างนอกโน่น ฮีลชีชอต"

เสียงสวรรคกลับดังจากพีธสาวที่เคยเป็นคู่อรិกันนักหนา คำสั่ง
เจ้าหล่อนเรียกแม้แต่พี่ชายร่างสูงใหญ่ในคทาให้โผล่ขึ้นมาโชว์หน้าถ่มถึง

ไล่ตะเพิดเจ้าสามตัวจอมหาเรื่องออกไปนอกห้อง

ห้องที่เฟรินยังสงสัยกันว่ามันเป็นห้องอะไรกันแน่

"นายหญิงเจ็บมากไหม" น้ำเสียงที่ผีสาวบ่งชี้ถึงความเป็นห่วง ให้คนไม่ชอบให้ใครห้วงฝันแถมรอยยิ้มก่อนรีบปากแข็ง

"ก็ไม่เท่าไร" คำตอบที่ผีสาวคนฟังค่อนข้างให้อภัย ก่อนขยับตัวให้หมอเทวดาเข้ามาตรวจบาดแผลคนเจ็บ

"ท่านคิลก็น่าซัดนัก ลงมือหนักเหลือเกิน"

"คิล?" เฟรินทวน คิ้วเรียวเริ่มขมวด เหตุการณ์งุนงงชักเริ่มจับเรียงค้นปลายได้ "คิล..." ความจำค่อยๆ ทอยเข้าสู่ห้วงระลึก

หัวหน้าตระกูลนักฆ่าชาวเรสฟุงคาบมาทางเธอ คาโลผลักเธอไปด้านหลัง ความเจ็บรุนแรงพุ่งพรวด ก่อนความรู้สึกจะดับวูบ...

เพราะฝีมือคาบของ...

"ไอ้คิล!"

เสียงตะโกนดังลั่นจากเจ้าคนเจ็บเมื่อลำดับเหตุการณ์ได้ คาบที่แทงจนเธอเจ็บแทบตายมันจะเป็นฝีมือใคร ถ้าไม่ใช่ไอ้เจ้าเพื่อนซี้ที่มันสมควรตายพันครั้งคนนั้น

คาโลเอาตัวเข้าบังคาบ ไม้ที่สุด

คิลเอาคาบแทงเธอเพื่อหยุคคาบของพ่อ งี่เง่า

หมอนี้ควรถูกเตะสั่งสอน

แต่ถ้าไม่ใช่เพราะมัน ทั้งเธอและคาโลคงตายด้วยฝีมือคาบพ่อมันเอง ที่ดูจะร้ายกว่าเป็นร้อยเท่า เฟรินคิดพลางถอนหายใจอีกเป็นรอบที่ร้อยขณะยกมือขึ้นคลำบาดแผลที่เจ็บตุงๆ

แต่มันก็น่าจะยังมือหน้อย เเทงเสียแรงขนาดที่ลงหมอบว่าเฉียดตาย หุกหวิดเท่านั้น บ้าชะมัด

ถึงจะไม่ควรโกรธ แต่ไม่ตะมันสักหนคงไม่หายแค้น รอให้หายเจ็บก่อนเหอะ

ส่วนโร...

คิดถึงคนสุดท้ายก็ว้าวเร็วก็ขมวด เจ้าคนที่ดันเข้ามาพัวพันอย่างที่ทำให้เธอรู้สึกผิดมากกว่าเพื่อนเพราะเหมือนไม่ได้มีเอี่ยวอะไรด้วยเลยสักนิด นอกจากอยู่ในเหตุการณ์ด้วยแล้วกระโจนลงเรือลำเดียวกันชนิดตกกระไดพลอยโจนอย่างไม่มีทางเลือก

เจ้าคนที่พาพวกเธอทั้งหมดหนีออกมาจากความซุลมุนก่อนจะถูกจับ...

เฟรินถอนหายใจเบาๆ

นี่ถ้าไม่ได้มัน...

เฟรินถอนหายใจเบาอีกรอบ กัดฟันกรอด

ใช่...ถ้าไม่ใช่มัน พวกเธอคงไม่ต้องกลายเป็มนักโทษหนีการตามล่าอย่างนี้

บ้าชะมัด

หัวปวดตุบๆ แผลเจ็บแปลบปลาบ

ทำไมอะไรมันถึงวุ่นวายไปหมด พี่สาวเล่าว่าตอนนี้พวกเธออยู่แถวซานเมืองเอคินเบิร์ก กองทหารเอคินเบิร์กพากันเดินขวัไขว้ไปหมด เพื่อตามล่าธิดาแห่งความมืดกับสหาย

ไม่รู้จะค่าใคร

เพราะพวกมัน เธอเลยลำบาก

หรือเพราะเธอ พวกมันเลยลำบาก

คาโลกกลายเป็นเจ้าชายพลัดแผ่นดิน คิลกลายเป็นนักฆ่าทรยศตระกูล
ส่วนโร...

หมอนั่นอย่างคิกก็กลับไปเป็นขอทานอย่างเก่า...

เฟรินถอนหายใจอีกเฮือก

ไอ้เจ้าพวกทำอะไรไม่รู้จึกคิด

แต่จะโทษค่าใครก็ค่าไค้ไม่เต็มปาก ตอนนั้นมันฉุกฉุนจนไม่มีใครคิดอะไรออก แล้วบางทีถ้าไม่ใช่พวกมัน เธอก็คงตายคาเอคินเบิร์ก ซึ่ม่องเท่งไปแล้ว

คิดแล้วใจก็พลันหายวูบ ยังไงเธอก็ยังรักชีวิต ตายช้าก็ดีกว่าตายเร็ว
ต้องโทษ...พ่อ

เฟรินไหล่คิดไปถึงพ่อมาดส์ที่ไม่รู้ป่านนี้ไปอยู่ที่ไหน แผนการมาเป็น
เจ้าหญิงของพ่อ คูสิ ไปๆ มาๆ ต้องมาเี่ยวในสงคราม จะเป็นเจ้าหญิงก็
ไม่ว่า เป็นทั้งที่จะให้เป็นเจ้าหญิงที่ไม่มีปัญหากับเขาหน่อยก็ได้ ค้นให้มา
เป็นเจ้าหญิงแห่งสงคราม แล้วสงครามอะไรจะไม่ว่าเลย ค้นไหล่มาเป็น
สงครามศักดิ์สิทธิ์เเคเคนปะทะเคมอส...ช่วย

สงครามกับเคมอส

สงครามกับพ่อปีศาจ

ความผูกพันกับพ่อ...ความผูกพันกับเคมอส...

คำถามที่เจ้าตัวเพียรหาคำตอบในหัวใจที่เต้นระรัว คำตอบที่บัดนี้
ได้แต่ปรือย่นตาลงแล้วตอบตัวเองได้ไม่ชัด...

มีไหม

มีมั้ง แต่ยังไงก็ไม่มีทางมีมากเท่าความผูกพันที่มีกับเเคเคน แผ่นดิน
ที่เธออาศัยเร่ร่อนมาตลอดทั้งชีวิต

แต่สงครามกับเคมอสที่แสนร้ายกาจนั้น...

ดินแดนที่ก่อให้เกิดอุดมสมบูรณ์แค่ไหน ก็ไม่มีวันเหมาะกับชาวเเคเคน
ไปได้สักนิด

สงคราม...สงคราม

แล้วเเคเคนจะเอาอะไรไปสู้กับเคมอส

เอาอะไรไปสู้กับยักษ์ คนแคระกินคน ราชนิฉันทรา และราชาปีศาจ
ฝันเพื่องค์ๆ

ใครนะเป็นคนค้นคิด...

รอยยิ้มแฉ่มออกเล็กน้อยเมื่อนึกถึงความฮึกเหิมที่สัมผัสได้จากบุรุษ
ผู้ทรงดาบ

บาโร วาเนบลี

ดาบแห่งกษัตริย์ กษัตริย์แห่งนักรบ

มันเป็นเวลาชั่ววูบใจที่รู้สึกราวกับว่าชัยชนะอยู่ในกำมือทั้งที่ยังไม่
ออกสู่สมรภูมิ

นั่นหรือคือฤทธิ์ของเจ้าคาบแห่งกษัตริย์

หรือ...จะเป็นมนตร์เสน่ห์แห่งกษัตริย์นักรบ

เสียงสายฝนกระหน่ำหลังคาเป็นจังหวะชวนฟังแต่ไม่ชวนหลับ

เปลือกตาที่ควรจะปิดจึงไม่ปิดสนิทลง ได้แค่เหม่อมองคานสูงเหนือหัวราวกับ
เป็นสิ่งก่อสร้างอันควรชื่นชม อากาศเย็นชื้นไม่ได้เป็นผลดีกับบาดแผลเลย
สักนิด แต่ร่างกายที่นับวันก็ยิ่งเป็นสิ่งประหลาดในความรู้สึกของเธอกลับมี
ความสามารถในการรักษาตนเองอย่างน่าอัศจรรย์ สามวันที่นอนแหว่ก็คือ
สามวันที่บาดแผลเริ่มสมานและแห้ง แม้เจ้าความเจ็บปวดขัดขอกจะไม่
จางหายไปเสียทีเดียว แต่ตอนนี้ก็ไม่เจ็บเหมือนเมื่อวันแรกๆ

บางที...เธออาจจะเป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของเจ้าจอมปิศาจนั่นจริงๆ
ก็ได้...

ความคิดที่พาให้เปลือกตาค่อยๆ ปิดลงอย่างบอกไม่ถูกกับความ
สับสนที่ก่อเป็นคลื่นรุมเร้าภายในจิตใจ ก่อนที่เจ้าตัวจะสลัดความคิด เมื่อ
ต้องเริ่มส่งเสียงร้องประท้วงให้กลับเข้าสู่โลกแห่งความเป็นจริง

แต่ทันทีที่เปลือกตาเปิดขึ้น ขนมปังหอมกรุ่นก็ลอยอยู่เบื้องหน้า
ราวกับเนรมิต ทำให้เจ้าตัวกะพริบตาปริบๆ อย่างงุนงง ปิดตาอีกรอบแล้ว
เปิดขึ้นใหม่ ก่อนคว้าหม้อเอาไว้ก่อนอย่างกลัวว่ามันจะหาย

ก็สามวันแล้วที่มีแต่ผลไม้มาใส่

"ค่อยๆ กิน ไม่มีใครแย่ง"

เสียงที่เรียกให้เฟรินหันขวับไปมองสบกับนัยน์ตาสีเขียวคู่คุ้นเคยแล้ว
แทบสทกฟรืด ก่อนหัวเราะหึๆ ขยับตัวลุกขึ้นนั่ง

"แกนี่มันยังกับภูตผี พับผ่าลิ" หยอกเสริจเฟรินก็กักกร่วมเข้าที่
ขนมปังร้อนๆ ที่ยังสงสัยว่าเจ้าตัวคิดตรงหน้าไปเสกมาจากไหน "รู้ได้ยังไงว่า
ฉันหิว"

คำถามที่เรียกนัยน์ตาสีเขียวให้หันมาสบพร้อมคำตอบที่เฟรินแทบ
สำรอกของที่กำลังกิน

"พรายกระซิบ"

นัยน์ตาสีน้ำตาลถลึงมองเจ้าคนพูด ก่อนหัวเราะหึๆ ยกอีกมือขึ้นเช็ค
ปลายจมูก ก่อนแยกเขี้ยวกับคำพูดต่อมาของนายขอทานแห่งทริสเทอร์

"...จากท้องของนาย มันคงจวนฉันทอนไม่เหลือ"

เฟรินพยักหน้าหึกๆ ก่อนชมเชยเสียงใส

"หุคิ"

โรหัวเราะหึๆ ก่อนเปลี่ยนไปถามอีกเรื่อง

"แล้วแผนนายเป็นยังงัยบ้าง"

คิ้วเจ้าคนถูกถามเลิกขึ้นนิด แต่ยังไม่คิดจะตอบเพราะปากไม่ว่าง คน
ถามถึงได้เขยิบเข้าใกล้ ท่าทางเหมือนอยากสำรวจแผล เท่านั้นละคาบใหญ่
ถึงเผลอพรวดในมือเจ้าคนจะถูกตรวจ คันสวบเข้าทาบคอเจ้าคนสู่รู้ แม้ปาก
จะยังกัดของกินกรั้วมาๆ

นัยน์ตาสีเขียวมีประกายระยับบอกความขบขัน เฟรินกลืนขนมปังชิ้น
สุดท้ายเข้าปาก ยกไหล่แยกเขี้ยว ก่อนส่งคำถาม

"แล้วนี่คิดกับคาโลมันไปไหน"

"คิล ฟิลมัส" โร เซวาเรสเอ่ยทวน ก่อนโยนเศษไม้แห้งเข้ากองไฟที่
มอดลงไปเรื่อยๆ "นักฆ่าไม่เคยซื่อสัตย์กับใคร พวกเขามาไม่เว้นหน้า ถึงได้
มีแค่ศัตรูอยู่รอบข้าง กรอบครัวจึงเป็นสิ่งเดียวที่พวกเรามี เพื่อกรอบครัว
เขาจะทรยศนายอีก อย่าไว้ใจเขาให้มากนัก"

ประโยคเรียบเรียงทำให้เฟรินชะงัก รอยยิ้มบางกระตุกบนริมฝีปาก
เรื่องไม่มีใครในโลกที่เชื่อใจได้นอกจากตัวเองนั่นเป็นบทเรียนที่เธอเรียนรู้
มานานแล้ว แต่ประโยคที่ออกจากปากของนายคนตรงหน้านี้ลึที่น่าสนใจ
ยิ่งกว่าเป็นไหนๆ

นายขอทานแห่งทริสเทอร์ เจ้าคนที่ชวนให้สงสัยนักว่ามันจะได้อะไร
จากการมาพูดพล่ามให้เธอฟังอย่างนี้

"แล้วคาโล วาเนบลี?" เฟรินแสวงถาม นัยน์ตาสีน้ำตาลซ่อนประกาย ขบขัน นัยน์ตาสีเขียวมองแนว ก่อนเบือนกลับไปยังกองไฟที่คุุโชน

"เจ้าชายสูงศักดิ์จากคาโนวาล" รอยยิ้มบางยับบนเรียวปากของท่าน แห่งทริสทอร์ "เขาอาจหลงใหลเพื่อพบกับ...มิศรภาพเพื่อเจ้า แต่สักวันเขา จะคืนมายืนหยัดกับความเป็นจริง หน้าที่กับความรับผิดชอบอยู่ในสายเลือด เฝ้านั่นของนักรบแห่งคาโนวาล"

เฟรินหัวเราะรับ แม้หัวใจชักป่วนบอกรักไม่ถูก เมื่อถูกหมัดน็อกของ เจ้าขอทานจอมสุรุ้

"มิศรภาพเพื่อเจ้า" เฟรินแสวงทวน เลิกคิ้ว

"หรือนายคิดว่าเขาจะทิ้งบัลลังก์มาเพื่อนายหือ เฟริน เคอเบอโรว์ อะ! ไม่ใช่สิ เฟลิโอน่า เกรเคเวล" คำพูดจากเจ้าขอทานที่ท่าที่เป็นพูดผิด พูดถูกช่างน่าถึบ เสียแต่สภาพเธอตอนนี้ค้นหาเรื่องมันจริงมีหวังล้างแค้นมี มากกว่าล้างชนะ เฟรินจึงทำได้แค่แยกเขี้ยว แล้วรีบชิงเปลี่ยนเรื่อง

"ว่าแต่คนอื่น แล้วตัวเองละ โร เซวาเรส เคอะเบกการ์ ออฟทริส-ทอร์ ตัวแเองเออะ"

"ฉัน?"

"แน่นอนละ" เฟรินย่นแล้วหัวเราะหึๆ "เมื่อไหร่ถึงจะขายฉันเพื่อ กะลาทองคำใบใหม่"

เสียงหัวเราะแผ่วๆ รับคำเข้า เสียงหัวเราะที่ฟังยากว่าแบ่งความขบขัน หรือฉายรอยเย้ยหยัน นัยน์ตาสีเขียวเป็นมาสบ และรอยยิ้มที่ตีความยาก ฉายบนเรียวปาก ก่อนเอ่ยคำพูดประหลาด

"ไม่มีทาสที่ไหนจะทรยศผู้เป็นนายได้หรอก เฟริน"

ทั้งประโยคคำพูด นัยน์ตา และรอยยิ้ม ชวนให้กระอักกระอ่วนใจ และเรียกขนบนกายให้พากันลุกเกรียว ลำคอแห้งผาก น้ำลายฝืดคอ สีหน้า เจ้าหล่อนถึงได้พิลึก ก่อนสบถโพล่งอย่างหงุดหงิดเป็นนักหนา

"เลือกพูดอะไรให้ขย้อนของเก่า ไ้อ้านี้!"

แต่โรกลับแสวงถอนหายใจเบาๆ แล้วแยมรอยยิ้มน้อย

"นั่นสิ คำพูดจากขอทานมันก็ชวนให้ขย้อนของเก่า ถ้าเปลี่ยนคนพูด เป็นเจ้าชายคงจะเป็นคำมั่นสัญญารัก"

เท่านั้นเองดวงตาสีน้ำตาลก็ถึงกับเบิกโต ดวงหน้าเริ่มร้อนวูบวาบ สมองทำงานซ้ำอย่างไม่เพียรจะเข้าใจว่าไอ้คนตรงหน้ามันพล่ามอะไรกันแน่ แม้หัวใจจะเต้นโครมๆ แต่ไม่กล้าพอจะอ้าปากถามว่าเจ้าคนผู้รู้มันเลืกรู้ อะไรเข้าอีก คนปากเก่งเสมอบัดนี้จึงทำได้แค่มองเจ้าขอทานตัวคิส่งรอยยิ้ม รู้แฉแล้วขยับตัวลุกขึ้นเดินผละไป

หัวใจยังเต้นโครมๆ ดวงหน้าก็ยังร้อนผ่าวด้วยความอายที่เล่นรู้ๆ ขณะที่นัยน์ตาสีน้ำตาลคู่โตได้แต่จับมองภาพเจ้าขอทานผู้รู้ที่กำลังยืนคุยกับ เจ้าชายตัวคั้นเรื่องที่เพิ่งกลับเข้ามาข้างใน ภาพที่ยิ่งพาให้ความกระดาก ในใจบทพินหนักข้ออย่างคนมีชนกคิดหลัง

ไอบ้านนั้นมันเลืกรู้อะไร

หรือคาโลมันเที่ยวป่าวประกาศ

เพียงแค่นี้ก็ยิ่งอยากเอาน้ำมุดเข้ากองไฟนี้ร้อน ถ้าไฟมันจะร้อน น้อยกว่าหน้าที่ร้อนอย่างกับถูกไฟเผาอยู่ตอนนี้

ตุบ!

เสียงกองฟืนทิ้งลงข้างๆ ตัวทำให้เจ้าคนสติไม่อยู่กับเนื้อกับตัวสะคุ้ง โหยง ก่อนหันไปมองเจ้าคนวางฟืนลง นัยน์ตาสองคู่สบกัน แล้วภาพสวายน้อย ที่ซึกเป็นสาวน้อยขึ้นทุกทีกับดวงหน้าแดงๆ ก็ชวนให้สงสัยจนคิดต้องเอ่ยทัก "แกไข้ขึ้นระะะ"

เท่านั้นละ เจ้าคนทักก็ได้เรียนรู้ว่า คำถามบางอย่างก็ไม่ควรถาม เมื่อสาวน้อยไม่เจียมตัวพิรศษาคกระโคตเข้าไปเริ่มมวยทั้งที่ตัวเองอาการยัง ลูกผีลูกคน

ปากเจ่อเป็นครุฑ แถมตาคำเป็นหมี่แพนคำ ผลของการอ๊กกับ
สาวน้อยที่เขาตอบได้ไม่ได้เพราะคิดเกรงใจว่ามันยังเจ็บตัวไม่หายเพราะเขา
แค่ทักว่ามันมีไข้

หมอนี่นับวันยิ่งเพี้ยน

คิลมองเจ้าเพื่อนเพี้ยนๆ ที่ตอนนี้ดูเหมือนอารมณ์จะดีขึ้นหลังได้ออกกำลัง เจ้าตัวแสบที่ดูเหมือนจะไม่มีรู้สึกอะไรเลยกับการเป็นฝ่ายอัดเขาอยู่ฝ่ายเดียวแล้วมานั่งฮัมเพลงโยนเศษไม้แห้งเข้ากองไฟ คิลถอนหายใจเบาๆ ก่อนคว้าผลไม้ขึ้นมาเคี้ยว กับเสื่อ

"คิล" เสียงทักที่ได้รับถูกตอบกลับด้วยผลไม้ที่โยนมาให้เธอรับหมับ เพรินยิ้มกว้างก่อนกัดกรั้วมเข้าปาก "แกกับคาโลไปไหนกันมา"

"เก็บเศษไม้ ลาคกระเวน" คิลตอบสั้นๆ "ผลนายเป็นไงบ้าง"

คำถามที่ทำให้เปรินเอื้อมมือไปลูบแผลที่หลัง ก่อนแหวกเสื้อลงไปดูรอยแผลที่ท้อง ภาพที่เห็นเลนงานหนุ่มน้อยคนถามให้ดวงหน้าจั้นสี ปาผลไม้ อีกลูกใส่หัวเจ้าคนไม่รู้จักเกรงใจสายตาเพื่อน เจ้าตัวคียังมีหน้ามาหัวเราะชอบใจแล้วบรรยายงานเสียงใส

"แผลแห้ง แต่สงสัยงานนี้เพิ่มแผลเป็นอีกแผลแหง แกนั่นมันคิดแต่ชอบสร้างรอยบาดแผลให้สาวน้อย" คำกระเซ้าทำให้คิลแยกเขี้ยว "ทำไมหือ ต้องรีบย้ายหรือไง"

"พวกลูกสัตว์สำรวจพื้นที่ใกล้เข้ามาทุกทียังกับนกรู้ ถ้าไม่คิดอยากปะทะสงสัยต้องรีบเปิด" คิลว่าก่อนโยนเศษไม้ลงไปกองเพลิง แล้วเกริ่นขึ้นอีกประโยค "แต่ถ้าจะมอบตัว ก็แค่รอเฉยๆ อยู่ที่นี่"

คำถามที่เลียงไม่ได้

มอบตัว หรือว่าหนิ...

"หือ แล้วพ่อนายจะไม่หาทางฆ่าฉันแน่แล้วหรือ" เพรินเกริ่น ก่อนถอนหายใจ "ฉันนี่ก็ไม่ออกจริงๆ นะคิล ทำไมพ่อนายถึงต้องรับงานฆ่าฉันเรื่อย"

"ก็...มีคนจ้าง" คำตอบที่ไม่ช่วยแก้ปัญหา

"มีคนจ้างมันก็เลือกรับได้นี่ เล่นรับแบบที่ทำให้ฉันเดือดร้อนอย่างนี้ไม่ไหว"

"ช่วยไม่ได้ คำหว่านายคิมั้ง" คิลเอ่ยแล้วถอนหายใจเบาๆ

เฟรินถอนหายใจรับแล้วเอนกายลงนอนอย่างซักอ่อนล้า

"เทพีสงคราม กับนักโทษมีค่าหัว...เค้าจะให้ฉันเอาอะไรไปสู้กับ เคมอส" ถ้อยคำบ่นบอกความอ่อนใจ นัยน์ตาบ๊วนี้กลับมาจับมองคานสูงเหนือหัวด้วยความคิดที่เหมือนวนกลับมาที่เก่า

"แต่นายเป็นลูกเอวิดเอส แล้วรู้สึกคุ้นๆ นะว่าเคยมีคำทำนายเกี่ยวกับเรื่องนี้มาก่อนหน้าว่าธิดาแห่งความมืดคือผู้สยบราชาปีศาจ คนเค้าถึงเชื่อกันมากทันทีที่แหวนนั้นมันชี้ทาง" คิดว่า

"คำทำนาย หมอคุณู๋หมอเคา ไ้พวกบ้านนั้นคงคิดสิว่าจะมีคนเอาแผ่นดินมาแลกกับฉัน"

เฟรินบ่นด้วยความหงุดหงิดจิตใจ โดยเฉพาะเมื่อเหลือบตามองไปยังสองหนุ่มที่ยืนคุยกันอยู่ห่างๆ ไ้พวกบ้าที่ชอบทำเป็นกันเธอออกนอกวง

"แล้วไ้บ้าสองตัวนั้นมันคิดยังไง"

ไ้บ้าสองตัว...หนึ่งที่ตีแต่พวกโกปวนมาจับไม่ได้ไล่ไม่ทัน กับอีกหนึ่งที่มาคอยโศกจะเพิ่มมากกว่าเก่าและไม่เคยเฉียดกรายขยับมาใกล้ตั้งแต่เธอเริ่มได้สติ

"ไม่รู้สิ ก็ไม่เห็นมันพูดอะไร" คำตอบของคิลยั้งชวนปวดหัวตลบเฟรินถึงได้ถอนหายใจพริคก่อนลุกพรวดขึ้นมานั่ง แล้วตะโกนเสียงลั่น

"ประชุมไว้ยประชุม!"

เสียงเรียกประชุมจากเจ้าคนไม่เคยพิศวาสการประชุม

3

การประชุมในโรงนา

นัยน์ตาสีน้ำตาลกวาดมองสองหนุ่มที่มานั่งลงตรงหน้าตามเสียงประกาศปาวๆ ของเจ้าหล่อน หนึ่งในที่ดวงหน้าเปื้อนรอยยิ้ม นัยน์ตาสีเขียวเป็นประกายระยิบ กับอีกหนึ่งที่ดวงหน้าสงบเย็นชา กับนัยน์ตาสีฟ้าที่อ่านยากแสนยาก ชวนให้ขำใจ

"คิดมันว่า ลูกศกับพวกกำลังจะตามรอยมาถึงแล้ว พวกแกสองคนจะว่าไง"

เฟรินโยนคำถามเข้าไป บุรุษสองนายเหลือบตามองกันชั่วอึดใจ ก่อนที่ขอทานจะเป็นฝ่ายยิ้มๆ แล้วยกหน้าที่ให้เจ้าชายเป็นผู้ตอบ

"เรื่องของนาย นายจะอยู่จะไปก็ตัดสินใจเอาเอง ฉันไม่เกี่ยว"

ถ้อยคำพูดชวนตีบกวานโมโหตามนิสัยเจ้าชายมาดมาก แต่ตอนนี้เธอกลับอารมณ์ดีพอจะเห็นว่ามันชวนขำ พยักหน้าหงิกๆ ก่อนเอ่ยอย่างวางฟอร์มขึ้นมาบ้าง

"ฉันรู้ หน้าที่ถือหางเสือเรือจะล่มไม่ล่มแหล่นี่มันต้องเป็นของฉันอยู่แล้ว" คำพูดที่เรียกนัยน์ตาสีฟ้าๆ ให้ปราศรัยขึ้นมองฉับ "แต่ในฐานะกับฉันเรือใจกว้าง ฉันมันก็ต้องถามความเห็นลูกเรือไม่เอาอย่างพวกนายนิคๆ หน่อยๆ พอเป็นพิธีจริงไหม"

มีเสียงกิลหัวเราะขำขัน ขณะที่นัยน์ตาสีฟ้าชักกวาดดู และรอยยิ้ม

พรายปรากฏบนคางหน้าของนายขอทานเหลื่อมมาก

"ความเห็นของนาย อยู่คีหรือเผ่นคีหือคาโล" เฟรินเอ่ยยิ้มๆ นัยน์ตาสีน้ำตาลบ่งบอกความชอบใจที่ได้หักเหลื่อมแข็งๆ ของเจ้าชายมาดมาก น้ำเสียงเข้มๆ คอบชิดทันทีที่สิ้นคำถาม

"อยู่"

"หือ...อยู่ให้ถูกจับเนี่ยนะ"

"เป็นเทพีสงครามไม่คิดตรงไหน" คาโลเอ่ยพร้อมรอยยิ้มที่กระตุกตรงมุมปากน้อยๆ ขณะที่คนจะถูกยกไปเป็นเทพีทำสีหน้าพิลึกเหมือนจะขย้อนของเก่า แล้วถลึงคาใส่ คาโลจึงได้เอ่ยต่อด้วยน้ำเสียงจริงจังกว่าเดิม ก่อนที่เจ้าตัวคิจะล่มการประชุม

"คนออกอยากกับคนตายกำลังรอความหวัง นี่เอาตัวเองสบาย ไม่ใช่วิสัยของผู้นำ"

เฟรินถอนหายใจกับถ้อยประโยคที่บ่งชัดถึงนิสัยของเจ้าชายคนสำคัญแห่งคาโนวาล ก่อนพึมพำ

"ดินแดนทางตะวันตกงั้นสิ"

"เคมอสประชากรน้อย พื้นที่กว้าง แม้ไม่ได้รับการสำรวจแน่ชัด แต่คาดว่าความสมบูรณ์น่าจะเพียงพอบรรเทาปัญหาขาดแคลนตอนนี้ของเอเคนไปได้บ้าง อย่างน้อยก็น่าจะจนกว่าพื้นดินบางส่วนจะพินาศความอุดม" โรเอ่ยนิบๆ ขณะที่มือแกว่งเศษไม้ไปมา เฟรินถอนหายใจเบาก่อนแย้งเสียงอ่อน

"แล้วคิดหรือว่าเอเคนจะชนะเคมอส คิดหรือว่าสงครามมันจะแก้ปัญหาล"

"ธิดาแห่งความมิดสยบราชาปีศาจ" คำกล่าวจากการเล่นเอาเฟรินหันไปแยกเขี้ยววาววับ ขณะที่โรหิวเราะหึๆ แล้วคาโลเริ่มขยับรอยยิ้ม

"เออ แกกงเอาฝ่าเท้าครองแทนสมองสิถึงคิดว่ารราชาปีศาจนั้นจะล้นคิดเอาประเทศมาแลกกับฉัน" เฟรินว่าอย่างชักหงุดหงิดนิดหน่อย

"มันก็ไม่แน" โรเอ่ยยิ้มๆ ขณะที่เฟรินโคลงหัวแล้วหัวเราะอย่างชักนิกำกับพวกเพื่อนเงิเงา

"ฉันถามคาโลมันดูก็ได้ ดูซิว่านักรบปีศาจพอมันนั้นจะยอมยุติสงครามเอเคน-เดมอสแลกกับตัวมันหรือเปล่า" ว่าแล้วเจ้าตัวก็เลิกคิ้ว หันไปมองเจ้าชายคนสำคัญที่หน้าเคร่งขรึ้นถนัด นัยน์ตาสีฟ้าฉายประกายเครียด บอกชัดถึงการล้าเส้นของสตรีปากกล้า "ว่าไงหือ ถ้าเกิดเดมอสจับเอาแถเป็นตัวประกัน พ่อแถจะเอาคาโนวาลมาแลกหรือเปล่า"

"คาโนวาลปกครองแผ่นดินด้วยสมอง ไม่ใช่ฮารมณ"

น้ำเสียงเคร่งกับนัยน์ตาเย็นชาทำให้เจ้าหญิงคนฟังคึดนี้่วเปาะผิวกปากหือ ก่อนส่งคำยั่ว

"แล้วแถจะเห็นว่า เดมอสอาจจะน่าอยู่กว่าเอเคน"

คิลหัวเราะกับเจ้าเพื่อนนักยั่ว ขณะที่โรส่ายหัวแล้วถอนหายใจเบาๆ มีเพียงเจ้าชายแห่งคาโนวาลที่มีสีหน้าเคาใจยากและเบือนมองไปทางอื่น

"เสียคายเหลือเกินที่เรมคิให้อัอมูลเราน้อยเกินไป ถ้าคายซ้ากว่านี้ อีกนคิก็คิหรวก"

น้ำคำเรื่อยๆ ของโรเล่นเอาเฟรินกลืนน้ำลายเอือก นึกสภาพหัวที่ถูกคัคคิขวนครันคร้ามอย่างบอกไม่ถูก แต่เจ้าขอทานตรงหน้านี้สิ มันพुकเสียอย่างกับว่าการคัคหัวเป็นเรื่องแสนจะธรรมดา

"บางที่อาจะมีอะไรอยู่เบื้องหลังของการฆ่าคัคหัวก็ได้" คิลพึมพำ

"ฆ่าคัคหัว..." เฟรินทวนก่อนเบิกนัยน์ตากว้าง "ฮ่า! ฉันเพิ่งนึกได้ตอนเรมคิตาย แหวนยังคึดนี้่วมันอยู่เลย แล้วอย่างนี้จะมีใครกล้าไปคัค..." เจ้าตัวทำสีหน้าแหงๆ "ง่า...หมายถึงไป...แถเอาเจ้าแหวนนั้นออกมาใช้ไหม ยังมีอีก เรมคิกลับมาไม่ได้ แล้วเจ้าแหวนนั้นจะพลอยกลับมาไม่ได้ด้วยไหม"

รอบด้านเจียบกริบไปอีกครั้งอย่างทีแต่ละคนกำลังพากันครุ่นคิคหนกก่อนที่โรจะเอ่ยขึ้น

"อืม...นายพุกเรื่องนี้ ทำให้ฉันคิคว่า บางทีการฆ่าคัคหัวนั้น เป้าหมายแท้จริงอาจจะคิเป็นหัวของเรมคิ ไม่ใช่หัวของโฮคิง"

"ฆ่าเพื่อสยบแหวนอาถรรพ์?" เฟรินท้วงอย่างไม่เห็นด้วย โรขยับรอยยิ้ม

"ฆ่าเพื่อไม่ให้แหวนแห่งปราชญ์เสนอหนทางพิเศษไปมากกว่านี้"

เฟรินกลืนน้ำลายฝืดๆ อย่างไม่นึกอยากจินตนาการต่อถึงหนทางที่จะพิเศษยิ่งไปกว่านี้ แล้วจัดแจงรีบเบี่ยงประเด็นกลับเข้าเรื่อง

"ที่สำคัญคือใครเป็นคนลงมือฆ่าเรมค อืม...ใช่ แล้วยังคงจะฆ่าโฮคิงด้วย" พลันเจ้าตัวก็หันไปส่งรอยยิ้มเหมือนจะรู้ทันให้ลูกชายของนักฆ่าที่นำเสนอสงสัยกว่าเพื่อน "ว่าไงคิล ทกลงพ่อแกร็บจ้างใครมาฆ่าตาฉัน"

"ไม่รู้" คิลตอบแล้วยักไหล่ก่อนย้อน "แกนี่มันชอบยุ่งกับงานตระกูลฉันอยู่เรื่อย"

"วะ! ถึงงานตระกูลแกสืบทอดมาอย่างไม่หวั่นก็หวั่นรอบตัวฉัน ไม่ให้ฉันยุ่งยังไหว"

คิลถอนหายใจ ก่อนโยนเศษไม้เข้ากองไฟ

"ก็คนที่ถูกฆ่ามันละคนจ้าง ไม่เห็นหรือว่าพ่อเจ้าคนนั้นตายปุ๊บ พ่อฉันก็หยุดคาบปั๊บ แต่ถ้าถามว่าคนคนนั้นเป็นใครหรือมีใครบงการอยู่เบื้องหลังหรือเปล่า ฉันคงตอบไม่ได้ คนอยากฆ่าโฮคิงกับคิงบาโรนั้นมีเป็นพะเรอเกรียน คนนี้ไม่อยากมีสงคราม ส่วนอีกคนเป็นผู้นำสงคราม แล้วใครอยากจะฆ่าใคร ฉันก็ไม่เห็นว่ามันจะน่าสนใจที่ไหน แต่ถ้านายเปลี่ยนคำถามเสียใหม่ว่าใครจ้างพ่อฉันให้ฆ่านาย อันนี้อาจพอตอบได้"

"ฮ่า!" เฟรินอุทาน นัยน์ตาเบิกกว้าง เจ้าตัวแทบไม่รู้แค่เลือกอมเจียบกลิ่นความหมั่นเขี้ยวก่อนถามอย่างซุกหุคหิดแกมขั่น "ใคร"

รอยยิ้มระบายนบนควงหน้าคูคิของนักฆ่าหนุ่ม ก่อนคำตอบที่ชวนปวดหัวจะถูกเอ่ยตอบ

"โฮคิง"

ริมฝีปากของคนถูกสั่งฆ่าอ้าค้าง มันบอกไม่ถูกว่า ระหว่างความตกใจกับความฉุนอย่างไหนมีมากกว่า เธอเพิ่งเอ่ยถามมันว่าใครสั่งพ่อมันไปฆ่าตาเธอ แต่มันกลับย้อนว่าตาเธอสั่งพ่อมันมาฆ่าเธอเสียฉิบ เลือดอุ่นๆ จึงฉีดข่านไปทั่วควงหน้าเมื่อความโมโหริ้วๆ เริ่มจะเป็นนายเหนืออารมณ์ ทั้งที่คนอย่างเฟริน เคยเบอโรว์เคยโกรธใครง่าย ๆ ที่ไหน

หมอนี่มันโยกโย้

"แกมันนี่ม" เฟรินค่าสวนเข้าให้หลังตั้งสติ แต่คนถูกว่ากลับชักโหล แล้วยิ้มๆ

"ก็ว่าแล้ว บอกไปแกก็ไม่เชื่อ"

"วะ! ก็พ่อแกเห็นตาฉันเป็นเหยื่ออยู่ชัดๆ อยู่ดีๆ จะให้เชื่อว่าเป็น นายจ้าง แกนี่มันบ้า"

"เหยื่อก็อ้างจ้างได้ พ่อยังสั่งฆ่าลูกได้ ตาสั่งฆ่าหลานมันจะไปแปลก ตรงไหน" คิลตอบยิ้มๆ "แล้วมันก็ไม่มีกฎเกณฑ์สักหน่อยว่า นายจ้างจะเป็นเหยื่อด้วยไม่ได้ มันแล้วแต่จะมีคนจ้างไม่มีคนจ้าง กับเงินที่จ้างมันคือแคไหน"

"ก็มีเหตุผล" โรเอย์ "โฮคิงเกลียดสงคราม ถ้าธิดาแห่งความมืดเป็นต้นเหตุของสงคราม มันก็สมเหตุผลสมผลถ้าเขาจะจ้างนักฆ่ามากำจัด ก็เพราะอย่างนี้ด้วย ฉันถึงสงสัยว่ารายการฆ่าตัดหัว เป้าหมายที่แท้จริงอาจจะเป็นเร้มคอยู่แล้ว" คำเอ่ยของโรทำให้คนฟังรอบด้านพากันอึ้ง

"ประสาท" เฟรินค่านคำของเจ้าคนเสนอคความคิดจึงเง่า "คาบวงพระจันทร์นั้นมันพุ่งเป้าตรงไปที่โฮคิงเห็นๆ หรือแกจะบอกมันเป็นแค่รายการโชว์พิเศษคลายเครียด รวมทั้งรายการจ้างพ่อคิลมาฆ่าตัวเองด้วย คิดเข้าไปได้ บ้า!"

โรขายบรอยยิ้มกับคำคำก่อนจะเอ่ยปากโต้คำค้าน

"คงไม่เรียกเป็นรายการโชว์พิเศษคลายเครียด เรียกว่าเป็นรายการโชว์เพื่อเบี่ยงเบนความสนใจดูจะเหมาะกว่า คาบวงพระจันทร์ที่ร่อนมาให้เห็นชัดๆ นั้นยังงี้ก็ไม่มีปัญญาทำอะไรโฮคิงได้อยู่แล้ว แต่มันก็มีพิษสงพอจะดึงความสนใจของทุกคนให้ห่างแต่ความปลอดภัยของพวกกษัตริย์ จนลืมนึกถึงความปลอดภัยของเหยื่อตัวจริง ซึ่งนั่นก็คืออาจารย์เร้มค เขาถึงได้ตายง่ายๆ ทั้งที่รอบด้านมีแต่อัศวินมือดียืนกันอยู่เต็มไปหมด" คำอธิบายนี้เริ่มเรียกความรื้อนร้อนในใจของคนฟัง โรขายบรอยยิ้มน้อยๆ ก่อนจะเอ่ยวิเคราะห์เหตุการณ์ในส่วนต่อไป

"แล้วแน่งว่านั้น สุดท้ายการตายนั้น ในสายตาคนส่วนใหญ่กลับกลายเป็น

เป็นแค่อุบัติเหตุที่คงไม่มีใครคิดใจตามเรื่อง เพราะก็อย่างที่คิดไว้ คนคิดอยากฆ่าไอคิงกับคิงบาโรมิกันอยู่เป็นพะเรอเกรียน"

ไอคิงสั่งฆ่าเรมค!

บทสรุปในใจเฟรินที่แทบเล่นงานเจ้าตัวให้รู้สึกช็อกเล็กๆ ก่อนจ้องถลึงมองเจ้าคนวิเคราะห์อีกครึ่ง แล้วยังหาเรื่องจะแย้งอย่างยังไม่อยากยอมรับ

"ฉันแะจะบอกว่า รายการพ่อคิลลงมือเล่นงานไอคิงก็เพื่อเรียกร้องความสนใจด้วยสิ อย่าลืมนะว่านั่นนะมันหลังจากที่ตาแก่เรมคถูกฆ่าตายไปแล้ว"

โรทำสีหน้าครุ่นคิดอยู่อีกนิด ก่อนแะมรอยยิ้มขึ้นใหม่

"บางทีนั่นมันอาจจะเป็นเรื่องนอกแผน ถึงมันจะน่าสงสัยอยู่ว่าทำไมนักฆ่าระดับนั้นถึงสั่นคึกขนาดกลั้วงานจากนายจ้างกระจอก เพื่อลงมือจัดการกับไอคิงก็เถอะ"

คำแย้งที่เรียกнынัตาว่าวจากลูกของนักฆ่าสั่นคึก แต่เจ้าคนพวกนี้ยังคงแะมพรายก่อนเอ่ยต่อ

"ให้เคาก็ต้องว่า นักฆ่าคนนั้นคงคิดอยากกำจัดไอคิงเป็นการส่วนตัวอยู่แล้วก็ได้ ใครจะไปรู้ บางทีเขาอาจกำลังถือหางคอยเอาใจช่วยฝ่ายคิงบาโรมิผู้นิยมสงครามอยู่ก็เป็นได้ จริงไหม"

และก่อนที่ประโยคพุดฟังเรื่อยๆ แต่กวนโทโสของเจ้าขอทานจะทำให้บุตรของกษัตริย์ผู้นิยมสงคราม กับเจ้าทนายทนักฆ่ามีอาชีพอิสระสั่นคึกแสดงการตอบโต้อะไรออกมา เฟรินก็รีบจัดการพาวกกกลับเรื่อง

"โอเคๆ แต่ทั้งหมดที่นายพุดมา อย่าลืมนะโร มันเป็นแค่ข้อสมมติฐานโดยเฉพาะแะ คิล" เฟรินกวัดตาไปยังเจ้าเพื่อนคนเปิดประเด็นชวนปดหัว "แะควรจะรู้ด้วยว่ามันไม่ใช่วิสัยปกติของคนเป็นตา ที่จะมาสั่งฆ่าหลานตัวเอง"

"ก็ไม่ว่า" โรแย้งยิ้มๆ ให้เฟรินแะกเขี้ยวเมื่อประเด็นโต้แย้งจะไม่จบลงง่ายๆ "มีคนเชื่อด้วยเข้าไปว่าเจ้าหญิงแห่งบารามอสที่ตายก็ตายด้วย

มือเขานี้ละ เพื่อหยุดการปะทะกันระหว่างเอเดนกับเคมอส" ประโยคของ
โรกลัวหัวเราะแต่เล่นเอานัยน์ตาเฟรินเบิกกว้าง พอตั่งสติได้เข้าตัวก็ถึงกับ
สลดพริคแล้วยกมือกุมขมับอย่างปวดหัวจี๊ด

ฆ่าเจ้าหญิงแห่งบารามอสเพื่อหยุดสงคราม

แผนการอุบาทว์ เอาสมองส่วนไหนไปคิด

สมองชักหมุนตีวุ่นเฟรินต้องรีบเบรกด้วยการกลับมายังจุดยืนที่
แน่นอนกว่า

"หลักฐาน คิล"

คนถูกสอบสวนชักไหล่

"สัญญาณลงมือ" คิลเอ่ย

"ทิ้งแก้ว" โรคอ์ นัยน์ตาสีม่วงหันไปสบกับประกายตาสีเขียวที่พราว
ระยับบ่งบอกความขบขัน แต่เจ้าของนัยน์ตาสีม่วงถลึงมองอย่างฉะ
สัญญาณว่าชักเริ่มหงุดหงิดกับเจ้าคนชอบยั่วประสาท

เฟรินถอนหายใจอึกเฮือกใหญ่ ก่อนพยักหน้าเนิบๆ กับหลักฐานที่มี
ก็เหมือนไม่มี ใครสักคนก็อาจเผลอทำแก้วตก กับอื้แค่แก้วตกพื้น มองยังง
ก็ไม่เห็นเป็นหลักฐาน

"ไม่มีสงครามยังงี้ก็ดีกว่ามีสงคราม" เฟรินเอ่ยแล้วถอนหายใจ
อีกครั้ง

"มีสงครามก็ดีกว่ามีคนออกตาย" คาโลกลับกล่าวเรียบๆ

"มีสงครามก็ไม่แน่ว่าจะช่วยให้คนรอดตาย" โรเอย์ยืมๆ

"รู้แล้วตายก็ดีกว่าตายโดยไม่ได้อะไร" คิลว่าแล้วยักไหล่

ความเจียบโรยตัวซ้าๆ ปล่อยให้ต่างคนต่างจมในห้วงคิด

ไม่มีสงครามก็ดีกว่ามี แต่ถ้าจำต้องเลือก มีสงครามก็ดีกว่าเห็นคน
ออกตาย ถึงแม้มันจะไม่แน่ว่าจะช่วยให้คนรอด แต่รู้แล้วตายก็ดีกว่าตายโดยไม่ได้อะไร

ดินแดนแห่งความอุดมทางทิศตะวันตก

ดินแดนแห่งเคมอส

ดินแดนที่จะช่วยให้คนรอดตายจากความหิวโหย...

ประกายตาแห่งความครุ่นคิดฉายเรืองรองในดวงตาสีน้ำตาลคู่โต ขณะที่เริ่มกวาดมองเพื่อนๆ แต่ละคนที่นั่งอยู่ไม่ห่าง ความคิดบางอย่าง ผุดพรายขึ้นกลางใจ แม้มันจะเต็มไปด้วยความไม่มั่นใจ

แต่ลองก็อาจดีกว่าไม่ลอง

แล้วถ้ามีเพื่อนพวกนี้...

พอมคที่เก่งที่สุด... นักฆ่าที่เชื่อมือได้เสมอ... กับเจ้าคนรอบรู้ที่ฉลาด เสียยิ่งกว่าปีศาจ

บางที...

ความลังเลถูกกลืนหายไปในความมุ่งมั่น เมื่อนัยน์ตาคู่สีน้ำตาลฉายประกายแห่งการตัดสินใจ

"เอเคนอาจรอดตาย แล้วสงครามก็อาจไม่ต้องมี"

น้ำเสียงบ่งบอกความลังเลเล็กน้อย แต่เมื่อหลุดจากปาก เจ้าตัวก็แย้มรอยยิ้มไว้ก่อน โดยเฉพาะเมื่อนัยน์ตาสามคู่หันมาสบจ้อง

"...ถ้าฉันจะขอร้องขอให้ยอมเปลี่ยนจากราชาปีศาจเป็นราชาผู้ใจบุญ แกว่าเค้าจะยอมไหม"

ก็สามคู่ขมวดควรวกับผูกโบจนเริ่มดูน่าขัน

"เกิดคิดอะไร เอเคนก็ไม่ได้ต้องการแผ่นดินเคมอสจริงจัง ที่อยากได้ก็แค่เสบียง เเสบียงที่เคมอสก็มีอยู่อย่างเหลือเฟือ ถ้าเพียงแค่ว่าเอามาแจกจ่าย แกไม่คิดหรือว่า..."

เจ้าชายแห่งคานาวาลลูกพรดขี้้นเป็นคนแรก และกล่าวคำพูดที่ไม่ได้สนับสนุนเลยสักนิด

"ฉันงง"

"คาโล!"

แล้วนั่นละ ถึงเป็นเสียงที่เกือบเรียกได้ว่า เสียงกรีดร้องขัใจจากเจ้าหญิงแห่งบารามอส

"นายไว้ใจหน่อยซี เคมอสดันเคยบุกมาแล้ว เรื่องแค่นี้เรื่องจ้อย"

น้ำเสียงของเจ้าหญิงตัวแสบชวนหงุดหงิดจิตใจ แล้วยังมาดเจ้าหล่อนที่ยืนเหนือแผนที่ขณะแจกแจงแผนการเดินทางให้เจ้าขอทานแห่งทริสทอร์ ฟังก็ยังชวนโมโห

โมโหหนักที่สุดเห็นจะเป็นใครไม่ได้นอกจากตัวเขาเอง เขาควรระแวงใจแข็ง แล้วควรจะรู้ว่าเจ้าขอทานนั้นไม่มีทางขัดคำสั่งเจ้าหญิงแห่งเคมอส ส่วนคิล เจ้าคนชอบรายการสนุก มันมีหรือจะเถียง

คาโลทอคตามองเจ้าหญิงจอมยุ่งเบื้องหน้าอย่างไม่สบอารมณ์ แต่เป็นความขัดใจในตัวเองมากกว่าเรื่องอื่น เมื่อสุดท้ายเจ้าหล่อนก็มีวิธีให้ทุกคนเดินตกหลุมของเจ้าหล่อนอีกจนได้

'นายนี้มันมองโลกในแง่ร้ายเกินไป แน่ละ แผนมันอาจจะเหลวเป๋ว แต่มีหนึ่งเปอร์เซ็นต์ที่ได้หวังมันก็ดีกว่าอยู่เฉยๆ นั่งรอความตายไม่ใช่ไรไ้ใครจะไปรู้ ฉันทาจะทำสำเร็จก็ได้ พ่อปีศาจนั้นก็ไม่ได้เลวร้ายอย่างที่ใครๆ ว่า ถ้าอาจอยากลุกขึ้นมาทำตัวเป็นนักบุญกับเขาบ้างก็ได้ใครจะไปรู้'

เสียงเจ้าหล่อนยังก้องอยู่ในหัว เหตุผลของหล่อนมีเป็นร้อย ต่อให้เถียงกันจนตายเขาก็คงไม่มีวันเถียงชนะ ทั้งที่รู้ว่ามันเหลวไหลไร้สาระ

ปีศาจไม่มีวันจะเป็นนักบุญ

แต่เขาก็ไม่มีหนทางจะทำให้เจ้าหล่อนเชื่อ โดยเฉพาะเมื่อเจ้าหล่อนพูดมากกว่าเขา แล้วนัยน์ตาคูๆ ที่เขาเคยใช้ปราบฤทธิ์เจ้าหล่อนได้ผล ก็ดูจะได้ผลน้อยลงไปทุกที แะ...

"ยากสุดเห็นจะเป็นแถวชายแดนกับตอนข้ามแม่น้ำเลทิส" คิลว่า สีน้าเจ้าตัวเริ่มฉายประกายแจ่มใส ความแจ่มใสที่คาโลนิกคาดโทษ

หมอนี่เอะอะอะไรขอให้สนุกเป็นใช้ได้ อยู่กับแม่ตัวดีถึงได้เข้ากัน เป็นปีเป็นขลุ่ยอยู่เรื่อย

"หน่วยลาดตระเวนใกล้เข้ามาทุกที ข้ามชายแดนพ้นเอคินเบิร์กไปก่อนยังงี้ก็ดีที่สุด อย่างน้อยก็ไม่ต้องปะทะกับคนกันเอง" น้ำเสียงคูติจะจริงจังขึ้นบ้างเป็นของโร เขาเรส นายคนที่เขายังเชื่อว่า เว้นแต่จิตใจแม่

เจ้าประคุณแห่งเคมอสไม่ได้แล้ว สมอมันก็ไม่ได้ี่เง่าจนเกินไปนัก

"หรือนายว่ายังงัย คาโล" ประโยคหลังที่นายขอทานหันกลับมาถาม ทำให้เขาขยับไหวตัวทั้งที่มีคิคอยากจะยุ่งกับแผนการประสาทกลับ อยากจะสวนกลับนักว่ามันจะเสียกลามาเขาทำไม ก็พอดีมันตาอีกสองคู่เนือนมามองเหมือนจะรอเอาคำตอบ โดยเฉพาะมันตาสีน้ำตาลคู่โคนัน ถึงทำให้เขาเอ่ยตอบอย่างไม่อยากจะเรื่องมาก

"งั้นก็ข้ามไปโคมาน"

เจ้าหล่อนยิ้มกว้างก่อนหันไปคุยกันต่อกับเพื่อนซี้ของหล่อน ขณะที่รอยยิ้มเจ้าเล่ห์ที่ชวนเขม่นส่งมาจากนายขอทานแห่งทริสทอร์ รอยยิ้มรู้ทันที่ราวกับจะบอกว่า เขาเองก็ไม่ได้คิดไปว่ามันสักเท่าไร ยังงัยก็ใจอ่อนกับแม่ตัวอยู่ยู่ดี

"โคมานนี่เมืองกระจิคเคียว ฉันทเคยไปเที่ยวกับพ่อมารอบนึ่ง จำได้ว่ามีทางเล็กๆ เชื่อมข้ามแม่น้ำไปฝั่งโน้นเหมือนกัน"

เสียงเจ้าตัวแสบคุยไม้ตามนิสัย ขณะที่มันตาสีม่วงของเจ้าคนชอบสนุกก็ดูจะตื่นเต้นเห็นคิดเห็นงามกับการมีอย่างน่าปวดหัว

"เคยไปโคมานไหม คาโล" นายขอทานจากทริสทอร์ถามพร้อมกลัวหัวเราะ

"มีแต่ขอทานกับขโมยที่เดินทางไปทั่ว"

คำตอบที่ทำให้โรชะงัก ก่อนหัวเราะหึๆ

"เดินทางมากมันก็รู้มาก แล้วนายจะรู้ว่าคุณมอสิระนี่มันคิดว่าเป็นบัลลังก์พระราชาเป็นไหนๆ"

มันเป็นการบลัฟจากเจ้าชายขอทานแห่งทริสทอร์ที่คาโลทำได้เพียงแค่อ้าขยับมันตาสบประสานกับเจ้าคนคมในฝักเบื้องหน้า

เจ้าคนที่ไม่มีทางยอมให้เขาข่ม เมื่อมันก็มีศักดิ์ศรีของเจ้าชายค้ำคอ

"ด่านตรวจคนเข้าออกค่อนข้างเข้มงวด ฉันทยังคิดไม่ออกว่าทำยังงัยถึงจะหนีไปพ้น"

โรเปรยเปลี่ยนเรื่อง น้ำเสียงกลับมาจริงจังทำให้คาโลถอนหายใจ

เบาๆ อย่างรู้ว่าตอนนี้มันไม่ใช่เวลาจะมาเล่นแ่ง แล้วเอ่ยออกความเห็น

"มีปราชญ์เลโมธิกับผู้ใช้เวทในเอดินเบิร์ก หนีไปทางไหนพวกเขา ก็ตามเจออยู่ดี กังวลไปก็เท่านั้น"

"จั้นความเห็นนาย..." โรเกริน นัยน์ตาสีเขียวมีประกายครุ่นคิด ก่อนแ้มรอยยิ้มบางเมื่อสบกับนัยน์ตาสีฟ้าคู่สวย ที่ตอบคำถามอย่างไม่ได้ ความหมาย

"ก็อย่างที่น่ายคิด"

คำตอบที่โรพยักหน้ายิ้มๆ แล้วยกกระบอกน้ำขึ้นมาจิบ ขณะที่เจ้าคน กลั่นใจรอฟังอีกสองคนทำสีหน้าพิลึก คิลหัวเราะหึๆ เกาหัวแกรกๆ บ่งบอก ถึงการยอมแพ้ ขณะที่เฟรินอ้าปากหวอ ก่อนที่นัยน์ตาสีฟ้าจะเป็นประกายระยับ แล้วฉายรอยยิ้มกริ้มเจ้าเล่ห์

"เฮ้ย! ขอร้อง พวกแกอย่าส่งลูกตาภาษาใจกันอยู่สองคนได้ไหม คนอื่นเขาฟังไม่รู้เรื่อง"

พรีค!

นายขอทานผู้ถนัดจิบน้ำจิบชาสำลักน้ำแฉะๆ ขณะที่นัยน์ตาสีฟ้าคู่หั้น ขยับจ้องถลึงมองเจ้าคนปากมีปัญหาที่ยังยิ้มแฉ่ง แฉมยังหันไปพยักพยเคียดกับ เจ้าเพื่อนซี้ที่หัวเราะก๊ากๆ

"เฮ้อ! แค่สบตาก็รู้ไปถึงความนัยที่ซ่อนอยู่ในใจ บรือ...แค่คิดก็ สยวก๊ววะไอ้คิลเฮ้ย!"

ปากนั้นมันต้องจับสั่งสอน

ความคิดที่คาโลได้แต่คาดโทษขณะจ้องถลึงมองแม่เจ้าประคุณปาก มีปัญหา สบตากับเจ้าชายขอทานที่ดวงหน้าขึ้นสีก่ำสุดที่ريب่ายหัวก๊ากๆ หมอเน่คงเพิ่งได้รู้ฤทธิ์แม่เจ้าประคุณปากหมาซัดๆ ก็ตอนนี้

"ไม่ต้องทำคูล ก็เสือกทำมีลับลมคมใน" เฟรินว่ากลัวหัวเราะเมื่อเห็น สีหน้าของเจ้าชายคนสำคัญซักจะเหมือนถูกรีดเรียบมากขึ้นทุกที แต่ก็ยัง ปากดี "ตกลงจะข้ามไปโคมานยังงี้ หรือจะต้องส่งภาษาตาปรึกษากันอีก สักรอบสองรอบ"

"ปิดศาลโมธืออาจเป็นปัญหา แต่ถ้าแค่ตอบค่านายด่านตรวจสักคน สองคนมันก็ไม่ใช่ว่าเรื่องยาก"

ตัดปัญหา คาโลถึงได้อธิบายด้วยน้ำเสียงกึ่งๆ หุคหิด เฟรินพยักหน้าหงิกๆ รับรู้ ก่อนส่งคำถาม

"แล้วจะตอบอย่างไร"

"ตอนนี้ที่กำลังตามตัวคือ ธิดาแห่งความมืดกับสหายสามคน" คิลเกร็น

"หญิงหนึ่งชายสามนั่นสิ" เฟรินพึมพำ สีหน้าครุ่นคิด ก่อนคิดนิ้วเปาะผิวปากหวิวก่อนส่งเสียง "ฉันมีแผน"

แผนการเจ้าหล่อนทำให้สามหนุ่มจ้องมองเจ้าคนมากแผนเขม็ง เจ้าคนที่แยมรอยยิ้มกว้าง แล้วเข้ามาเดินวนรอบๆ หนุ่มน้อยแต่ละคนคายนัยน์ตากรุ้มกริ่มมีปัญหา

"จะว่าไปนี่...พวกแกแต่ละคนหน้าตาก็ไม่เลวเกว ถ้าแต่นั้นนึกเต็มนี้หน่อย" น้ำเสียงของหล่อนเริ่มเล่นงานคนฟังให้เสียวาบตั้งแต่เส้นผมจรดปลายเท้า โดยเฉพาะรอยยิ้มเจ้าเล่ห์กับคำพูดกลั้วหัวเราะถูกอกถูกใจ "แกว่าพวกเขาจะว่าไง ถ้าหาให้ตายก็เจอแต่ชายหนึ่งหญิงสาม"

"ไม่!"

เป็นครั้งแรกที่เจ้าชายแห่งคาโนวาลควาดเสียงแข็ง

แล้วยืนยันสาบานกับตัวเองว่า ให้ตายเขาก็ไม่มีวันยอมให้เจ้าหล่อนเป็นผู้กุมหางเสือของเรือที่จะลุ่มมิล่มแหล่ลำนี้นี้เด็ดขาด